

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๙ สิงหาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

๑ จักสมฝันโลกได้

อำนาจ“ห้า”ต่างลำ-
คืออำนาจแห่งธรรม
อำนาจไหนจักสู้

๑ คืออำนาจ“ห้า”แน่
ประเทศใดมีมนุษย์
ธรรมแท้ไม่โลกุตร์
ขอมมนุษย์ชาตินั้นไซ้

ต้องทำ

เหนียวสู้
ประเสริฐสุด
แข่งได้มีฤ

ดีสุด
สฤษฏ์ได้
ก็เถอะ ทำเทอญ
มันแท้ในธรรม

ในสังคัม มนุษย์โลก

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

หนังสือ **ธรรมพุทธสุดลึก**

รวบรวมพระสูตรหมวดต่างๆ
ในพระไตรปิฎก
เพื่อใช้ศึกษา ค้นคว้า และอ้างอิง
พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา
จำนวน ๑๙๒ หน้า
ขนาด ๑๐ x ๑๔ ซม.
ราคา ๓๐ บาท
กระตัดรัดสะดวกต่อการพกพา
หาซื้อได้ที่ **ธรรมทัศนสมาคม**
โทร. ๐-๒๓๓๕-๔๕๐๖

หนังสือ **พุทธวิธีพิชิตมาร**

เรียบเรียงเรื่องราว พุทธวิธีพิชิตมาร
หรือ พุทธชัยมงคลคาถา หรือ พาหุ
ซึ่งเป็นบทสวดมนต์ที่แพร่หลายกันมาก
นิยมสวดเพื่อระลึกถึงวิธีการของพระพุทธรเจ้า
ที่ทรงนำมาใช้พิชิตกิเลสมารต่างๆ
ที่มาในรูปแบบตัวแทนเป็นพญามาร ยักษ์
ช้าง โจร สาวงาม นิครนธ์ นาค พรหม
รวม ๘ ตัวอย่าง
พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา
ขนาด ๑๔ x ๒๐ ซม.
จำนวน ๘๐ หน้า ราคา ๓๐ บาท
หาซื้อได้ที่ **ร้านนายอินทร์** ๐-๒๔๒๓-๙๘๐๐
ธรรมทัศนสมาคม โทร. ๐-๒๓๓๕-๔๕๐๖
และ **ร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป**
จัดจำหน่ายโดย **อมรินทร์ บุดี เซ็นเตอร์**
โทร. ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙

นัยปก

อำนาจ ๕ ในสังคมมนุษย์โลก

(๑) อำนาจ“ห้า”แบบไซรั
หนึ่ง..เบ่งบ้งคับสุด
อำนาจรัฐ, อาวุธ
ใช้ข่มประชาให้

(๒) สอง..เงินอำนาจแท้
เงินพาดทาสโง่งม
“รัฐบาล”ผстанผสม
เสียดิตปีกห่อนไกล้

(๓) สาม..งาน“สาระ”พร้อม
เพิ่มอำนาจสมรรถนะ
ทั้งปราชญ์ เก่ง, ทั้งประ-
ได้อย่างนี้เลิศแล้

(๔) สี่..เฟื่องแถมมากด้วย
เป็นคะแนนเสียงชน
ประชาธิปไตยผล
ระบอบนั้นอย่างนี้

(๕) จักสมฝันโลกได้
อำนาจ“ห้า”ต่างล้ำ-
คืออำนาจแห่งธรรม
อำนาจไหนจักสู้

(๖) คืออำนาจ“ห้า”แน่
ประเทศใดมีมนุษย์
ธรรมแม้ไม่โลกุตร์
ขอมมนุษย์ชาตินั้นไซรั

(๗) ยิ่งสัมฤทธิ์กว่านั้น
ธรรมะสู่โลกุตระ
เข้าถึงแก่นอาริยะ
อำนาจนี้แน่ค้ำ

ในมนุษย์
สะกดไว้
อีก กฎ- หมายแฮ
อยู่ใต้การปกครอง

ทุนนิยม
ย่อมได้
“เงิน”ยิ่ง โลดแล
อำนาจไร้เทียมทาน

“วิหะยะ”
ที่แท้
โยชน์เปี่ยม เยี่ยมเลย
แน่นเนื้อการเมื่อง

มวลคน
บ่งชี้
ยิ่งชัด แลนา
ที่ต้องการกัน

ต้องทำ
เหนียกรู้
ประเสริฐสุด
แข่งได้มีฤ

ดีสุด
สฤษฏ์ได้
ก็เถอะ ทำเทอญ
มันแท้ในธรรม

ได้นะ
วิเศษล้ำ
ทวยราชฎร์ ถ้วนเฮย
ชาติให้เจริญเสถียร.

“สไมย์ จำปาแพง”

๓ ก.ค. ๒๕๕๗

อานา ๕ ในสังคมมนุษย์โลก

คสช.ลงมิดฝ่าตัดศร.

“การรัฐประหารทำให้ระบอบประชาธิปไตยต้องหยุดชะงักลงไป” เป็นคำพูดที่มีส่วนถูกอยู่บ้างของนักการเมืองท่านหนึ่ง แต่ถ้าจะพูดให้ถูกจริง ๆ แล้ว น่าจะพูดว่า “ตลอด ๔๑ ปีของประชาธิปไตยในเมืองไทย พวกนักการเมืองนี่แหละ ทำประชาธิปไตยให้กลายเป็นระบอบที่เลวร้ายที่สุด!” โดยเฉพาะรัฐบาลทุนสามานย์ที่ใช้ทั้งอำนาจรัฐ-อาวุธ-กฎหมาย-และอำนาจเงินตรา มาใช้เล่นงานประชาชน จนแผ่นดินแทบลุกเป็นไฟ

ดีแต่ว่า “คสช.” ออกมาแก้ปัญหาได้ทัน ทำให้เลือดนองแผ่นดินตามคำทำนายของโหรทั้งหลาย ผิดพลาดไปอย่างสิ้นเชิง คุณูปการของ คสช.จึงคือการที่ทำให้คนไทยไม่ต้องลุกมาฆ่ากันเองเหมือนหลาย ๆ ประเทศ คสช. เปลี่ยนเสียงระเบิดและอาวุธสงคราม เป็นเสียงดนตรีที่คืนความสุขให้แก่ประเทศไทย

ถ้าไม่อคติจนเกินไป ผลงานเพียงแค่ ๒ เดือนของ คสช. โดยภาพรวม ไม่ว่าด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าดีขึ้นทุกด้าน ไม่ว่าโพลสำนักไหน ๆ ประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในผลงาน เหลือแต่เพียงจะได้ประชาชนพากันหนุนเนื่อง ออกมาเป็นผนังทองแดง กำแพงเหล็กให้กับนโยบายต่าง ๆ ของ คสช.ให้มันคง และยืนนานได้อย่างไร

จะเลือกกล้าได้กล้าเสีย (ผิดเป็นผิด-ถูกเป็นถูก!) หรือเลือกชูเอียงกันไปพลาจ ๆ สมัยรัฐบาลอภิสิทธิ์นั้นจะเป็นตัวอย่าง ทั้งบ้านเมืองและตัวเองพลอยเสียหายไปอย่างยับเยิน ดังนั้นถ้า คสช.ยังเดินหน้า “ปราบปราม-และส่งเสริม” ควบคู่กันไป เช่น รณรงค์หมู่บ้านศีล ๕ ให้ได้จริง ๆ ก็ยิ่งเป็นการเอาอำนาจแห่งธรรมมาเสริมหนุนกับมวลชนให้มันคงแข็งแรงขึ้นอีก

มีผู้อยากรู้ว่า พ่อครูสมณะโพธิรักษ์มองสถานการณ์ทางการเมืองในขณะนี้อย่างไร? ท่านได้ให้คำตอบไว้ว่า “การเมืองตอนนี้อาดมาสนับสนุนส่งเสริม คสช. กำลังมีความตั้งใจดี มีเจตนาดี ก็ดูสุขุมพอใช้ สุขุมมากจนเอฟเอ็มทีวีก็ยังไม่ยอมให้ออก (ผู้ฟังหัวเราะ) อ้าว...! สุขุมนะ เขาถึงยังไม่ให้เอฟเอ็ม ออก เขาก็ยังไม่ให้ทางช่องแดงออกเหมือนกัน แต่ก็ได้ข่าวว่าเขาทยอยให้ช่องต่าง ๆ ทั้งทางโลกและทางธรรมออกไปบ้างแล้ว เราก้ออกทีหลังเขาก็ไม่ว่า นี่คือวิธีทำของเขา อาตมาเห็นแล้ว เออ...ใช้ได้ ถ้าพวกมีอัตตาก็จะบอกว่าทำไมไม่ให้ออกพร้อมกัน ทำไมให้ออกทีหลัง แต่อาตมาเข้าใจ มันเป็นเชิงดี ถ้าให้อาตมาออกก่อนยิ่งเสร็จเลย ใช่ไหม! ให้ออกพร้อมกันก็ยังไม่ดีเท่ากับให้ออกทีหลัง นี่คือการวินิจฉัยของตุลาการโพธิรักษ์ วินิจฉัย คสช. เราก้อสบายใจ จริง ๆ ด้วยเหตุผลแบบนี้ ถึงแม้เขาคิดไม่ออกแบบนี้ แต่เขาทำแบบนี้แหละดี ให้ออกเมื่อไหร่ก็ออก ไม่ให้ออกก็ไม่ออก..... สรุปแล้วอาตมาว่า คสช. นี้มีคณะจัดการงานแบ่งแจกดี ละเอียดดี ใช้ได้ ถึงอย่างไรก็ตามอาจจะมึบบางสิ่งทีบพร่อง แต่อย่างอื่นมันดีร้อยหนึ่งดีตั้งเก้าสิบ อีกสิบอันมันไม่ดี มันก็อาจจะเป็นได้ มีความบกพร่องบ้างเล็กน้อย เราก้อต้องถือว่าประโยชน์มันก้าวหน้าแล้ว ทั้งเขาก็เสียสละ กล้าได้กล้าเสียตั้งมากมาย เราจะไม่ให้ประโยชน์ ไม่ให้คะแนนเขาได้อย่างไร เราต้องให้คะแนนเขา ใช่ไหม? มันเป็นเรื่องธรรมดา...”

อะไร ๆ จะเกิดย่อมไม่มีปัญหา คงมีแต่ “ปัญญา” ถ้าใช้โลกุตรธรรมมองทะลุปัญหาต่าง ๆ อย่างไม่มีอัตตาตัวตน! และถ้ายัง คสช.ใช้ “ธรรม” เป็นอำนาจได้อีกด้วย (ซื่อสัตย์-เสียสละ-ไม่มุงหวังผลประโยชน์ใด ๆ) แทนใช้ “อำนาจ” เป็นธรรม (อำนาจปืน-อำนาจเงิน) บ้านเมืองก็ย่อมมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองสถิตสถาพรโดยแท้

๒

● จริงจัง ตามพ่อ

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

เมื่อปลายเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ในงานศพผู้สูงอายุท่านหนึ่ง ผมได้พบศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ จันทรวงศ์ ซึ่งไม่ได้พบกันมานานกว่า ๓๐ ปีแล้ว ผมกับอาจารย์สมบัติสนิทกันเพราะตอนที่ท่านเป็นที่ปรึกษาของท่านนายก ฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ นั้น ผมเป็นเลขาธิการนายกฯ

อาจารย์สมบัติมีชื่อเสียงมากในแวดวงอาจารย์รัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ ท่านสอนอยู่ที่ “นิด้า” (สถาบันบัณฑิตรัฐประศาสนศาสตร์) ติดต่อกันหลายปี ต่อมาย้ายไปสอนหลักสูตรปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ท่านติดตามการเมืองอย่างกระชั้นชิด ทันทีที่เห็นหน้าผม ท่านทักทายว่า “คุณจำลอง” คุณออกมาเป็นนักการเมืองเร็วไปสามสิบถึงสี่สิบปี หมายความว่าถ้าผมทำงานการเมืองหลังจากนั้นสามสิบถึงสี่สิบปี การเมืองของเมืองไทยจะดีกว่านี้

จริงของอาจารย์สมบัติ ผมตั้งพรรคพลังธรรม ปี ๒๕๓๑ ดังมาก เป็นพรรคแห่งธรรม

เต็มที่ “ไม่โกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง ไม่ซื้อเสียง ไม่แจกข้าวของเพื่อแลกคะแนนเสียง ไม่ไปปิดมดเท็จใส่ร้ายป้ายสี” การเลือกตั้งเมื่อปี ๒๕๓๕ ตอนนั้นประชาชนยังไม่พร้อมสนับสนุนพรรคดี ๆ อย่างเต็มที่ เลือกพลังธรรมเป็น ส.ส. ๔๗ คน ได้ ส.ส. ไม่มากที่สุด จึงไม่ได้เป็นแกนนำรัฐบาล

เป็นเรื่องธรรมดาที่พรรคแกนนำรัฐบาลให้พลังธรรมไปเป็นรัฐมนตรีกระทรวงเล็ก ๆ ที่ไม่ทำประโยชน์ให้ประชาชนมากนัก เมื่อถึงคราวเลือกตั้งต่อไปเราไม่สามารถเอาผลงานไปอวดประชาชนเพื่อขอคะแนนเสียง และเรายังต้องเป็นพรรคไม่ซื้อเสียงตลอดไป การเลือกตั้งครั้งต่อจากที่ได้ ส.ส. ๔๗ คน จึงลดลงเหลือ ๒๓ คน และเหลือ ๑ คน ตามลำดับ

หากผมตั้งพรรคช้านกว่านั้นสามสิบถึงสี่สิบปี ประชาชนจะพร้อมสนับสนุนพรรคดี ๆ เต็มที่พลังธรรมจะได้เป็น ส.ส. มากกว่าพรรคอื่น และจะมีพรรคการเมืองทำตามอย่างมากขึ้น ๆ การเมืองของเมืองไทยจะดีกว่านี้ แน่ตามที่อาจารย์สมบัติพูด

ในสังคมมนุษย์โลก มีอำนาจอยู่ ๕ อย่างตาม “นัยปก” ของ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้และอำนาจที่ ๕ คือ **อำนาจแห่งธรรม** ดีที่สุดแม้ยังไม่ถึงขั้น **อำนาจแห่งโลกุตระธรรม** ก็ตาม คืออำนาจ “ห้า” แน่ ดีสุด ประเทศใดมีมนุษย์ สฤษฏ์ได้ ธรรมแม้ไม่โลกุตร์ ก็เออะ ทำเทอญ ของมนุษย์ชาตินั้นไซ้ มั่นแท้ในธรรม”.

๒

▶ บ้านปานาคอย

จำลอง

ผมอยู่ในวิถีชีวิตเกอร์สันได้ประมาณปีครึ่ง เริ่มได้ข่าวผู้ป่วยมะเร็งที่เป็นพร้อม ๆ กับผม แต่พวกเขาไม่ได้มาทางเกอร์สัน ยังรับการรักษา กับแพทย์ปัจจุบัน พวกเขาได้ทยอยเสียชีวิตไปเกือบทั้งหมด...

▶ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

สมณะโพธิรักษ์

“วิญญูณ”จะเกิดปรากฏ ให้เราได้รับรู้ ได้เห็น ได้ศึกษา ก็ต้องมี “เหตุกับปัจจัยสัมพันธ์กัน”

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๘ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๗

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

- 1 นัยปก : อำนาจ ๕ ในสังคมมนุษย์โลก *สไมย์ จำปาแพง*
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจัง ตามพ่อ*
- 5 คุณคิดคิดหน่อย *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บ้านป่านาดอย *บรรณาธิการ*
- 11 จากใจถึงใจ *จำลอง*
- 12 สีสันชีวิต (วีระ สมความคิด) *สำนักพิมพ์คลื่นแก่น*
- 19 เวทีความคิด *ทิม สมอ.*
- 20 เปิดยุคบุญนิยม *นายหนูนต์*
- 25 คิดคนละชั่ว *เก่าสมัย ใหม่เสมอ*
- 32 การ์ตูน *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 34 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน *วิสูตร*
- 38 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง *ตั้งนั้น วิมุตตินิยม*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด *ฟ้าสาง*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์*
- 52 ชาดกทันยุค *สมณะโพธิรักษ์*
- 55 แต่คิดก็หนาว...ไว้ *ณวมพุทธ*
- 56 บทความพิเศษ(ประชาธิปไตย:ไม่ใช่ของตะวันตก) *นายชิง วินเทอร์*
- 60 บทความพิเศษ (วัดกับการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจ) *พิมพ์ทนต์ ชูโต*
- 66 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *พอด เทพสุรินทร์*
- 72 บทความพิเศษ (คอร์รัปชั่น ซากเนาที่เรื้อรัง) *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 74 ชีวิตไร้สารพิษ *บุญถึง ลือชา*
- 77 พุทธศาสตร์การเมือง *ล้อเกวียน*
- 78 กติกาเมือง *ณวมพุทธ*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เตกฉัตร*

กองรับใช้บรรณกพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคตี
แซมติน เลิศสุยศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ บัญยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ตินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
คู่เต๋รี สี่ประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำฝ่าย
กัลลกัน ๖๔๔ ขยอนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์คลื่นแก่น
๖๔๔ ข.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com

สี สันชีวิต

12

ต้องรักษาผลประโยชน์ของชาติ
ถ้ารัฐบาลหรือทหารไม่ทำ
ประชาชนก็ไม่ต้องทำ ปล่อยให้...
บ้านเมืองจะฉิบหายอย่างไรก็ช่างมัน
คิดอย่างนั้นไม่ได้

ไม่น่าเชื่อว่าทุกวันนี้
ยังมีผู้บังอาจลักลอบตัดไม้
ทำลายป่าบนเขารายใหญ่ ๆ ได้
เหมือนไม่ยำเกรงกฎหมาย

**ขบวนการ
ตัดไม้ชิงชั้น
ส่งเงินยังไม่หยุด
ย้ายแหล่งตัด
ไป อ.น่าน้อย
เหิม! โคนไม้
ขวางทาง จนท.**

ป่า.บางสะพานน้อย

ไม่น่าเชื่อว่าทุกวันนี้ยังมีผู้บังอาจลักลอบตัดไม้ทำลายป่าบนเขารายใหญ่ ๆ ได้ เหมือนไม่ยำเกรงกฎหมาย ล่าสุดที่ปรากฏตามข่าว น.ส.พ.คือ การที่สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ ๑๐ สาขาเพชรบุรี ร่วมกับ ทน.สายตรวจป่าไม้สำนัก ๑๐ และทหารสนธิกำลังกว่า ๗๐ นาย เดินเท้าเข้าตรวจบนยอดเขาไซยราชและป่าคลองกรูดบริเวณยอดเขามัน ต.ชัยเกษม อ.บางสะพาน จ.ประจวบคีรีขันธ์

พบไม้ไผ่ตาย ไม้เรียงมัน ไม้จำปาขนาดใหญ่ อายุกว่า ๑๐๐ ปี ถูกตัดโค่นหลายสิบต้นและแปรรูปแล้ว บางแผ่น ขนาดกว้าง ๑.๐๐ ม. ยาว ๒.๐๐ ม. หนา ๑๐ ซม.

ต่อมา ช่วงบ่ายวันเดียวกัน ได้เข้าตรวจสอบบ้านเลขที่ ๔๐๐ หมู่ ๑๒ ต.ธงชัย อ.บางสะพาน พบไม้แปรรูปต่าง ๆ รวม ๑๕๖ แผ่น ซ่อนอยู่รอบบ้าน จึงแจ้งข้อหาดำเนินคดี

นี่เป็นเพียงตัวอย่างเดียวในหมู่บ้านหนึ่ง หากหลับตาหวนระลึกถึงป่าไม้ในอดีตที่เหล่านมดไม้ทั้งหลายได้ล้างผลาญมาแล้วนานแสนนานด้วยอาการเพิกเฉยดูดายของข้าราชการไทยสายพันธุ์ “หนักแผ่นดิน”...น่าใจหาย เราสูญเสียทรัพยากรของชาติไปมหาศาล แต่ก็ยังไม่สายเกินที่จะฟื้นฟูคืนสู่วันคืนก่อนเก่าอีกครั้ง หากเราทุกคนต่างเริ่ม

ต้นที่ตัวเรา ด้วย “ต้นไม้” เพื่อโลกนี้สีเขียวสดใส เย็นตา ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล

ในอำเภอหนึ่ง หาก “นายอำเภอ-ฝ่ายปกครอง” และ “ตำรวจ-ฝ่ายป้องกันปราบปราม” ประสานงานกันได้ใกล้ชิด ก็จะไม่เกิดเอกภาพในสายงาน

เดี๋ยวนี้ ไม้ใหญ่ ๆ ที่ยังหลงเหลือยืนต้นอยู่ในป่าเขา หมู่บ้าน ล้วนเป็นสิ่งที่จะต้องอนุรักษ์และข้าราชการ ผู้รับผิดชอบหน้าที่ในพื้นที่พึงสำนึกและสำเหนียกว่าเป็นภารกิจของแผ่นดิน...**ใช่แค่ต้นไม้ธรรมชาติต้นเดียว ! แต่คือชีวิตจิตวิญญาณของสังคม**

เรื่องนี้ ไม่ใช่เรื่องจัดการยากเย็นเลย แต่ต้องทำต่อเนื่องเป็นปกติวิสัยครับ.

ตั้ง “ยุทธการพิทักษ์ทรัพยากรแผ่นดิน” ยึดคืนพื้นที่ป่า ทลายล้างขบวนการบุกรุกป่าตัดไม้ทำลายป่าค้าสัตว์ป่าและทำลายสิ่งแวดล้อมแบบถอนรากถอนโคนควบคู่กับการฟื้นฟูสภาพป่าและสร้างอาสาสมัครปกป้องอย่างยั่งยืน

ที่ พล.ต.อ.เฉลิมเกียรติ ศรีวรขาน จเรตำรวจแห่งชาติผู้อำนวยการศูนย์ป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักงานตำรวจแห่งชาตินำมาปฏิบัติตามนโยบาย คสช. ตั้งแต่ ๑๔ มิ.ย.-๑๔ ก.ค.๕๗. **☒**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

แค้นใจ ?

ส่งเงินมา ๑,๐๐๐ บาท แต่สิ่งที่จะขอมิเยอะ คือ ๑. ขอต่ออายุเราคิดอะไร ๒๕๐ ๒. ขอเปิดสมาชิก ๑ คน คือ สมบัติ ฟองงาม ๕๑/๒ ถ.แสง-มุกดา อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๒๐ ขอแค่นี้แหละ ผাগเจริญธรรมท่านรุ่งโรจน์ด้วย ระลึกถึงเสมอ ลืมไปขออีกอย่าง ขอสังฆะพ่อท่าน ๑ เล่ม ส่งไปด้วย !

- ร.อ.วิเชียร อัมพช นครสวรรค์

☞ **ขอคารวะในความระลึกถึงครับ** หากบริการใดขาดตกบกพร่องไปบ้าง อย่าดูดาบปล่อยให้ “เราคิดอะไร” อับเฉาตาย โปรดแจกแจงให้เราด้วยครับ จะได้ปรับปรุงแก้ไข ยินดีที่มีโอกาสรับใช้ญาติพี่น้องผองเพื่อนพ้อง

วิธี: สมความคิด

เป็นคนรุ่นใหม่ ไม่ค่อยรู้วีรกรรมที่คนรุ่นเก่า ก่อไว้สักเท่าใดนัก เรื่องวีระ สมความคิด ก็เรื่องหนึ่งละครับ สนใจอยากจรรู้เรื่องเต็มพอได้เป็นพื้นฐานต่อที่เขมรจะปล่อยตัวกลับไทย บ้านเกิดเมืองนอน หลังจากถูกเขมรจับไปต้องโทษอยู่ในคุกเขมรหลายปี

- ผู้อ่านสมทบ ตาพระยา

☞ เมื่อ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ วีระ สมความคิด แกนนำภาคีเครือข่ายประชาชนไทยหัวใจรักชาติ ได้ถูกทหารกัมพูชาจับกุม ข้อหารุกล้ำดินแดนพร้อมกับคนไทยรวม ๗ คน คือ นายพนิช วิจิต-เศรษฐ์ อดีต ส.ส.กทม.ปชป. นายตายแน่ มุ่งมาจนจากสันติอโศก นายกิจพลธรรม ชุสนะเสวี เลขานุการส่วนตัวนายพนิช เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ ผู้ประสานงานกองทัพอธรรม นางนฤมล จิตระวีตนา นักข่าวสันติอโศก และ น.ส.ราตรี พิพัฒนาไพบุลย์

สมาชิกเครือข่ายคนไทยหัวใจรักชาติ ขณะเดินตรวจสอบพื้นที่ทับซ้อนที่บริเวณหมู่บ้านหนองจันท. โนนหมากมุ่น อ.โนนสูง จ.สระแก้ว ทั้งที่ “วีระสมความคิด” ได้แย้งว่าเป็นดินแดนอยู่ภายใต้อธิปไตยของไทย

ศาลเขตพนมเปญได้ตั้งข้อหานายวีระและพวกว่าเดินทางข้ามพรมแดนโดยผิดกฎหมายและรุกรล้ำเขตทหาร ส่วนนายวีระและน.ส.ราตรีได้ถูกเพิ่มข้อหาจารกรรมข้อมูลเนื่องจากครอบครองอุปกรณ์กล้องบันทึกภาพและใช้อุปกรณ์ระหว่างการถูกจับกุม

ต่อมาศาลได้ให้นายพนิชและพวก ๔ คนได้รับการประกันตัวกลับประเทศไทย เว้นนายวีระกับ น.ส.ราตรี เหตุมีความผิดอื่นด้วยรวม ๓ ศาลพิพากษาจำคุกนายวีระ ๔ ปี จำคุก น.ส.ราตรี ๖ ปีที่เรือนจำเปรย์ซอว์

โฆษกกัมพูชาอ้างว่าหากนายวีระและ น.ส.ราตรี ให้การรับสารภาพยอมรับผิดแต่แรก รัฐบาลกัมพูชาจะหาทางช่วยด้วยการขอพระราชทานอภัยโทษ แต่ทั้งสองปฏิเสธและยืนยันตั้งแต่ชั้นจับกุมว่าเป็นดินแดนภายใต้อธิปไตยไทย

ระหว่างถูกคุมขัง นายวีระ มีอาการป่วยและต้องการออกมารักษาออกเรือนจำ แต่ไม่ได้รับอนุญาต ต่อมาในวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เนื่องจากโอกาสงานพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพอดีตกษัตริย์สมเด็จพระนโรดมสีหนุ ได้มีพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษ โดยมีนักโทษได้รับการปล่อยตัวหลายร้อยคน รวมทั้ง น.ส.ราตรีด้วย แต่นายวีระได้ลัดโทษ ๖ เดือน

เมื่อ ๑ กรกฎาคม นี้ รัฐบาลกัมพูชาได้ตัดสินใจปล่อยตัวนายวีระ โดยโฆษกประจำตัวของนายกรัฐมนตรีกัมพูชา แจ้งผู้สื่อข่าวหลังการประชุม

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ระหว่างสมเด็จพระนเรศวรมหาราชและนายสีหศักดิ์ พวงเกตุแก้ว ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ที่เดินทางไปเยือนกัมพูชา ยืนยันว่านายวีระจะเดินทางถึงไทยใน ๒ กรกฎาคม นี้

คันทรรวบรวมเรียบเรียงมาได้แค่นี้ ต้องการรู้อะไรเพิ่มเติมก็ติดต่อต้นตอข่าวได้เลยครับ !

สุเทพ บวชไม่มีกำหนดสัก

เมื่อทหารทำรัฐประหาร แม้ใจจะดำนั้นว่าไม่ใช่ “วิถีประชาธิปไตย” แต่ก็จำยอมรับเป็นการแก้ปัญหายามวิกฤติ เพราะฝ่ายที่ต่อต้าน “รัฐบาล” ก็อ่อนล้าเพราะต่อสู้นานหลายเดือนแล้ว ทั้งกองกำลังประชาชนซึ่งมีกำนันสุเทพร่วมอยู่ และกองทัพธรรมซึ่งมีชาวสันตโศกเป็นมวลหมู่สนับสนุนทั้งเสบียงอาหารน้ำท่า หยูกยาสามัญภาคสนาม เต็นท์ล่วมห้องน้ำ มีสมณะโพธิรักษ์ มาเทศน์โปรดให้สติปัญญาข้อคิดเห็นอีกต่างหาก การที่ทหารมาจัดการใครจะมองอย่างไรมองมุมไหนก็เถอะ แต่ในมุมตึกก็มีอยู่ไม่น้อย คือพวกที่ชุมนุมอยู่จะได้พักผ่อน พักฟื้นและเริ่มงานใหม่ตอนนี้ก็เห็นแล้ว ได้พักผ่อนเต็มที่ไปแล้วหนึ่งคน “นายสุเทพ เทือกสุบรรณ” เป็น “ภิกษุ” จำพรรษาอยู่ที่วัดแล้ว สงัด-สงบ แม้ไม่ตลอดชีวิต แต่ช่วงชีวิตก็สะท้อนคุณค่าแก่ชีวิตเกินคาดคิด มีโอกาสได้หวนคิดทบทวนพิจารณาตน ผู้อื่นและสรรพสิ่งรอบตัว นักการเมืองอีกฝ่ายหนึ่งก็เล่าลือกันว่าบวชหนีคดี ไม่มีวันสัก

• ทหารผ่านศึก อยุธา

☞ คนไทยแท้ทุกคนมีหน้าที่พิทักษ์รักษาชาติราชบัลลังก์ด้วยชีวิต การบวชจะหนีคดีได้อย่างไร เพราะกฎหมายไม่ได้ยกเว้น หากกระทำผิดก็ยังคงติดตามเอาตัวมาดำเนินคดีได้ วิสัยทัศน์นักการเมือง

โยตั้งเงินขึ้นทำให้ชาวบ้านหลงผิดได้ปานนี้หนอ

เลือกตั้งผู้ว่าฯ กว่ประเทศ

ระยะนี้เริ่มมีกระแสเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเกิดขึ้น พลันก็มีเสียงต่อต้านจากฝ่ายราชการบ้างว่าจะเป็นโอกาสให้อิทธิพลท้องถิ่นเข้ายึดครองอำนาจเบ็ดเสร็จ และอำนาจรัฐส่วนกลางจะขาดเอกภาพ ขาดความมั่นคง ทั้งในทางการเมืองการปกครอง และการรักษาความมั่นคงภายใน เพราะอำนาจบริหารไม่ได้รวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลาง

• คนไทย ห่วงใยชาติ ชัยภูมิ

☞ หวนคิดถึงวันคืนก่อนเก่าที่นำห้วงใยบ้านเมือง แต่ถ้าทุกฝ่ายมั่นใจ โดยเฉพาะเริ่มต้นกันใหม่ที่ทหารและตำรวจที่ส่วนกลางและประจำการทุกจังหวัด กระบวนการยุติธรรมทุกระดับ เมื่อชัดเจนจนปวงคนตีมันใจว่าจะยึดเป็นผู้นำได้ ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นหน้าไหนจะโผล่หัวขึ้นมาได้ล่ะครับ ขออย่าตัวแปรที่สำคัญยิ่งนักในสังคมท้องถิ่นคือ..ตำรวจ! เพราะตำรวจมีอำนาจและเป็นผู้ใช้อำนาจ ต้อง “ทรงธรรม” แต่ “เฉียบขาด” สังคมดีเพราะตำรวจที่ผู้กำกับกตึกา “เที่ยงธรรม” โดยมี “ทหาร” เป็นกองกำลังพร้อมให้ผู้ทรงอิทธิพลในท้องถิ่นทาบารมี กว่าวันเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดจะเกิดขึ้นได้จริงทั่วประเทศไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เชื่อว่าเกินฝันเป็นจริงได้ ครู ข้าราชการบำนาญ และองค์กรปกครองท้องถิ่นต่าง ๆ สำคัญยิ่ง เพราะใกล้ชิดกับประชาชน รู้จักประชาชนอย่างแท้จริง จึงน่าจะคิดว่า ผู้ว่าฯ จากส่วนกลาง กับจากท้องถิ่น เอาคุณสมบัติคุณภาพจริง ๆ แล้ว ใครรู้ปัญหาคนรู้ปัญหาพื้นที่ในท้องถิ่นได้ดีกว่ากัน แต่ตัวแปรที่สำคัญยิ่งคือ “ปวง” ข้าราชการและนักการเมืองทุกระดับในท้องถิ่น ! ☞ ussnathar

โรคยอดฮิตคร่าชีวิต คนไทย

1 มะเร็ง
คนไทยเสียชีวิตเพราะมะเร็งคิดเป็นร้อยละ ๒๖.๖ ต่อปี

2 โรคของคอมพิวเตอร์
เช่น อาการ ปวดหัว ปวดตา ปวดคอ ปวดข้อมือ

3 หัวใจและหลอดเลือด
คนไทยเสียชีวิตเพราะอาการโรคหัวใจ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๖ ต่อปี

4 โรคระบบทางเดินหายใจ
เช่น วัณโรค ไข้หวัดใหญ่ ไข้หวัดธรรมดา 20 ปีมาแล้ว มีไข้ไม่หาย หายใจลำบาก หอบเหนื่อย

ศูนย์เรียนรู้สุขภาวะ
กระทรวงสาธารณสุข | <http://blog.education.com/happy994/>

ทุกวันนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน การติดต่อสื่อสาร สะดวกมากเหมือน ๆ กับอยู่ที่กรุงเทพฯ ทั้งการติดต่อทางโทรศัพท์และทางไปรษณีย์

เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา จู่ ๆ ผมก็ได้รับจดหมายจากคุณหมอคนหนึ่งซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเรื่องราวของคุณหมอน่าสนใจมาก และตรงตามความต้องการของสังคมปัจจุบัน

สาเหตุการเสียชีวิตของคนไทย อันดับ ๑ ได้แก่ **โรคมะเร็ง** คุณหมอนั้นเป็นหมอแผนปัจจุบันอายุเพียง ๔๗ ปี รับประทานยาจนหมดวิธี หมด

หนทางแล้ว รอดตายมาได้อย่างไร ใคร ๆ ที่เป็นมะเร็งร้ายแรง ถ้าทำตามหมอ ก็อาจจะรอดได้เหมือนกัน ผมขอเอาจดหมายและบทความบางตอนของคุณหมอมาเผยแพร่ ณ ที่นี้ครับ

สามโคกคลินิกเวชกรรม ต.สามโคก อ.สามโคก จ.ปทุมธานี
วันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๕๗

เรียน อาจารย์พลตรีจำลอง ศรีเมือง ที่เคารพ

ผมชื่อ น.พ.คทาร์ตัน บุญนิธิพันธุ์ อายุ ๔๗ ปี บ้านเดิมผมอยู่จังหวัดแพร่ ปัจจุบันผมมาอยู่ที่ปทุมธานี เมื่อก่อนผมทำงานเป็นคัลยแพทย์ จนเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๔ ผมได้รับการวินิจฉัยโรคเป็นมะเร็งปอดข้างซ้าย (โดยผมไม่ได้เป็นคนสูบบุหรี่, ไม่ดื่มสุรา) ผมได้รับการผ่าตัดเอามะเร็งออก หลังการผ่าตัดพบว่ามะเร็งได้กระจายไปที่ต่อมน้ำเหลืองข้างปอดและไปที่ปอดขวาแล้ว จึงเป็นมะเร็งปอดระยะที่ ๔ เป็นระยะสุดท้าย ทีมแพทย์ได้กำหนดให้ยาเคมีบำบัดต่อ ๖ คอร์ส แต่ผมรับได้เพียง ๔ คอร์ส อาการและสุขภาพร่างกายผมทรุดลงอย่างมาก จนแพทย์เจ้าของไข้ได้ตัดสินใจให้ยาเคมีบำบัดพอแค่นั้น หลังได้ยาเคมีบำบัด ผมได้ศึกษาและปฏิบัติตัวตามแนวทางการรักษามะเร็งของ น.พ.แม็กซ์ เกอร์สัน อย่างจริงจัง โดยหลัก ๆ คือ ๑) เปลี่ยนวิถีชีวิตมาอยู่ในแนวเกอร์สันทั้งหมด ๒) รับประทานอาหารมังสวิรัต, ไม่ใส่เกลือ, ไม่ทานไขมัน, เนย, นม, ไข่, ถั่ว ๓) สวนกาแฟ+น้ำมันมะพร้าวขบพิชชอย่างต่อเนื่องและ ๔) ดื่มน้ำคั้นผักผลไม้สดให้ได้ ๑๐ แก้ว/วัน

ผมอยู่ในวิถีชีวิตเกอร์สันได้ประมาณปีครึ่ง เริ่มได้ข่าวผู้ป่วยมะเร็งที่เป็นพร้อม ๆ กับผม แต่พวกเขาไม่ได้มาทางเกอร์สัน ยังได้รับการรักษากับแพทย์ปัจจุบัน พวกเขาได้ทยอยเสียชีวิตไปเกือบทั้งหมด จนต้นเดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๕๗ ผมได้โทรศัพท์กลับไปคุยกับอาจารย์หมอ....คนที่ผ่าตัดให้ผม อาจารย์หมอ....บอกว่า การที่ผมอยู่ได้มาถึง ๓ ปีแล้ว นอกเหนือตำราเรียนแล้ว และไม่สามารถอธิบายด้วยวิทยาศาสตร์การแพทย์แผนปัจจุบัน ผมจึงมั่นใจแนวทางเกอร์สันเก็บชีวิตผมได้

ผมมีความปรารถนาจะใช้วิชาของ น.พ.เกอร์สัน รักษาผู้ป่วยมะเร็งไม่ว่าจะเป็นคนเชื้อชาติไหน, ศาสนาใด ถ้าผู้ป่วยคนนั้นยังต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างสบาย ๆ ไม่ทุกข์ทรมานจากโรคเอง เพื่อ

เป็นการบำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่น โดยผมตั้งใจจะใช้สถานที่เป็นลักษณะโรงพยาบาลเล็ก ๆ และมี
เรือกสวนไร่นาทำเกษตรอินทรีย์เพื่อจะได้ผักสด ผลไม้สดมากพอซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญในการรักษา
มีงบประมาณที่มากพอจะขับเคลื่อนองค์กร มีผู้คนมาช่วยกันจัดการบริหารงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี
โดยผมตั้งใจจะรักษาและติดตามผลการรักษาผู้ป่วยให้เป็นมาตรฐาน, ยืนยันผลการรักษาได้ มีการบันทึก
อาการ, การตรวจร่างกาย, ประเมินผลการรักษา, มีผลแล็บและผลเอกซเรย์ครบถ้วน ผมพยายามคิด
ว่าจะทำอย่างไรดี ลำพังตัวผมเองคงทำงานใหญ่แบบนี้ไม่ได้ ผมพยายามนึกคิดว่าจะมีใครในโลกนี้ช่วย
ผมได้ บุคคลแรก ๆ ที่ผมนึกขึ้นมาได้ก็คือ อาจารย์จำลอง ศรีเมืองครับ ผมคิดว่า ด้วยอธิวาสนา
บุญบารมีของอาจารย์น่าจะช่วยผลักดันเรื่องนี้ได้ ผมจึงเขียนจดหมายมาเล่าเรื่องของผมให้อาจารย์รับ
ทราบครับ และขอรับความช่วยเหลือจากอาจารย์ด้วย หรือหากอาจารย์จะให้ความช่วยเหลือแนะนำ
บุคคลใด, องค์กรใดที่จะผลักดันเรื่องนี้ได้สำเร็จ ขออาจารย์โปรดบอกผมด้วยครับ

ผมยังเฝ้ารอคำตอบจากอาจารย์ตลอดเวลาครับ

ขอขอบคุณอาจารย์อย่างสูง

น.พ.คทาร์ตัน บุญนิธิพันธุ์

สามโคกคลินิกเวชกรรม จ.ปทุมธานี

คุณหมอคทาร์ตันเขียนหนังสือชื่อ “**ทางรอดมะเร็ง**” ออกแจกจ่ายโดยบอกวัตถุประสงค์ไว้ในบทนำว่า

สวัสดีครับ หนังสือเล่มนี้ผมเขียนขึ้นหลังจากตัวเองป่วยด้วยมะเร็งปอดระยะสุดท้าย ได้ ๓ ปี
๒ เดือน ทุกวันนี้ผมยังคงอยู่ได้สบาย ๆ และไม่ได้ไปติดตามการรักษากับแพทย์แผนปัจจุบันแต่อย่างใด แต่
ที่ผมได้ทำอยู่ทุกวันตั้งแต่ป่วยมาก็คือ การมาอยู่ในระเบียบวินัย วิถีชีวิตของเกอร์สัน เป็นวิถีชีวิตใหม่
ทั้งหมด (ซึ่งวิถีชีวิตเกอร์สันท่านอ่านดูได้จากหนังสือเล่มนี้ครับ)

เช่นเดียวกับกับการปฏิบัติตัวในแนวเกอร์สัน ผมผ่านประสบการณ์มากขึ้น กลั่นกรองเนื้อหาได้มากขึ้น
ผมพยายามหาแนวเกอร์สันแบบไทย ๆ มากขึ้น แล้วตอนนี้กำลังรวบรวมอยู่ให้มากขึ้นไว้เพื่อจะได้เขียน
ในครั้งต่อ ๆ ไป

หนังสือเล่มนี้ไม่สงวนลิขสิทธิ์ หากสำนักพิมพ์ใดจะเอาไปพิมพ์ก็เชิญตามสบาย หากใครจะคัดลอก,
ทำซ้ำ, ทำเผยแพร่ต่อ ๆ ไป เพื่อให้ผู้ป่วยมะเร็งได้รับรู้ข้อมูลด้านนี้ก็จะเป็นที่น่ายกย่องยินดี เพราะ
ท่านกำลังทำความดีครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต

ขอให้ผู้ป่วยมะเร็งทุกท่านสู้ต่อไป มะเร็งหายได้ครับ และท่านจะรู้ว่าโลกหลังมะเร็งเป็นสุขเพียงใด

น.พ.คทาร์ตัน บุญนิธิพันธุ์

๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๗

หลังเป็นมะเร็งปอดระยะสุดท้ายได้ ๓ ปี ๒ เดือน กับอีก ๘ วันแล้ว

บทความตอนที่เล่าเรื่องหมอเกอร์สัน น่าสนใจมากเช่นกัน

โชคคิตที่ น.พ.แม็กซ์ เกอร์สัน ได้เกิดมาบนโลกใบนี้

โชคคิตครับที่โลกใบนี้มี น.พ.แม็กซ์ เกอร์สัน เกิดมา เพราะแนวคิดที่ว่ามะเร็งเป็นโรคของความเสื่อม

ก็เป็นแนวคิดของท่านเองครับ น.พ.เกอร์สันมีชีวิตอยู่ในช่วง ค.ศ.๑๘๘๑-๑๙๕๙ ท่านเป็นชาวเยอรมัน เชื้อสายยิว ท่านจบแพทยศาสตร์ที่เยอรมัน ช่วงแรก ๆ ของการทำงานท่านทำงานอยู่ในเยอรมัน ต่อมา ท่านต้องหนีฮิตเลอร์ที่ไล่เช่นฆ่าชาวยิว น.พ.เกอร์สันหนีไปหลายประเทศจนสุดท้ายก็มาลงหลักปักฐานที่มหานครนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ตอนที่ เป็นนักศึกษาแพทย์ น.พ.เกอร์สันมักมีอาการปวดหัวไมเกรน รบกวนอยู่เป็นประจำ ช่วงที่มีอาการไมเกรน ท่านจะต้องอยู่ในห้องมืด ๆ เงียบ ๆ ทั้งปวดหัว อาเจียน ๓-๔ วัน ท่านพยายามให้อาจารย์แพทย์ของท่านรักษาให้ก็ไม่หาย อาจารย์แพทย์ได้บอกว่า ให้ทำใจอยู่กับโรคนี้ไปจนกระทั่งอายุ ๕๐ ปี ก็จะได้ดีขึ้น ตอนนั้น น.พ.เกอร์สันพยายามหาหนังสือ, ค้นรายงานทางการแพทย์ที่เกี่ยวกับไมเกรนทุกเล่มทุกฉบับมาอ่าน แล้วท่านก็ไปสะดุดสายตากับรายงานฉบับหนึ่งว่า อาหารสามารถรักษาไมเกรนได้ ท่านได้ให้ความสำคัญมาก ท่านได้ลองทานอาหารด้วยตัวเอง บันทึกรายชื่อของอาหารที่ทั้งทำให้อาการไมเกรนกำเริบ กับทำให้ไมเกรนไม่กำเริบ ท่านพบว่า ทรายไคที่ท่านทาน มันส์วิต, งดเนื้อสัตว์, ไม่กินเกลือ, ไม่ทานอาหารที่มีนม, เนย, ครีมไขมัน ทรายไคที่ทานทาน ไม่นำกำเริบแน่นอน ต่อมาท่านได้นำสูตรอาหารไมเกรนของท่านรักษาผู้ป่วยไมเกรน ก็พบว่าผู้ป่วยส่วนมากหายจากปวดหัวไมเกรนจนเป็นที่เลื่องลือ

ต่อมา มีผู้ป่วยไมเกรนคนหนึ่งมาบอกท่านว่า นอกจากอาการไมเกรนจะหายแล้ว แผลจากวัณโรคผิวหนังที่เขาเป็นมานานก็หายด้วย (สมัยนั้นยังไม่มียารักษาวัณโรค ใครเป็นวัณโรคก็เตรียมตัวตาย รวากับโรคมะเร็งสมัยนี้แหละครับ) น.พ.เกอร์สันยังแปลกใจ มันหายได้อย่างไร ท่านก็ทดลองให้ผู้ป่วย วัณโรคผิวหนังทานอาหารสูตรไมเกรน แพทย์ทุกรายหายหมด ต่อมาท่านนำสูตรอาหารนี้ไปรักษาวัณโรคปอด, วัณโรคไต, วัณโรคกระดูก ปรากฏว่าได้ผล หายเกือบหมด

แล้ววันหนึ่ง น.พ.เกอร์สันได้รับการปรึกษาทางโทรศัพท์ ท่านได้ไปบ้านผู้ป่วยหญิงรายหนึ่ง ผู้ป่วยบอกว่า เธอได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งท่อน้ำดี ตอนนั้นเธอมีไข้สูง, ตัวเหลือง, ตาเหลือง ที่สำคัญ แพทย์ผู้ที่ผ่าตัดได้บอกเธอว่าไม่สามารถทำอะไรให้ได้แล้ว เธอรู้ว่า น.พ.เกอร์สันน่าจะรักษาเธอได้จึงได้ปรึกษามา น.พ.เกอร์สันได้บอกเธอตามตรงว่าท่านไม่มีประสบการณ์ในการรักษามะเร็ง แต่อย่างไรก็ตาม น.พ.เกอร์สันก็เขียนสูตรอาหารรักษาวัณโรคให้เธอไว้ เหตุการณ์ผ่านไป ๖ เดือน วันหนึ่งขณะที่ น.พ.เกอร์สันตรวจคนไข้อยู่ ท่านก็ต้องตกใจเมื่อท่านได้พบเจอผู้ป่วยหญิงรายนี้ แต่ตอนนั้นเธอสบายดี, ไม่มีอาการตัวเหลือง, ตาเหลือง ดูเหมือนว่าทุกอย่างหาย น.พ.เกอร์สันแปลกใจมาก ท่านพยายามคิดว่า ไมเกรน, วัณโรคและมะเร็งมันสัมพันธ์กันอย่างไร พอได้สูตรอาหารไมเกรนถึงหายแทบทุกราย

ช่วงที่ท่านหนีฮิตเลอร์ไปตามประเทศต่าง ๆ ท่านก็รักษาทั้งไมเกรน, วัณโรคและมะเร็ง ท่านพบว่า ถ้าผู้ป่วยให้ความร่วมมือดี แผนกโภชนาการปฏิบัติทำอาหารตามสูตรโรคก็จะหาย แต่ถ้าแผนกโภชนาการไม่ใส่ใจกับสูตรอาหารอย่างเคร่งครัดโรคก็จะไม่หาย สุดท้ายเมื่อท่านลงหลักปักฐานที่นิวยอร์ก ท่านได้สอบใบประกาศโรคศิลปะของรัฐนิวยอร์กผ่าน ท่านก็ได้รับผู้ป่วยของท่านเองมารักษาที่คลินิกแรก ๆ ก็เป็นผู้ป่วยโรคเรื้อรัง, ไมเกรน, วัณโรคแล้วก็มะเร็ง จนกระทั่งจากปากต่อปากของผู้ป่วยมะเร็งที่มาปรึกษา กับท่าน บอกต่อ ๆ กันไป จนสุดท้ายคลินิก น.พ.เกอร์สันมีแต่ผู้ป่วยมะเร็งมาจากทั่วสารทิศของอเมริกา และส่วนใหญ่ก็เป็นรายที่เป็นมากแล้ว เป็นประเภทยาก็ไม่เอาผู้ป่วยแล้ว ผู้ป่วยก็ไม่เอาแพทย์แล้ว มันเหมือนเป็นการบังคับ น.พ.เกอร์สันต้องรักษามะเร็งอย่างเดียว

น.พ.เกอร์สันท่านเป็นนักวิชาการ ไม่ได้รักษาสุ่มสี่สุ่มห้า ท่านกลับมาอ่านตำราและรายงานทางการแพทย์ที่รักษามะเร็งทุกเล่มทุกฉบับ

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๒๐ ปี ในฉบับที่ ๒๙๑ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๗ นี้ เพื่อสื่อสำนึก ขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์ หนังสือ “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ มอบเป็นบรรณาการ

“คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” ใคร ๆ ก็อยากได้บุญ ชวนกันไปวัดก็บอกว่าไปทำบุญ วัดก็ขึ้นป้าย ชวนทำบุญ บุญจากการเช่าเหรียญ บุญจากการสร้างพระประจำตัว บุญจากการเป็นประธานกองกฐิน บุญจากการบริจาคเงิน บริจาคน้อยก็ได้บุญน้อย บริจาคมากก็ได้บุญมาก ทำบุญ (บริจาคให้วัด) จะได้ไปสวรรค์ ถ้าบริจาคจนหมดตัวชนิดทุ่มสุดฤทธิ์ปิดบัญชี ยิ่งได้บุญมาก ฯลฯ พระพุทธเจ้าสอนอย่างไรในเรื่อง บุญ ขอเชิญศึกษาได้ใน “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” เพื่อจะได้ไม่ถูกหลอกจากนักค้าบุญทั้งหลาย มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกเกิดบุกขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “คำบุญคือบาป บุญคืออะไรกันแน่” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แกรมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

สืบ
ชีวิตร ทีม สมอ.

๓ ปี ๖ เดือน ๒ วัน ในคุกเปเรซอร์ ประเทศกัมพูชา
เพราะเข้าใจในวิบากกรรม จึงยอมรับเป็นผู้ถูกระทำ
อีกทั้งพลิกวิกฤติเป็นโอกาส
สร้างคุณงามความดี
ให้แก่ทุกผู้ยากไร้ที่พบเห็น
จนถึงวันที่อิสรภาพมาเยือน

เกิด ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๐
คู่สมรส พิศอัมไพ สมความคิด
การศึกษา จบชั้นมัธยมศึกษา
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
ปริญญาตรี นิติศาสตร์บัณฑิต
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ปริญญาคุุฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
สาขาวิชาผู้นำทางสังคมการเมือง
และเศรษฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต พ.ศ.๒๕๕๑
มีบทบาทช่วงเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖
ด้วยการเป็นประธานนักเรียน หลังจากนั้น
ได้เข้าร่วมในเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙
และ พฤษภาคมปี ๒๕๓๕
หลังเหตุการณ์ ๖ ตุลาคม
ได้ศึกษาธรรมะจากท่านพุทธทาส
ต่อมาได้อุปสมบทเป็นเวลา ๕ ปี
ถือปฏิบัติของหลวงปู่ชา สุภัทโท
วัดหนองป่าพง จ.อุบลฯ
นอกจากนี้ยังเป็นลูกศิษย์ของ
พระอาจารย์กัณหา สุขกาโม
วัดแพร่ธรรมาราม จ.แพร่

วีร: สมความคิด

(เลขาธิการเครือข่ายประชาชนต้านคอร์รัปชัน)

คุณปรชอร์ให้ข้อคิดอะไร

มันเป็นเรื่องของ การอยู่ให้ได้ และทำให้เรา ได้รู้จักเพื่อนแท้ รู้ว่าใครคือเพื่อนจริง ๆ เพื่อนแท้ของเรา เพราะคนที่เคยคิดว่าเป็นเพื่อน ถึงเวลา เขาคงจะมาช่วยเราอย่างจริงจัง คนเหล่านั้น กลับหายไปหมด แต่คนที่เราไม่เคยคิดว่าเขา จะช่วยกลับทุ่มเท พยายามหาทุกวิถีทางที่จะช่วย เรา ตรงนี้ทำให้ได้รู้จักหลาย ๆ คนดีขึ้น รู้ว่าที่เรา เคยคิด มันไม่เป็นอย่างที่คิด

วิถีชีวิตที่อยู่ในคุก วัน ๆ ทำอะไรบ้าง

เหมือนตารางสอนเลย ตรงเวลาอย่างนั้น ทุกวันตี ๕ ตื่น เริ่มเปิดไฟ มีไฟฟ้าให้ใช้แล้วก็ ทำวัตรสวดมนต์อยู่ในมุ้ง ออกจากมุ้งไม่ได้ยุ่ง เยอะมาก ประมาณ ๖ โมงกว่า ๆ ทำธุระส่วนตัว เสร็จจรเวลาเขามาเปิดห้องช่วงประมาณ ๘ โมง ห้องอื่นเขาไปทำงานกัน ผมก็รีบไปตลาดไปแย่ง ซื้อเห็ด ซื้อเต้าหู้ เป็นโปรตีนของเราเพราะมีน้อย ไปซ้าหมด เหลือแต่ผักอย่างเดียว

เขาให้นักโทษทำอาหารกินเองได้ อาหารของ เรือนจำไม่ใช่อาหารคุณภาพที่คนทั่วไปกิน จึงต้อง ให้นักโทษที่พอมีเงินทำอาหารกินเองได้ เขามี ตลาดเล็ก ๆ ซึ่งมีทุกอย่าง ผมก็ทำอาหารวน เวียนกันอยู่อย่างนี้ แกงลัม แกงเลียง แกงป่า ต้มยำ จะเป็นอาหารต้มอย่างเดียว ผมทำวันละอย่างกิน ทั้งวัน เพราะในคุกเขาให้กินวันละ ๒ ครั้ง ๗ วัน มันก็ซ้ากันอยู่แค่นี้ ๓ ปี ๖ เดือน กินจนเบื่อ

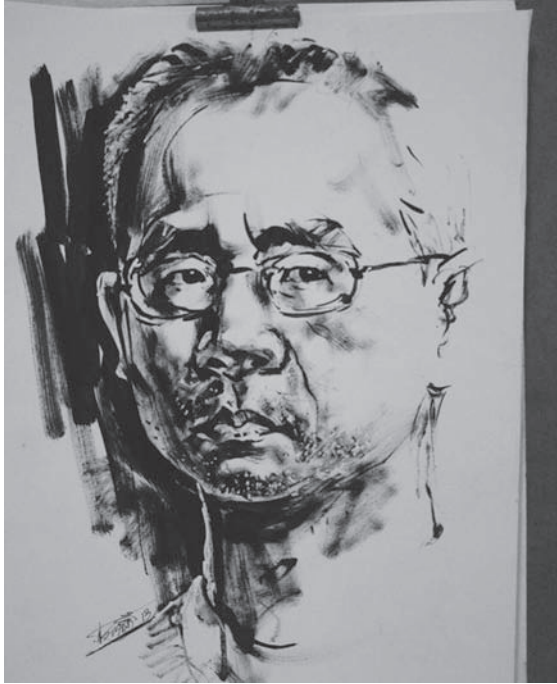
แม้จะเอาเครื่องแกงสำเร็จรูปส่งไป ผมจะ หลีกเลี่ยงการทอด ใช้เตาแก๊สปิคนิคเล็ก ๆ กระจบอง แก๊ส ขายกระจบองละ ๑๕ บาท เท่ากับ ๑,๕๐๐ เรียด เหมือนกระจบองชนิดยากันยุง ซึ่งจะระเบิดบ่อย ระเบิดทีก็ลวกแขนลวกขา ผมโชคดีเพราะเวลาไป ตลาด ผมจะเลือกซื้อกระจบองใหม่ ๆ แต่ถ้านัก โทษคนอื่นจะไปเลือกซื้อของตัวเองไม่ได้ ต้องยืน อยู่ข้างนอก มีลูกกรงกั้น จะต้องให้นักโทษที่ไป ทำงานอยู่ในตลาดซื้อให้ เขาให้ของดีบ้างเสียบ้าง ก็ต้องเอา ไม่มีสิทธิ์เลือก แต่ผมมีโอกาสเข้าไป

เหตุถูกทหารกัมพูชาจับกุม

วีระ สมความคิด ถูกจับกุมตัวเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ พร้อมกับพวกจำนวน ๗ คน ซึ่งเป็น สมาชิกของเครือข่ายคนไทยหัวใจรักชาติ ที่แยกออก จากกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และ บางส่วนเป็นญาติธรรมของพุทธสถานสันติอโศก พร้อมกับพนิช วิจิตเศรษฐ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ ขณะลงพื้นที่ ตรวจสอบที่ได้รับเรื่องร้องเรียนว่าทหารกัมพูชารุกล้ำ เข้ามาในเขตไทยบริเวณอำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว โดยศาลเขตพนมเปญได้ตั้งข้อหาวีระและพวกใน ข้อหาเดินทางข้ามพรมแดนโดยผิดกฎหมาย และรุกล้ำ เขตทหาร ส่วนวีระและราตรีถูกเพิ่มข้อหาจรรยาบรรณ ข้อมูลเนื่องจากครอบครองอุปกรณ์กล้องบันทึกภาพ และใช้อุปกรณ์ระหว่างการถูกจับกุม ด้านกษิต ภิรมย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ได้เดินทาง เข้าพบ ฮอร์ นำอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ ต่างประเทศกัมพูชาเพื่อเจรจาในประเด็นดังกล่าว

ต่อมา ศาลกัมพูชาให้ประกันตัวผู้ถูกจับกุม ๕ คน ยกเว้นวีระกับราตรี โดยให้เหตุผลเรื่องความผิดต่อ ความมั่นคงของประเทศกัมพูชา ในการไต่สวนโดย ศาลชั้นต้น กรุงพนมเปญ เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ วีระได้ปฏิเสธข้อกล่าวหา และยืนยันว่าขณะ ถูกจับกุมตนยังอยู่ในอาณาเขตประเทศไทย ศาล กัมพูชามีคำตัดสินในวันเดียวกันให้จำคุกวีระและราตรี ในข้อหาเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย บุกรุกเขตทหาร และจรรยาบรรณข้อมูล เป็นเวลา ๔ ปี และ ๖ ปี ตาม ลำดับ โดยไม่รอลงอาญา และให้ยื่นอุทธรณ์ได้ ภายในหนึ่งเดือน ซึ่งวีระไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ ในวาระ พระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพอดีตพระ- มหากษัตริย์ พระบาทสมเด็จพระนโรดม สีหนุ รัฐบาลกัมพูชาได้ขอพระราชทานอภัยโทษและปล่อย ตัวราตรีเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และลดโทษ วีระลง ๖ เดือน เป็นจำคุก ๗ ปี ๖ เดือน

วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ วีระได้รับการ พระราชทานอภัยโทษหลังจากสิทธิศักดิ์ พวงเกตุแก้ว ปลัดกระทรวงการต่างประเทศเดินทางเยือนกัมพูชา และได้ยื่นข้อเสนอของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติต่อรัฐบาลกัมพูชา

เลือกเอง ซึ่งมีไม่กี่คนที่เขาให้เข้าไปเลือกเอง ก็ต้องมีเงินจริงๆ หรือไม่กี่คนที่เขานำอาหารให้แก่ักโทษ

รู้สึกลำบากไหม ที่ต้องมาทำอาหารเอง

ผมชอบทำเอง ก็มีผู้คุมเขาถามว่าทำไมต้องทำเอง ชื่อของตัวเอง ตั้งแต่เช้าทำไม เพราะนักโทษที่เป็นนักโทษผู้ใหญ่ นักโทษมีเงิน จะมีคนคอยรับใช้เหมือนคุกเมืองไทย จะมีคนคอยรับใช้ไม่ต้องทำอะไรเลย เขาเตรียมให้ทุกอย่าง แต่ผมทำเองหมดทุกอย่าง นอกจากเด็กที่เขาจะช่วยซักผ้า ล้างจานให้ นอกนั้นผมทำเอง ผมไม่ได้ไปอยู่แบบมีคนคอยรับใช้ ผมอยู่กับเขาอย่างพ่อลูกเกือบๆ กัน ทำอะไรได้ผมก็ทำ ซึ่งตรงนี้ที่เขาประทับใจผม ทั้งผู้คุม ทั้งนักโทษ เพราะผมตื่นแต่เช้า ไม่นอนตื่นสาย แต่พวกนักโทษที่มีเงิน พวกเจ้าพ่ออะไรต่าง ๆ นอนตื่นสาย กลางคืนดูทีวีดิ๊กๆ เขามีทีวีดูได้ ผมไม่ดูผมตื่นแต่เช้าไปตลาดหัวของมาเอง ทำอาหารเอง ทำแล้วให้คนอื่นกินด้วย

ตอนแรกเขามองเราว่าน่ากลัว ฮุนเซ็นมองเราเหมือนเป็นคนแข็ง คนกระด้าง ไม่กลัวใคร

มองว่าเราใช้อำนาจ แต่จริงๆ แล้ว เราไม่ใช่คนใช้อำนาจ เราใช้เหตุผล มีแต่ช่วยเหลือ แนะนำเขาในสิ่งที่ดี เวลาใครจะมาให้ผมช่วย ขอบขา ขอบเงินไปซื้อซีอิ๊ว เกลือ น้ำตาล เขาไม่มีเงิน ซึ่งคนอื่นไม่ให้ หรือถ้าจะให้ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนอย่างเช่น เอ็งต้องมานวดขาให้ข้าก่อนอะไรอย่างนี้ คือต้องตอบแทน อยากขอบุหรี่เขาลักมวนต้องทำงานให้ ต้องวิ่งไปซื้อของให้ก่อนต้องไปหาบน้ำ ซักเสื้อผ้าให้ คือต้องเป็นเรื่องแลกเปลี่ยน แต่สิ่งที่ผมขอแลกเปลี่ยนจากนักโทษพวกนี้ ผมขอว่า เช่น ถ้าสูบบุหรี่ ผมขอให้เขาเลิกบุหรี่ คือผมขอในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเขา ผมไม่ได้ขอเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อตัวผม แทนที่ผมจะให้เขาแค่ ๑,๕๐๐ เรียล ผมให้เขา ๓,๐๐๐ เรียล แต่เขาต้องเลิกสูบบุหรี่

๘ โมงไปตลาด กลับมาแล้วก็ต้องไปโรงพยาบาลก่อน ต้องไปวัดความดัน วัดชีพจรทุกวันจันทร์ถึงเสาร์ ยกเว้นวันอาทิตย์ บางวันไม่ได้ตรวจ ผมก็ถือโอกาสไปคุยกับนักโทษที่นอนอยู่โรงพยาบาล กลับจากโรงพยาบาลก็จะทานอาหารเช้า เป็นโจ๊กของเล็ก ๆ ทำอาหารเสร็จประมาณ ๑๐ โมง ๑๐ โมงกว่า ๆ เขาก็มาเปิดห้องให้กินข้าว ที่นั่นไม่มีช้อนกลาง กินอาหารร่วมกัน ผมกลัวเชื้อไวรัสก็แบ่งกันคนละถ้วยไปเลย

บ่าย ๒ เขาก็มาเปิดประตูให้ออกไปเดินเล่นข้างนอกถึง ๔ โมง ช่วงบ่ายจะเป็นช่วงที่ผมออกกำลัง จะแกว่งแขน ซิทอัพ เดินเร็ว ๆ เดินกลับไปกลับมาอยู่หน้าห้องพัก เขาห้ามไม่ให้ลงข้างล่างเดินไปตึกอื่นก็ไม่ได้ แต่นักโทษอื่นไปได้ เราคนเดียวไปไม่ได้ จะมีผู้คุมไปตลอด ๔ โมงเย็นปิดประตูห้อง ๖ โมงอาบน้ำ ทานอาหารเย็น เสร็จแล้วก็เข้านั่งเลย ยุงเยอะ ก็นั่งอยู่ในมุ้ง ใหว่พระสวดมนต์ ๓ ถึง ๔ ทุ่มก็นอน เป็นตารางเวลาที่ลือคอไว้เลย ไม่มีวันเสาร์อาทิตย์ ไม่มีวันธรรมดา

ปรับตัวยากไหมจากที่เคยเป็นนักเคลื่อนไหว

ไอ้โฮ ทรมาณมาก แรก ๆ อยู่แทบไม่ได้เพราะ

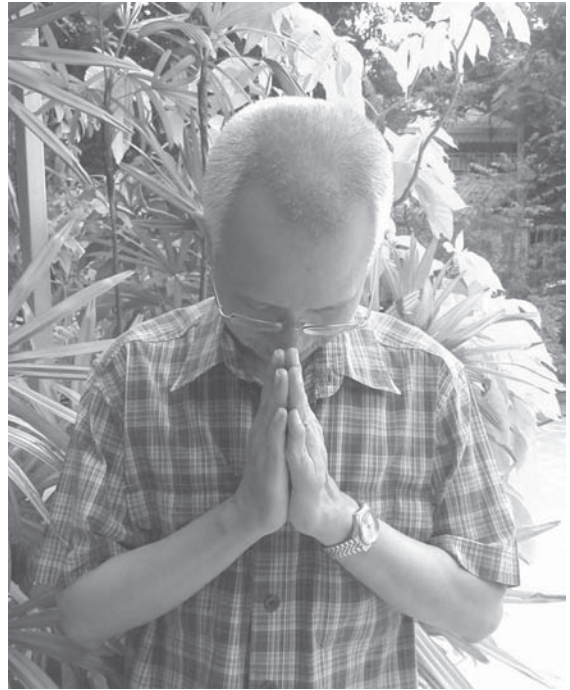
เราชอบอ่านหนังสือ เป็นคนอยากรู้อยากเห็น แต่
นี่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย จะรู้ก็ต้องรอจากญาติ
อาทิศย์หนึ่งกว่าเขาจะมาบอก เวลาก็น้อยต้อง
พูดแต่เรื่องสำคัญ ๆ

บรรยากาศในช่วงแรกเข้าคุก กับช่วงหลังต่างกันอย่างไร

ใหม่ ๆ ยังไม่คุ้นเคยกับชีวิตนักโทษ ไม่รู้ว่าจะ
เกิดอะไรกับเราบ้าง ไม่รู้ว่าจะปรับตัวอยู่กับเขา
อย่างไร หรือจะทำให้เขายอมรับเราได้หรือไม่ ก็
ยังวิตกกังวล เขาก็เหมือนกัน เขาก็ยังยึดติดกับ
ภาพเดิม ๆ ว่าเราเป็นคนแข็งแกร่ง รุนแรง เขาก็
ไม่ค่อยชอบหน้าเราเพราะเขาเห็นเราชอบตำหนิ
และไม่กลัวผู้นำของเขา ไม่กลัวผู้พิพากษา กล้า
โต้แย้ง ซึ่งภาพแบบนี้คนกัมพูชาไม่เคยเห็น โดย
เฉพาะคนต่างชาตีกลัวฮุนเขนยิ่งกว่าคนกัมพูชาเอง
ภาพฮุนเขนเป็นภาพที่น่ากลัวสำหรับคนทั่วไป
เขาคงคิดว่าเราไม่ธรรมดา แต่กลับกลายเป็นว่า
เราเป็นคนไม่ถือเนื้อถือตัว ใช้ชีวิตธรรมดา
ทำงานเอง แล้วตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ ผมไม่เคย
ใช้สิทธิ์แต่ขุดอื่นเลย ผมใส่แต่ชุดนักโทษ พวก
มีเงินจะไม่ยอมใส่ชุดนักโทษ พวกเขารังเกียจชุด
นักโทษ หรืออยากแสดงว่าเขาไม่ธรรมดา แต่
ผมใส่แต่ชุดนักโทษตลอด ก็เป็นอีกจุดหนึ่งที่ผู้คุม
เขาชอบมาก เขาชอบใจว่าเราไม่ทำตัวแปลกแยก
หรืออยากจะทำตัวใหญ่โต เป็นคนพิเศษ ผมใส่
รองเท้าแตะธรรมดา ขณะที่นักโทษบางคนใส่
รองเท้าหุ้มส้น

ใครมาขอความช่วยเหลือเราช่วยหมด ใคร
มาหาผม ไม่ได้ได้รับความผิดหวัง ส่วนมากมีแต่คน
กัมพูชา คนไทยไม่ค่อยได้เจอกันเลยในปีแรก
แล้วเขาก็ไม่อยากจะให้เราเจอกันด้วย

อยู่ที่โน่นผมเป็นทั้งหมดแนะนำให้เขาเลิก
บุหรีเพื่อสุขภาพ เป็นนักกฎหมาย เป็นนาย
ธนาคารด้วย นักโทษทั่วไปจะเก็บเงินไว้กับตัวมาก
ไม่ได้ ถ้าผู้คุมค้นเจอ เขาจะยึดเอาเข้ากระเป๋า
ตัวเอง เขาให้ติดตัวคนละไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ เรียล

ที่นี้บางคนญาติมาเยี่ยมก็จะมีเงินมาให้ เขากลับก็
เอามาฝากผมเพราะไม่มีใครกล้ามาตรวจตัวผม
เพราะเขารู้ว่าผมเกลียดเรื่องคอร์รัปชั่น เราก็เลย
กลายเป็นนายธนาคารให้เขาอีก เวลามาฝากก็
ต้องจดวันฝาก วันเบิก เราก็ดูต้องมาเสียเวลากับ
เขา แล้วเขาก็เห็นว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ เรา
ไม่เคยเอาของเขา แต่การทำอย่างนี้ ถ้าผู้คุมรู้จัก
โดนลงโทษเพราะผิดระเบียบ เราก็ดูช่วยปกปิดให้
เขาขอให้ช่วยเราก็ดูช่วย แต่ถ้าบางคนมีมากเป็น
พัน ๒ พันดอลลาร์ พวกนี้ขายยาเสพติดในคุก
คนพวกนี้เราจะไม่รับฝาก ก็จะบอกเขาว่ามันเป็น
เงินผิดกฎหมาย พูดกับเขาตรง ๆ เราเกลียด
เรื่องยาเสพติด

ในสภาพตัวเราก็ตัดคุก ยังพาหมอและนาย เข้าไปช่วยรักษาคคนในคุกอีก ทำแบบนี้เพื่ออะไร

ผมชอบช่วยเหลือคน ไม่ว่าที่ไหน คือเราเป็น
คนอย่างนี้ เป็นปรกติของผม เห็นแก่มนุษยธรรม
ผมไม่ได้คิดว่าคนนี้เป็นศัตรู คนชาตินี้เป็นศัตรูกับ
ประเทศเรา ไม่ได้คิดเช่นนั้น พอเราไปอยู่อย่างนั้น
ทุกคนร่วมชะตากรรมเดียวกันกับเรา ใครมาขอ

ผมให้หมด ทำมาตลอด ไม่ใช่จะมาทำตอนอยู่คุก
ผมมีปัญหาเรื่องฟันมานาน ผมก็รู้ว่าถ้าเอา
หมอมารักษาเราคนเดียวจะเกิดประโยชน์น้อยมาก
หมอควรจะทำให้คนอื่นด้วย หมอท่านก็ทำให้
ฟรีหมด ไม่ได้คิดค่าอะไรเลย เพียงแต่ขอให้ออก
ค่าเดินทางเท่านั้นเอง เพราะว่าชีวิตในคุกมีอยู่ ๒
เรื่องใหญ่ ๆ ที่จะไม่มีโอกาสได้เจอหมอ ก็คือฟัน
กับตา นักโทษบางคนถึงกับตาบอด

เรื่องบับคันจิตใจมากที่สุดใ้คุกเป็รชอรั

วันที่คุณราตรีถูกปล่อย ผมต้องไปร่วมพิธี
เป็นการจงใจของเขาที่ทำกับเรา แก้วแค้นเรา คือ
ให้เราไปคุกเขาต่อหน้ารัฐมนตรีช่วยมหาดไทย
ที่มาเปิดงาน ซึ่งนักโทษอื่นไม่ให้ทำ เรา ๒ คน
ต้องทำ เขาบอก อภัยโทษ เป็นพระบรมราชโองการ
เขาบังคับให้เรานั่ง ผมไม่ยอม สถานทูตไทยก็
ขอร้อง นั่งเถอะ อย่าให้มีเรื่อง คุณราตรีอาจจะ
ไม่ได้รับการปล่อยถ้าเขาโกรธ วันนั้นผมรู้สึก
เจ็บปวดมาก ทำให้เราได้เห็นกิเลสว่าเราก็กยังมี
อึดตาอยู่นะ ไม่ยอมเสียศักดิ์ศรี กว่าจะกดข่ม

ยอมทำตามได้ ไอ้โฮ เจ็บปวดสุด ๆ ขนาดปฏิบัติ
ธรรม แล้วเหตุการณ์ครั้งนี้ แปลก มีนักข่าวไป
ทำข่าวกันมาก ซึ่งไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน
เขาทำให้คนทั้งประเทศได้เห็น ว่า เห็นไหม วีระ
ต้องยอมคุกเขา

รู้สึกโกรธแค้น ชิงชังไหม เพราะสื่อของ กับพูชาก็ยังพูดถึงคุณวีระว่าเป็นสปลายด้วย

รู้สึกไม่พอใจ เราไม่ได้เป็นอย่างนั้น แล้วเขา
พยายามใช้คำพูดแบบนั้นกับเรา สื่อมวลชนก็ไป
พูดแบบนั้น มันไม่ถูกต้อง เราไม่ได้เป็น เรายัง
สิ่งนี้กำลังเกิดกับเราต้องยอมรับ ต้องจดจำเอาไว้
ว่านี่คือวิบากกรรม สิ่งนี้ทรมาณเราเพื่อให้เรา
รับให้ได้ ถ้าเรารับไม่ได้ มีการระเบิดอารมณ์ มี
ปฏิกิริยาออกไป เขาก็อยากจะเอาตรงนั้นไปสื่อ
ว่าเรากำลังสติแตก อย่างเช่นวันนั้นที่ให้คุกเขา
ถ้าควบคุมอารมณ์ไม่ได้ก็ต้องมีการระเบิดอารมณ์
ออกมา จะเกิดอะไรขึ้น คุณราตรีจะได้รับการ
ปล่อยไหม เขาอาจจะโกรธ ไม่ปล่อย หรือทรมาณ
เราหนักขึ้น จะมีอะไรเกิดขึ้น แล้วภาพที่ออกไป
ในสายตาคนทั้งโลก ถ้าเราต้องลุกขึ้นทะเลาะกัน
มีการใช้กำลังกัน มันจะเป็นอย่างไร ในภาพนั้น
คนไทยที่รักผมก็อาจจะไม่พอใจกับพูชามากขึ้น
แต่คนที่อยากทรมาณผมก็จะสะใจ ว่าได้ทรมาณ
ผมจนสติแตก ผมจึงต้องยอมทน ยอมทำทั้ง ๆ ที่
เจ็บปวด ถ้าไม่ใช่คุณราตรี ผมไม่ยอม

ได้คุยอะไรกับคุณราตรีบ้างในวันนั้น

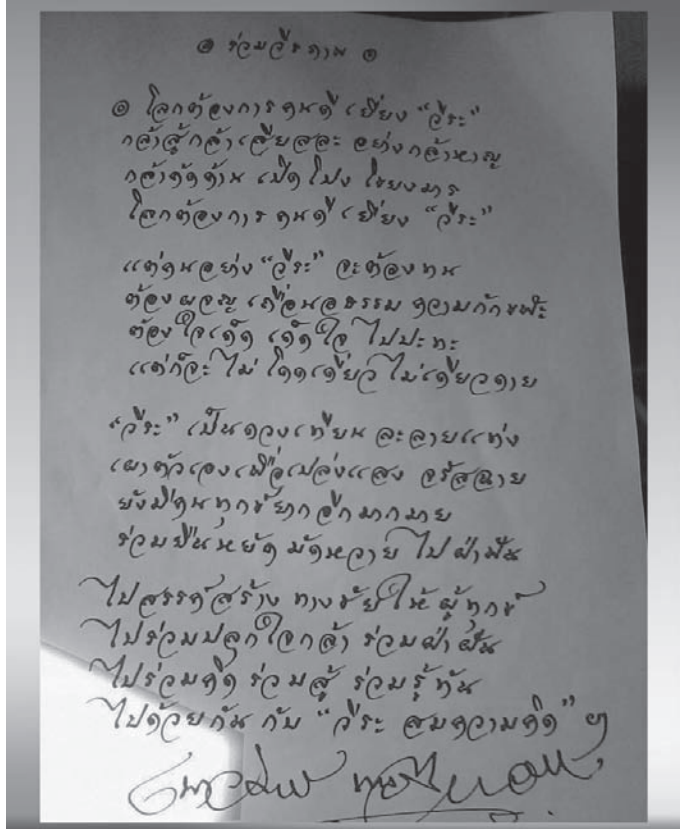
ก็บอกว่าตรงนี้ต้องจำให้ดี สิ่งที่เขาทำกับเรา
จดจำไว้ตลอดชีวิตเลย ถ้าไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์
ของประเทศชาติ เราจะไม่ยอมทำอย่างนี้เด็ดขาด
สิ่งที่เราทำ ถึงแม้จะดูเหยียดหยามศักดิ์ศรีของเรา
ของคนไทย แต่เพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติ
โดยส่วนรวม เราก็ต้องฟันฝ่าไปเพื่อไม่ให้เกิด
ความรู้สึกที่ไม่ดี ผมเชื่อว่าถ้าคนไทยเห็นภาพนั้น
หลายคนก็ต้องสะเทือนใจ และถ้ามีเรื่องมีราว
หนักขึ้นไปอีก จะไม่ใช่แค่สะเทือนใจจะเป็นเรื่อง

ของคนไทยที่รับไม่ได้มาก ๆ แล้วเกิดไปเผา
สถานทูตกัมพูชาในเมืองไทย ก็จะทำให้เกิดเหตุ
บานปลายไปกันใหญ่ อาจจะไปสู่สงคราม
ครั้งใหม่อีกก็ได้

การเคลื่อนไหวตามตะขิบชายแดน เพื่อรักษาผลประโยชน์ตามชายแดนไทย เรื่องเขาพระวิหารหลายครั้ง เคยประเมินใหม่ว่าได้ผลหรือไม่อย่างไร ในเรื่องทหารปกป้องอธิปไตยของชาติ

ผมว่ามีผล จากที่คนไทยไม่เคยตื่นตัว สิ่งที่คุณ
ไทยไม่เคยรับรู้มาก่อนก็ได้รับรู้ แล้วสามารถ
หยุดยั้งการที่เราจะเสียแผ่นดิน ที่ไม่ใช่แบบ
พหุติณย์ มันจะเสียแบบนิติณย์ ถูกกฎหมายเลย
ตอนนี้ยังไม่ได้ผ่านขั้นตอน ขณะนี้กัมพูชาแค้ยึด
เราเฉย ๆ บุกรุกเข้ามายึด และยังไม่ยอมออก ก็
ยังเจรจากันอยู่แต่กัมพูชาก็ยังไม่ได้ทำตามกฎหมาย
เพราะยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงเขตแดนประเทศ
อย่างถูกต้องตามกฎหมายที่ต้องทำสนธิสัญญาใหม่

เรื่องนี้เกิดขึ้นมาเมื่อปี ๕๑ ก่อนที่คุณนพดล
ปัทมะ จะไปลงนามในจ้อยส์คอมมูนีเก้ ที่ไป
ยกพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ให้กัมพูชาไปขึ้น
ทะเบียน มรดกโลกแต่เพียงฝ่ายเดียว ในวันที่ ๑๑
ประมาณต้นเดือน มิถุนา ๕๑ ทหารเอาข้อมูลนี้
มาให้ผม แล้วบอกว่า ผมคนเดียวเท่านั้นที่จะทำ
เรื่องนี้ได้ พอเห็นข้อมูล ผมก็เปิดเผย ก็เกิดการ
ตื่นตัว ตอนแรก สื่อมวลชนไม่เชื่อผม แต่พอเริ่ม
มีการตรวจสอบ เขาก็เริ่มเชื่อ แล้วก็ทำข่าวกัน
และเป็นที่ยอมรับของสังคมเรื่อยมาจนถึงศาลโลก
ผมก็คิดว่าเรื่องต่าง ๆ ที่เราทำก็มีผลหยุดยั้ง ถ้า
เราไม่ทำ ป่านนี้อาจจะไปลงนามสัญญา แล้วพื้นที่
๔.๖ ตารางกิโลเมตรก็ถูกพัฒนาเรียบร้อยแล้ว
แต่ทุกวันนี้เขายังทำอะไรไม่ได้เพราะถูกเปิดโปง
ใครก็ไม่ยอมรัฐบาลหรือทหารก็ยังไม่ยอมกัมพูชาไว้อยู่
ก็อ้างเรื่องการเจรจาแม้แต่ศาลโลกตัดสินเมื่อเดือน
เมษา ๕๖ จนทุกวันนี้ก็ยังเข้ามาพัฒนาไม่ได้
เห็นไหม ก็ยังเป็นพื้นที่ของเราตามกฎหมาย แต่

โดยพหุติณย์ ถึงแม้เราจะเสียให้เขา เราก็ยังมี
วันจะเอาคืนได้

ทำอะไรถึงเพื่อร่วมอุดมการณ์บ้างไหม

ถ้าเข้าใจเรื่องที่ผมทำมาตลอดไม่ว่าเรื่องรักษา
ผลประโยชน์ ไม่ให้มีการคอร์รัปชัน จนมาถึงเรื่อง
ให้ช่วยกันรักษาอธิปไตยของชาติ ผมอยากให้คน
ที่มีหน้าที่โดยตรงก่อน คือ รัฐบาล ทหาร ตำรวจ
ทั้งหลาย ให้พยายามทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี
ถ้าพวกคุณทำหน้าที่ดีแล้ว ประชาชนก็ไม่ต้องไป
วุ่นวาย ที่ประชาชนต้องไปชุมนุมประท้วง ต้องมา
เปิดโปงก็เพราะแต่ละฝ่ายไม่ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง
ไม่รักษาผลประโยชน์ของชาติ รับเงินเดือนจาก
ภาษีประชาชน เราให้คุณมารักษาผลประโยชน์
ของชาติ ไม่ใช่คุณมาทำลายผลประโยชน์ของ
ชาติเสียเอง ถ้าทหาร ตำรวจ รักษาอธิปไตย
อย่างเข้มแข็ง ใครจะเข้ามา ย่นออกไป ไม่ต้องไป

● สถาบันพระปกเกล้าเชิญเป็นอาจารย์ที่ปรึกษางานวิชาการกลุ่ม ให้แก่นักศึกษาหลักสูตร ปปร.๑๘

รอตถามรัฐบาล ยันออกไปก่อนนี้เป็นหน้าที่เลยไม่ต้องไปรอตถามใคร คุณเป็นทหารอยู่ชายแดน ใครถือปืนเข้ามา ยันเขาออกไปเลย เสร็จแล้วค่อยรายงานผู้บังคับบัญชาว่าจะให้ทำอะไรต่อไป

ความจริงต้องทำอย่างนี้ ไม่ใช่มีคนถือปืนล้าเข้ามาในที่ของเรา แล้วบอกเขาว่า หยุดอยู่แค่นั้น ยอมให้เขาล้าเข้ามาแล้ว แต่บอกให้หยุดแค่นั้นอย่าล้าเข้ามาอีก เสร็จแล้วก็รายงานผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็บอกเดี๋ยวผมเจรจา ซึ่งก็รู้อยู่แก่ใจกฎหมายก็บอกไว้ ตำรวจ ทหารเป็นเจ้าหน้าที่ตรงนั้น ให้คุณรักษาความมั่นคง แล้วก็ยังยอมทำตามรัฐบาลที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ ไม่ไล่ศัตรูออกไป ประชาชนทนไม่ไหวก็ต้องออกมาไล่เอง ออกไปตรวจสอบเอง พอถูกจับก็มาสมน้ำหน้าอีก หาว่ายุ่ง เลือก วุ่นวายไม่เข้าเรื่อง ไม่ใช่หน้าที่ประชาชน

ผมอยากจะฝากไว้ว่าใครที่มีหน้าที่ให้ทำหน้าที่ให้ดี คุณมีหน้าที่ตามกฎหมายด้วย คุณทำหน้าที่ดี ประชาชนก็ไม่ต้องยุ่งคุณก็ไม่ต้องมาทะเลาะกับเรา แล้วสิ่งที่เราทำ ถ้าเข้าใจมันเป็นเรื่องที่ต้องรักษาผลประโยชน์ของชาติ ถ้ารัฐบาลหรือทหารไม่ทำ ประชาชนก็ไม่ต้องทำ ปล่อยไป บ้านเมืองจะฉิบหายอย่างไรก็ช่างมัน คิดอย่างนั้นไม่ได้ ปล่อยอย่างนั้นไม่ได้

มีฉะนั้นแล้วคนชั่ว คนเลว ที่จะทำลายชาติ คนไหนอยากจะขายชาติก็ทำได้สบาย เพราะทุกคนทอดธุระ ไม่เอาภาระ ไม่ใช่หน้าที่ ไม่มีใครคอยตรวจสอบ แต่ถ้าประชาชนจำนวนหนึ่งไม่ยอมให้เรื่องเลวร้ายอย่างนี้เกิดขึ้นในสังคม แล้วออกมาช่วยกัน มันก็เป็นเรื่องดี เท่ากับหยุดยั้งความเสียหาย แทนที่จะเสียหายทั้งหมด แล้วเราก้ยังมีโอกาสที่จะเอาคืนหรือแก้ไขได้ ผมว่าสำคัญนะ ถ้าประชาชนเข้าใจว่าเราทุกคนก็มีส่วนสำคัญที่จะรักษาผลประโยชน์ รักษาอธิปไตยของชาติ ผมว่าสังคมเราอยู่ได้

พากอไรถึงพี่น้องที่ติดตามช่วยเหลือดูแล

คนอีกจำนวนหนึ่งอยากจะแสดงความยินดีกับผม แต่ไม่มีโอกาสไปต้อนรับที่สนามบิน อยากจะให้กำลังใจ วินาทีที่ผมเหยียบแผ่นดินไทย ก็ขอขอบคุณพี่น้องคงไม่ต้องลงทุนมาด้วยตัวเอง เมื่อถึงเวลา ถึงโอกาสที่เราจะต้องร่วมด้วยช่วยกัน เราก้คงจะได้มาเจอกัน รอโอกาสนั้นแล้วกัน แต่อย่างที่บอก ผมไม่อยากจะอะไร นอกจากความเข้าใจที่ถูก สิ่งที่ผมทำไม่ต้องการได้สิ่งตอบแทนเป็นอย่างอื่นเลย ตลอดเวลาที่ผมทำ ผมไม่ต้องการสิ่งตอบแทนกลับมาที่ผม ถ้าจะทำ ผมอยากให้ทำอย่างผม หรือช่วยผมทำ และให้ได้ประโยชน์กับส่วนรวม ผมอยากได้ตรงนั้น ถ้าจะให้ผม คือ ให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ถ้าทำแบบนี้ได้ให้ช่วยกันทำเยอะ ๆ ผมไม่ได้ทำเพราะอยากได้ชื่อเสียง เงินทอง ตำแหน่งทางการเมือง สังคมไทยไม่ขาดแคลนนักการเมือง มีคนแย่งกันไปทำเยอะ แต่ทำแบบนี้ไม่มีใครมาแย่งทำ ไม่เห็นนักการเมืองเสียสละมาทำอย่างนี้บ้าง

เราจะได้มาช่วยกันสร้างศรัทธา คนรุ่นใหม่จะได้มีศรัทธา ว่ามีผู้มาเสียสละทำกันจริง ๆ เขาจะได้มีศรัทธามาช่วยกันทำ แต่ถ้าเขาเข้าใจว่าผมทำเพราะอยากดัง อยากได้ตำแหน่งหน้าที่ทางการเมือง ทำไปเพราะหวังประโยชน์ เขาก็ไม่เกิดศรัทธา

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๒๘๘

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภากายนิกาย

<ul style="list-style-type: none"> ๑. ศาสนาบุญนิยม ๒. ชุมชนบุญนิยม ๓. การศึกษาบุญนิยม ๔. บริโภคบุญนิยม ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม ๖. กสิกรรมบุญนิยม 	<ul style="list-style-type: none"> ๗. อุทสาหกิจบุญนิยม ๘. การเมืองบุญนิยม ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม ๑๐. สื่อสารบุญนิยม ๑๑. สุขภาพบุญนิยม ๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ
---	--

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

- สมณะโพธิรักษ์

เรายังจะคุยกันในคำว่า บุญ กับ กุศล ต่ออีก เพราะยังมีนัยสำคัญที่ละเอียดลึกซึ้ง และซับซ้อนย้อนเป็นสภาพ“หมุนรอบเชิงซ้อน”ของคำ ๒ คำนี้ อีกไม่น้อยเลย

บางคนอาจจะรู้สึกรำคาญ ก็ต้องขออภัยที่จำเป็นจะต้องพูดย้ำพูดซ้ำวนไปวนมา อยู่แต่คำว่า “บุญ” คำว่า “กุศล” กันขนาดนี้

ฉบับที่แล้ว ผู้เขียนได้พูดมาถึงว่า เมื่อกำจัด“บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นๆ หมดสนิทก็ไม่ต้อง“ทำบุญ”นั้นอีกเพราะ “บาป”หรือ“อกุศลจิต”นั้นหมดสิ้นแล้ว

“บุญ”คือ“ชำระกิเลส”ก็ไม่ต้องชำระอีก แต่ใจยังอยู่ “อกุศลจิต”ที่เราได้ชำระก็หมดไป แต่“จิตที่สะอาดผ่องใสจากกิเลส นั้นแล้ว”คือใจเรายังอยู่(ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน)

ส่วน“บาปคือกิเลส”นั้นหมดไปแล้ว

“บุญ”คือการชำระกิเลสหรือบาปนั้น จึงไม่ต้องทำอีก แต่เรายังมีจิตเจริญขึ้นเป็นจิตใหม่อยู่ ยังทำ“กุศล”ใหม่ได้อีกต่อไปอยู่

นั่นคือ จิตที่เป็น“บาป”(กิเลส) หรือจิตที่เป็น“อกุศลจิต”ของผู้บรรลุขั้นนี้ เท่านั้นหมดไป แต่คนผู้นี้ร่างกายยังไม่ตายแตกดับ

และหรือแม้จะตายจากร่างกายเท่านั้น แตกดับไป(กายสสเทหา) แต่คนผู้นี้ยังไม่ยอม “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”(ดับสูญขั้นสุดท้าย ไม่มีอะไรเหลืออีกเลย)

“บาป”ก็หมดไป หรือ“อกุศลจิต”ก็ไม่มีเหลืออยู่ในใจผู้นี้ก็แล้ว “บุญ”คือการชำระ

บาปหรือกำจัดกิเลสก็ไม่ต้องทำอีก ไม่ต้องชำระ ไม่ต้องกำจัดอีกแล้ว

นี่คือ “จบกิจ”ผู้ปฏิบัติของพุทธศาสนา เป็นผู้ไม่มี“บาป” ไม่มี“บุญ”แล้ว แต่ภาวะที่ยังมีเหลืออยู่คือ “กุศล” “กุศล” จึงยังไม่หมดกันอยู่ได้อีก แต่“บุญ”หมดแล้ว หมดเลย “บาป” หรือ“อกุศล”ก็หมดแล้ว หมดเลยเหมือนกัน “กุศล”เท่านั้นที่ยังไม่หมดได้

ชัดเจนไหมว่า“กุศล”มีนัยสำคัญที่แตกต่างจาก“บุญ”อย่างไร? ตรงไหน? แค่นี้?

เพราะ“จิตใจ”ยังมีอยู่ ไม่ใช่หมดไปด้วย ตราบใดที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ปรินิพพานเป็นปริโยสาน หมายถึง ตายสิ้นลมหายใจลงโดยไม่ตั้งจิตต่อภพ ภูมิใดอีกแล้ว อรหันต์เท่านั้นจะทำได้จริง ถ้าไม่ใช่อรหันต์ไม่มีสิทธิ์ทำ แม้จะทำก็ไม่อาจจะปรินิพพานเป็นปริโยสานได้ เพราะยังไม่อยู่ในฐานะ ยังมีภุมิธรรมไม่เพียงพอ

“จิต”ที่บริสุทธิ์แล้ว เป็นจิตสะอาดผ่องใส ก็ยังอยู่ และ“จิต”นี้จะดำเนินใน“กุศล”(ความดีงาม) จะตั้งใจมุ่งหมายทำความดีงาม(กุศลเจตนา) หรือจิตมีกรรมที่ดีงาม(กุศลกรรม) ก็ย่อมทำได้อีกอย่างหาประมาณมิได้

ถ้าพิจารณาจากคำตรัสพระพุทธรเจ้าให้ดีๆ ก็จะชัดเจนภาวะพิเศษยิ่งในปรมาตถธรรม ซึ่งละเอียดมีเชิงซ้อนหมุนรอบลึกล้ำ ภาวะนี้จึงชื่อ “คุณวิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า
“กาเยน กุสลํ กตฺวา วาจาเณ กุสลํ พหุ
มนสา กุสลํ กตฺวา อปฺปมาเณ นิรุเปธิ
ตโต โอบธิกํ ปุญญํ กตฺวา ทาเนน ตํ
พหุ”

อณฺณปิ มจฺเจ สทฺธมฺเม พรหมจฺริย
นิเวสย”

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่ม ๒๕
ข้อ ๒๖๒ แปลความไว้ว่า “กระทำกุศลด้วย
กาย ด้วยวาจาให้มาก กระทำกุศลด้วยใจ
หาประมาณมิได้ หาอุปธิมิได้ แต่นั้นท่าน
จงกระทำบุญ อันให้เกิดสมบัตินั้น[โอบธิก]
ให้มาก ด้วยทาน แล้วยังสัตว์แม่เหล่าอื่น
ให้ตั้งอยู่ในสัตถธรรม ในพรหมจรรย์”

พระพรหมคุณาภรณ์ แปลไว้ว่า “ท่าน
จงทำให้มาก ทั้งด้วยกาย ด้วยวาจา และ
ด้วยใจ ซึ่งกุศล อันประมาณมิได้[อปฺปมาเณ
แปลว่า มากมาย ก็ได้ เป็นโลกุตระ ก็ได้] อันไร้อุปธิ
[นิรุเปธิ] แต่นั้นท่านจงทำบุญ อันระคนอุปธิ
[โอบธิก] ให้มาก ด้วยทาน แล้วจง[บำเพ็ญ
ธรรมทาน] ชักจูงแม่คนอื่นๆ ให้ตั้งอยู่ใน
พระสัตถธรรม ในพรหมจรรย์”

สำหรับผู้เขียนเข้าใจตามประสาแต่ก็
มั่นใจยิ่งในสภาวะธรรมว่า “การกระทำกุศลทั้ง
ทางกาย-วาจา-ใจนั้นแหละให้มาก โดยเฉพาะ
“ใจ”นั้นเองวิเศษยิ่งกว่าภาวะใด ซึ่งทำกรรม
อันหาประมาณมิได้ ก็ทำใจให้“ไม่มีอุปธิ”
(นิรุเปธิ)ให้ได้ เมื่อผู้นั้นสิ้นอุปธิ(สิ้นกิเลส)แล้ว

เพราะได้“ชำระกิเลสในสันดานหมดจด”(สันดานัง
ปฺนาติ วิโสเดติ) ซึ่งก็คือ ทำ“บุญ”แล้วนั่นเอง
แต่นั้น(ตโต)หรือจากบุญนั้นแล้วหรือต่อจาก
“บุญ”นั้นไปอีก(ตโต) จงทำ“ทาน”ให้มาก

บาลีที่ว่า “ตโต โอบธิกํ ปุญญํ กตฺวา
ทาเนน ตํ พหุ” อณฺณปิ มจฺเจ สทฺธมฺเม
พรหมจฺริย นิเวสย” นี้แหละที่ไขความชัดเจน

แต่นั้น(ตโต)หรือยิ่งกว่านั้น(ตโต)ก็จงทำ
“ทาน”ด้วย“บุญ”อันเป็นสมบัติที่ท่านทำได้
แล้วนั้น ซึ่ง“ทาน”นี้หมายถึง“ทานสัตถธรรม”
(ธรรมที่แท้, ธรรมของสัตบุรุษ) เป็นผู้ให้“ธรรม”ชั้น
สัตถธรรมเป็นทาน เพราะท่านผู้นี้เป็นผู้เข้าถึง
ธรรมหรือบรรลุดุริมนุสธรรมนั้นแล้ว

ซึ่งตัวท่านเองเป็นผู้มีผลธรรมนั้นแล้ว
ผู้มีอารยธรรมเป็นฐานรองรับแล้ว ได้แก่
“สัตถธรรม” ท่านจึงเป็น“โอบธิกํ ปุญญํ”
ท่านก็“กตฺวา ทาเนน ตํ พหุ”

นั่นคือ อุปธิ(กิเลส)ส่วนหนึ่งของจิตหมด
สิ้นไป แต่“อุปธิ”(กุศล)อีกส่วนหนึ่งที่มีอยู่ และ
เจริญขึ้น จึงเท่ากับผู้“ทำบุญ”สำเร็จ แล้ว
ก็ทำ“กุศล”ต่อไปได้อีก เป็น“ธรรมทาน”

“บุญ” คือ การชำระกิเลสในสันดาน
ได้หมดจด เมื่อทำได้เกิดเป็นสมบัติ(โอบธิกัง
ปุญญํ)หรือเป็นพื้นรองรับสำหรับการเกิด
ใหม่ [พจนานุกรม ฉบับภูมิพโลภิกขุ] หรืออันให้
เกิดอุปธิสมบัติ คือ บุญอันให้เกิดสมบัตติ
และโภคสมบัติ [พจนานุกรม ฉบับของพระอุตร
คณาธิการ(ชวินทร์ สระคำ) รศ.ดร.จำลอง สารพัดนึก]

ซึ่งได้แก่ สมบัติอันเกิดจากบุญ นั่นเอง

แล้วยังสัตว์แม่เหล่าอื่น(ทำกุศลแก่คนอื่นทั้งหลาย)ให้ตั้งอยู่ในสัทธรรมต่อไป

เพราะเป็น“กุศล”อันประมาณมิได้ของท่านผู้“สิ้นอุปธิแล้ว”ทุกท่าน ซึ่งเป็นการงานที่จะต้องทำ“ความถึงพร้อมแห่งกุศล”(กุศลัสสูสัมปทา)หรือ“การทำแต่กุศล”(กุศลัสสูสัมปทา)ที่เป็น“กิจใหม่” อันเป็นการเกิดใหม่ของกรรม(การกระทำ,การงาน)ในชีวิตของท่าน

ซึ่งท่านผู้นี้ยังมีชีวิตและจิตใจ ยังไม่ถึงกาละ“ร่างกายแตกตาย”(กายัสสเสทา) ยังมีชีวิตต่อไปอยู่ ส่วนการ“ทำบุญ”ท่านเป็นผู้“จบกิจ”ของการ“ทำบุญ”ได้แล้วสำเร็จแล้ว

ท่านเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญูปปปริกขิณ)แล้วจริง หรือ“สิ้นอกุศล”ด้วย

แต่ยังไม่“สิ้นกุศลกรรม” หรือยังไม่สิ้น“กุศลจิตที่จะเกิดอีกต่อไปได้อยู่”

เพียงสิ้นเฉพาะ“อกุศลจิต”ในตนเท่านั้น แต่“กุศลจิต”ยังทำงานได้และดียิ่งขึ้นด้วย ซึ่งผู้ที่มีการประกอบ“กุศล”ให้ยิ่งขึ้นได้นี้ หากสัมมาทิฐิ ก็สามารถ“ชำระกิเลส”ได้ด้วย จึงนับว่าเป็น“ผลบุญ”ไปด้วย

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๓ ที่ว่า “เพราะการสมาทาน “กุศลธรรม”ทั้งหลายเป็นเหตุ “บุญ”นี้ย่อมเพิ่มพูนอย่างนี้”(พระพรหมคุณาภรณ์) หรือในพระไตรปิฎกฉบับหลวง ก็ว่า “บุญ”นี้เจริญขึ้นอย่างนี้ เพราะเหตุถือมั่นธรรมทั้งหลาย

(อัมมานัง สมาทานเหตุ)อันเป็น“กุศล”

ความแตกต่างกันของ“บุญ” กับ“กุศล” นั้นมีนัยสำคัญยิ่ง ซึ่งต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนแม่นยำคมตรงสัจจะให้ได้ทุกประการ

“กุศล”นั้น ไม่มี“หมดกุศล”หรือไม่มี“สิ้นกุศล” ตราบใดที่ยังไม่“ปรีนิพพานอย่าง เป็นปรีโยสาน” หมายความว่า ตราบที่ผู้นั้นยังมีชีวิต หรือยังต่อภพต่อภูมิให้แก่ตนอยู่ นั่นคือ เป็นอรหันต์แล้วยังมี“กุศล” ยัง“ทำกุศล”ให้เกิดอีกได้เสมอ(กุศลัสสูสัมปทา)

แต่ผู้เป็นอรหันต์แล้ว ไม่ต้องได้“บุญ” ไม่ต้อง“ทำบุญ”หรือไม่ต้อง“ชำระกิเลสใน สันดานให้หมดจด”(สันตานิ ปุนาติ วิสเชติ) กันอีกแล้ว เพราะ“หมดสิ้นบาปหรือสิ้น อกุศลจิตหมดเกลี้ยงไม่มีแม้อาสวะ”ซึ่งไม่เหลือแม้แต่ธุลีสุดท้ายของกิเลสแล้วเด็ดขาด

จึงเป็นผู้“หมดบุญหรือสิ้นบุญ”ด้วย เมื่อผู้ใด“หมดบุญ”หรือ“สิ้นบุญ” ก็“จบกิจ”ในการ“ทำบุญ”ได้เป็นที่สุด ไม่ต้อง“ทำบุญ”ต่อไปอีกแล้ว สำหรับผู้หมด“สิ้นบาป” คือ ได้ชำระบาปหรือได้ชำระกิเลสในจิตตนหมดสิ้นเกลี้ยงแล้วบริบูรณ์สัมบูรณ์ ไม่มีกิเลสใดจะเกิดในจิตอีกแท้จริงได้เพราะสามารถ“ทำบุญ”หรือ“ชำระบาปหมดสิ้น = ชำระกิเลสจนสิ้นเกลี้ยงอาสวะสุดท้าย”แล้ว

ความแตกต่างกันตรงนี้แหละที่เป็นนัยสำคัญยิ่งยวดที่เป็นเครื่องตัดสินเด็ดขาดในคำว่า“บุญ”กับ“กุศล”

การไม่มี“บุญ”ไม่มี“บาป”นี้แลหยังลง (โศกธา) ในจิตของผู้ปฏิบัติก็คือมี“วิมุติ”เป็น แก่น(สาระ) จึงชื่อว่า“อมตะ”ดังที่พระพุทธเจ้า ตรัสยืนยันไว้ใน“มุลสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ ๕๘ เป็นต้น)

ผู้มี“วิมุติ”ได้แก่ ผู้ไม่มีบุญไม่มีบาป แล้ว หลุดพ้นแล้ว ไม่ต้อง“ทำบุญทำบาป” อีกแล้วนั่นเองเป็นธรรมที่หยังลง(โศกธา) จึง ได้ชื่อว่าอรหันต์ หรือผู้ทรงไว้ซึ่ง อมตธรรม

ถ้า“อมตะ”หมายความว่า *ไม่ตาย* ก็คือ กิเลสในจิตของคนผู้นั้น“ไม่ตาย”อีกแล้ว เพราะกิเลสไม่มีในจิตแล้ว และไม่มีกิเลสใด “เกิด”กันอีกแล้วในจิตท่าน ท่านก็ไม่มีกิเลส ใดจะมาตายอีกในจิต นี่คือ ส่วนที่ *“ไม่ตาย”*

ไม่ใช่ร่างกายท่านจะ *ไม่ตาย*

ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ใช่มั้ย? เพราะร่างกาย ของคนต้องตายทั้งนั้น ร่างกายอยู่ค้ำฟ้าไม่ได้

แต่ก็มีความเข้าใจในลัทธิอื่นที่ไม่ใช่ พุทธ ว่า อมตะคือ ผู้มีจิตบรรลุถึงที่สุดแล้ว ก็ไปอยู่กับพระเจ้าเป็นธาตุจิตที่นิรันดร

นี่คือ *ไม่ตาย* ในความหมายในลัทธิอื่น สำหรับพุทธไม่ใช่ลัทธินิรันดรอย่างนั้น ดังนั้น ถ้าในมิติที่ชื่อว่า“มี”(โหด)นั้น

ไม่มีอะไรเลยที่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ชฺวัง) นิรันดรหรือตลอดกาล(สัสตัง) ทุกสรรพสิ่ง ที่อยู่ในภาวะ“มี”(โหด) ล้วนแล้วแต่“ไม่เที่ยง” (อนิจจัง) เป็นทุกข์(ทุกขัง) ไม่ใช่ตัวตน-ไม่มี ตัวตน(อนัตตา) ซึ่งวนอยู่ในไตรลักษณ์ทั้งนั้น

เว้นแต่ภาวะ“นิพพาน”เท่านั้นที่“ไม่มี” (น โหติ)อะไรวนเวียนมาเกิด-มาตายกันอีก

นอกจากนิพพาน ในมหาจักรวาลนี้ไม่มี อะไรเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ชฺวัง) นิรันดร หรือตลอดกาล(สัสตัง) ฯลฯ ชนิดที่“ไม่มี”(น โหติ)อะไรจะกลับมาวนเวียนในวัฏฏสงสารอีก

ดังนั้นพุทธจึงหมายถึง “กิเลส”เท่านั้นที่ “ตายไปจากจิต”อย่าง“เที่ยงแท้”(นิจจัง)...ไม่กลับ กำเริบ(อสังกุปัง) แต่ความเป็นชีวิตทางร่างกาย นั้นต้องตาย ยืนยาวอยู่ค้ำฟ้าไม่ได้แน่ๆ แม้ จิตจะวนภพภูมิ ก็ต้อง“ปรินิพพาน”ท้ายสุด

ผู้เป็นอรหันต์สามารถตายชนิดที่ไม่ต่อ ภพภูมิ“ปรินิพพาน”อย่างเป็นปริโยสาน”ได้ ทุกท่าน ตายชนิดหมดสิ้นทุกสิ่งอย่างนิรันดร

ส่วนตายชนิดยังต่อภพภูมิต่อไปอีกก็ได้ จึงเรียกว่ายัง“ไม่ตาย” ถ้ายังไม่ตั้งจิตจบภพ ภูมิเด็ดขาด “อมตะ”ของพุทธ จึงอยู่ไม่ตาย

อมตะของ“กิเลส”เพราะกิเลสตายสนิท ไม่เกิดอีกเลย ไม่ว่าจะท่านจะต่อภพภูมิไปอีก นานเท่าใด จนกว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใด องค์หนึ่ง ที่สุดเป็นพระพุทธเจ้าแล้วท่านก็ ตาย“ปรินิพพาน”อย่างเป็นปริโยสาน”ทุกองค์

คำว่า“กุศล”นี้ มีทั้ง“กุศลโลกียะ”และ “กุศลโลกุตระ”ได้ด้วย มีได้ทั้ง ๒ กุศล

ส่วน“บุญ”นั้น“กุศล”เดียว ต้องเข้าข่าย “กุศลโลกุตระ”จึงจะเรียกว่า“บุญ” ซึ่งเป็น คุณวิเศษ คนก็ต้องนับเป็น“กุศล”(ความดี)แน่

● *เกษมย์ ไหมเสมอ*
☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ภาพลักษณ์ของกองทัพธรรมต้องเสียหาย
 เพราะเหตุพิพาทเรื่องที่ดินกับกลุ่มชาวนา ๒๐ กว่าคน
 ฟรีทีวีเสนอข่าวว่า กองทัพธรรมเป็นนายทุนใหญ่รังแกชาวนายากจน...
 ศาลชั้นต้นพิพากษาให้กองทัพธรรมแพ้
 ให้เพิกถอนที่ดินที่ซื้อมาจากหน่วยงานของศาล ให้กลายเป็นที่สาธารณะ
 ... แต่ศาลอุทธรณ์เห็นตรงกันข้าม...

ข่าว Posttoday
 ชาวอุบลราชธานีชุมนุมคัดค้านเจ้าหน้าที่เขตเลือกตั้งให้โบราณสถาน โศก
 ชาวบ้านอุบลราชธานี ๗๖ ๕ หมู่บ้าน อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี กว่า 100 คนรวมตัว
 ชุมนุมคัดค้านเจ้าหน้าที่ที่มีเชื้อสายทหารวัดที่ดินให้กับกรมศิลปากรพร้อมถือ

เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่เห็นฟ้องด้วยกับศาลชั้นต้น ที่ให้เพิกถอนที่ดินของกองทัพธรรมมูลนิธิ

นับว่าภาพลักษณ์ทางสังคมของกองทัพธรรมต้องเสียหาย เพราะเหตุพิพาทเรื่อง
 ที่ดินกับกลุ่มชาวนา ๒๐ กว่าคน ซึ่งโดยความเข้าใจของคนทั่วไป ชาวนาที่ยากจน
 มักจะโดนรังแกและถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอมา ว่ากันว่าในแง่ความยากจนแล้ว
 ชาวกองทัพธรรมแต่ละคนน่าจะจนกว่าค่าเฉลี่ยของชาวนาทั่ว ๆ ไปด้วยซ้ำ เพราะ
 การใช้ชีวิตแบบคนจน เป็นสิ่งที่ชาวเราสมათานปฏิบัติให้แก่ตัวเองอยู่แล้ว

และเมื่อกินน้อยใช้น้อย ทำงานให้มาก จึงมีส่วนเหลือเอามาช่วยคนยากจนด้วยกันในหลาย ๆ ด้าน เช่นเปิดตลาดอารีเยะเพื่อขายสินค้าต่ำกว่าทุน โดยทำมายาวนาน ๓๐ กว่าปีแล้ว ซึ่งเป็นจุดยืนของกองทัพธรรมที่ทำเพื่อคนจนมาตลอด แล้วเราจะมาขบถต่อตัวเอง ด้วยการรังแกคนยากจนได้อย่างไร?

แต่นับว่าเป็นความเคราะห์ร้ายที่สังคมส่วนหนึ่งได้พิพากษาไปแล้วว่า กองทัพธรรมรังแกชวานากลุ่มนี้ 프리ทวิบางช่องนำเสนอภาพออกไปว่า กองทัพธรรมเป็นนายทุนใหญ่ไปรังแกชวานาที่ยากจน ทั้งองค์กรสิทธิมนุษยชน สภากาชาด ความพากันหนุนเนื่องช่วยชวานา จนศาลชั้นต้นพิพากษาให้กองทัพธรรมแพ้ แถมยังให้เพิกถอนที่ดินที่ซื้อมาจากหน่วยงานของศาลโดยตรงให้กลายเป็นที่สาธารณะอีกต่างหาก แต่ยังมีที่ศาลอุทธรณ์เห็นตรงกันข้ามกับศาลชั้นต้น โดยศาลอุทธรณ์ได้ลำดับเรื่องราวพอสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้...

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ตรวจสอบจำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทมูลนิธิ มีพลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นประธานกรรมการ หมู่บ้านราชธานีโอศก เป็นสาขาหนึ่งของโจทก์ตั้งอยู่หมู่ที่ ๑๐ ตำบลบึงไผ่ อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี จำเลยทั้งสิบสี่เป็นราษฎรหมู่บ้านค้ำกลางใหม่ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๖ ตำบลบึงไผ่ อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

ที่ดินพิพาทตั้งอยู่สองฝั่งถนนสาธารณะที่เชื่อมระหว่างหมู่บ้านค้ำกลางใหม่และหมู่บ้านราชธานีโอศก แสดงด้วยส่วนที่ระบายสีเหลืองในแผนที่ระวาง มีเอกสิทธิ์เป็นโฉนดที่ดินจำนวน ๔ แปลง และเป็นหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) จำนวน ๕๔ แปลง

จำเลยทั้งสิบสี่เข้าไปทำนาในที่ดินพิพาท ซึ่ง

● นายไพบุลย์ บัวเอี่ยม นายช่างรังวัดชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวารินชำราบ

นายไพบุลย์ บัวเอี่ยม นายช่างรังวัดชำนาญงาน สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวารินชำราบ ลงพื้นที่ทำการรังวัดตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ดินพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินที่โจทก์ประมูลซื้อมาจากการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๙ ตามหนังสือของสำนักงานบังคับคดีจังหวัดอุบลราชธานี มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า ที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่สงวนไว้สำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔(๒) ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่

และโจทก์มีนายมนตรี ทองวิเศษเบิกความว่า พยานรับราชการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายทะเบียนรักษาการในตำแหน่งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวารินชำราบ ตามแผนที่ระวางของสำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวารินชำราบ ส่วนที่ระบายด้วยสีเหลืองและมีข้อความว่า น.ส. ๓ ก. หมายถึงที่ดิน น.ส. ๓ ก. แปลงเล็กแปลงน้อยที่แบ่งแยกมาจาก น.ส. ๓ ก. ส่วนบริเวณที่ระบายสีเหลืองอีก ๔ แห่ง คือที่ดินพิพาทที่มีเอกสารสิทธิเป็นโฉนดที่ดิน ส่วนตำแหน่งอื่น ๆ ที่ระบายสีเขียวคือ ที่ดินหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงซึ่งเป็นที่ดินสาธารณประโยชน์

ตามแผนที่ระวาง มีการปักหลักหมุดแสดงหลักเขตที่ดิน หมายความว่า ที่ดินได้ทำการรังวัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะต้องไม่ไปรุกล้ำที่ดินสาธารณะประโยชน์ ตัวเลขที่เขียนลงในที่ดินแต่ละแปลงหมายถึงเลขที่ดิน การที่ที่ดินแปลงใดมีเลขที่ดิน หมายความว่า เจ้าพนักงานได้ทำการรังวัดและออกเอกสารสิทธิเกี่ยวกับที่ดินให้แก่เจ้าของที่ดินไปแล้ว

หากดูตามระวางแผนที่ บริเวณที่เป็นสาธารณประโยชน์ ซึ่งมีหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง ไม่เป็นบริเวณที่ทับซ้อนที่ระบายนด้วยสิทธิซึ่งเป็นที่พิพาท และได้ความจากพยานตอบพยานโจทก์ถามถึงว่า ที่ดินเลขที่ ๔๔๔๔๔ เดิมเป็นที่ดินตามแบบแจ้งการครอบครอง (ส.ค. ๑) ซึ่งมีชื่อนายอิม ทองมัน กับนางเขียว ทองมัน เป็นผู้แจ้งการครอบครอง ต่อมามีการออกเป็นหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) และเปลี่ยนเป็น น.ส.๓ ก. แล้วจึงเปลี่ยนเป็นโฉนดที่ดินรายละเอียดปรากฏตามสำเนาแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน ในการขออนุญาตโฉนดที่ดินเลขที่

๔๔๔๔๑

นายวินิจ นันทบุตร ได้ให้ถ้อยคำกับเจ้าหน้าที่ว่า ที่ดินจะขออนุญาตโฉนดไม่ใช่ที่ดินสาธารณะ ไม่เป็นที่ดินหวงห้ามใด ๆ ตามบันทึกถ้อยคำเอกสารหมาย จ.๗๓ และ**โจทก์มีนางมิ่งหมาย มุ่งมาจน**^(๑) เบิกความว่า หลังจากโจทก์ซื้อที่ดินจากการขายทอดตลาดแล้ว ได้ให้ชาวบ้านกลุ่มที่ทำนาปรัง ซึ่งไม่ใช่ชาวบ้านในหมู่บ้านราชธานี อโศกมาทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์ ตามหนังสือเช่า เอกสารหมาย จ. ๗๖

ส่วนจำเลยทั้งสิบสี่มีนายสมหมาย ชินนาค รองศาสตราจารย์ ระดับ ๙ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งเป็นผู้ลงพื้นที่พิพาทเพื่อทำวิจัยเรื่องพื้นที่ชุ่มน้ำตามรายงานวิจัยเอกสารหมาย ล.๑๙ เป็นพยานเบิกความว่า ความหมายของพื้นที่ชุ่มน้ำในทางวิชาการหมายถึงป่าบุงป่าทามติดต่อกับแม่น้ำสายใหญ่เป็นที่ดินสาธารณะที่มีระบบนิเวศซับซ้อนและมีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น

^{*๑} จะเห็นได้ว่าที่ดินผืนนี้มีทั้งที่สาธารณประโยชน์และที่ออกเอกสารสิทธิแยกกันอยู่แล้ว และชาวบ้านที่อยู่ในพื้นที่ก็รู้กันดีว่าบริเวณใดเป็นที่สาธารณประโยชน์และที่ออกเอกสารสิทธิ แต่ศาลชั้นต้นกลับหักล้างพยานโจทก์นางมิ่งหมาย มุ่งมาจน ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้านราชธานีอโศก โดยยกคำเบิกความมาพิเคราะห์ว่า “ที่ดินที่โจทก์ประมูลซื้อมาได้จำนวน ๒๑๔ แปลงนั้น พยานทราบมาว่าที่ดินดังกล่าวมีที่สาธารณะรวมอยู่ด้วย..พยานโจทก์ นางมิ่งหมาย มีส่วนได้ส่วนเสียในที่ดินพิพาทโดยตรง แต่ปรากฏว่า นอกจากพยานจะไม่ได้เบิกความยืนยันโดยชัดแจ้งว่า ที่ดินพิพาทไม่ใช่ที่สาธารณะแล้ว พยานกลับเบิกความเจือสมกับพยานจำเลย ปากนายสมหมายและนายทองดีว่าที่ดินที่โจทก์ประมูลซื้อมาได้มีที่สาธารณะรวมอยู่ด้วย”

จริง ๆ แล้วน่าจะที่พยานโจทก์และพยานจำเลยมุ่งหมายก็คือที่ดินพิพาทจำนวน ๒๑๔ แปลงนั้น มีที่สาธารณะปนอยู่ด้วย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้ชี้ให้เห็นว่ามีการปักหลักหมุดแสดงหลักเขตที่ดินแบ่งแยกโดยไม่ทับซ้อนกันอยู่แล้ว ซึ่งก็เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป แต่ศาลชั้นต้นกลับพิเคราะห์อย่างละเอียดลออโดยตรวจดูที่สำนวนไต่ถาม (มากกว่าจะดูที่เจตนา) ของพยานโจทก์ว่า “ไม่ได้เบิกความยืนยันโดยชัดแจ้งว่า **ที่ดินพิพาทไม่ใช่ที่สาธารณะ**” เมื่อไม่ได้ยืนยันว่าเป็นที่ของตนจึงเข้าใจได้ว่ายอมรับเป็นที่สาธารณะ เหมือน ๆ กับตรรกะที่บอกว่า ๑. ผู้ใดทำโหลปรา้วแตก ผู้นั้นทำลายความมั่นคงของชาติ ๒. ผู้ที่ทำลายความมั่นคงของชาติผู้นั้นสมควรตาย ๓. สรุปลแล้วผู้ใดทำโหลปรา้วแตก ผู้นั้นสมควรเอาไปประหารชีวิต! ในทำนองเดียวกับการที่ผู้ใหญ่มิ่งหมาย บอกเล่าไปตามความเป็นจริงว่า ๑.ที่ดินพิพาทจำนวน ๒๑๔ แปลงนั้น มีที่สาธารณะปนอยู่ด้วย ๒. นั้นเท่ากับไม่ได้ยืนยันโดยชัดแจ้งว่า ที่ดินพิพาทไม่ใช่ที่สาธารณะ ๓. เมื่อไม่ได้ยืนยันโดยชัดแจ้งว่าที่ดินพิพาทไม่ใช่ที่สาธารณะ ก็เท่ากับยอมรับว่าที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณะโดยปริยาย

ประชาชนในท้องถิ่นมีสิทธิตามจารีตประเพณีที่จะใช้ประโยชน์ในป่าบุ่งป่าทามร่วมกัน

และจำเลยทั้งสี่มีพยานปากนายทองดี คำแผ่น นายแสง คำแผ่น นายวิชัย คำแผ่น เบิกความในทำนองเดียวกันว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินที่เรียกว่าป่าบุ่งป่าทาม เมื่อถึงฤดูน้ำมากน้ำจะท่วมประมาณ ๓ เดือน ราษฎรจะอาศัยทำมาหากินโดยการจับปลา และเมื่อน้ำลดราษฎรจะใช้พื้นที่ในการทำเกษตรปลูกพืชผักต่างๆ โดยราษฎรทุกคนสามารถเข้าไปทำประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวได้เพราะเป็นพื้นที่สาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน ไม่มีการกำหนดหมายว่าบุคคลใดจะต้องทำประโยชน์ในบริเวณใด

ดังนั้นที่โจทก์อ้างว่าโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทจึงไม่ถูกต้อง เพราะที่ดินพิพาทมีลักษณะเป็นป่าบุ่งป่าทาม เป็นที่ดินสาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน ไม่สามารถออกเอกสารสิทธิให้แก่บุคคลใดได้ เมื่อเป็นที่สาธารณประโยชน์แม้โจทก์จะเป็นผู้รับโอน โจทก์ก็ไม่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท^(๒)

เห็นว่า โจทก์มีเอกสารสิทธิของที่ดินพิพาทเป็นโฉนดที่ดินจำนวน ๔ ฉบับ และเป็นหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) อีกหลายแปลง โดยมีนายมนตรี เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวารินชำราบ ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายทะเบียนเบิกความจากการดูระวางแผนที่ของ

^๒ สารระสำคัญส่วนนี้ศาลชั้นต้นถือว่าสำคัญที่สุดตั้งให้เหตุผลไว้ว่า “ดังนั้นการวินิจฉัยชี้ขาดความเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ศาลจำต้องพิจารณาถึงสภาพความเป็นจริงของที่ดินพิพาทเป็นหลักในการวินิจฉัย ยิ่งกว่าการพิจารณาจากเอกสารสิทธิของที่ดินพิพาท” ซึ่งความเป็นจริงที่ศาลชั้นต้นใช้เป็นหลักในการวินิจฉัยก็มีแต่คำบอกเล่าของจำเลยและพวกเท่านั้น และเมื่อศาลชั้นต้นปักใจเชื่อว่าเป็นที่สาธารณะตามคำบอกเล่าของฝ่ายจำเลย พยานหลักฐานทางฝ่ายโจทก์ศาลชั้นต้นจึงได้นำมาหักล้างให้หมดน้ำหนักลงไป

สำนักงานที่ดินจังหวัดอุบลราชธานี สาขาวาริน-
ชำราบ ยืนยันว่าการออกเอกสารสิทธิสำหรับที่
ดินพิพาทเป็นไปโดยถูกต้อง มิได้มีการออก
เอกสารสิทธิทับซ้อนที่ดินที่เป็นสาธารณประโยชน์
แต่อย่างใด ก่อนที่จะมีการออกเอกสารสิทธิจะต้อง
มีการสอบสวนสิทธิของผู้ขอออกเอกสารสิทธิ
และมีการประกาศให้ผู้คัดค้านก่อน^(*๓)

และเมื่อพิจารณาจากสำเนาโฉนดที่ดิน เดิมมี
เอกสารสิทธิเป็นแบบแจ้งครอบครอง (ส.ค.๑)
โดยนายอ้อมกับนายเชียว ทองมัน เป็นผู้แจ้งการ
ครอบครองตั้งแต่ปี ๒๔๙๘ ตามสำเนาแบบแจ้ง
การครอบครองที่ดิน และได้มีการออกเอกสารสิทธิ
เป็น น.ส.๓ , น.ส.๓ ก. และโฉนดที่ดินตามลำดับ

ซึ่งในแต่ละขั้นตอนของการขอเปลี่ยน
เอกสารสิทธิจะต้องมีการสอบสวนสิทธิและมี
พยานมาให้ถ้อยคำ ซึ่งหากที่ดินดังกล่าวเป็นที่
ดินสาธารณประโยชน์ คงจะต้องมีชาวบ้าน
คัดค้านการขอเอกสารสิทธิในแต่ละขั้นตอนได้
โดยง่าย แต่ก็หาได้มีการคัดค้านแต่อย่างใด
จึงสามารถออกเอกสารสิทธิให้แก่ผู้ยื่นคำขอได้
ทั้งผู้ยื่นคำขอแจ้งการครอบครองเป็นราษฎร
ที่อยู่ในพื้นที่บริเวณนั้นเอง แสดงให้เห็นว่า
ที่ดินพิพาทและบริเวณใกล้เคียงมีการเข้า
ครอบครองทำประโยชน์และมีการแจ้งการ
ครอบครองทำประโยชน์มาแล้วตั้งแต่ ปี ๒๔๙๘

ส่วนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.)
ก็แบ่งแยกมาจากหนังสือรับรองการทำประโยชน์
(น.ส.๓ ก.) เลขที่ ๑๓๘๒ ซึ่งออกให้แก่นายเพชร
ชินโคตร เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ และ

จากหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.)
เลขที่ ๑๒๙๕ ซึ่งออกให้นายสวน วงศ์อาจ เมื่อ
วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๒๙ ซึ่งการที่นายเพชร
และนายสวนจะขอออก น.ส.๓ ก. จะต้องมีการ
สอบสวนสิทธิและพยานบุคคลว่าที่ดินที่ครอบ
ครองเป็นที่สาธารณประโยชน์หรือไม่ และต้องมี
การปิดประกาศให้ผู้มีส่วนได้เสียคัดค้านจึง
สามารถออกเอกสารสิทธิเป็นหนังสือรับรองการ
ทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) ได้ ซึ่งที่ดินพิพาทเป็น
หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.)
แปลงย่อยที่แบ่งแยกมาจากหนังสือรับรองการ
ทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๑๓๘๒ และ ๑๒๙๕
นี้ โดยมีการแบ่งแยกเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๙

นอกจากนี้เมื่อโจทก์ซื้อที่ดินจากการขาย
ทอดตลาดได้เรียกชาวบ้านที่ทำนาปรังมาทำ
สัญญาเช่าที่ดินซึ่งมีชาวบ้านหลายรายมาทำ
สัญญาเช่า รวมทั้งจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่
๖ ที่ ๘ ที่ ๙ และที่ ๑๔ ตามสัญญาเช่า ซึ่งมีการ
ลงวันที่ในสัญญาวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๙ ซึ่ง
จำเลยเหล่านี้ก็มีได้โต้แย้งว่าเป็นที่สาธารณประโยชน์
ที่ประชาชนใช้ร่วมกัน แม้ในสัญญาเช่าจะมีได้ระบุ
ไว้ว่าเป็นที่บริเวณใด จำนวนเนื้อที่เท่าใด คงเป็น
เพราะบุคคลผู้เช่าทำสัญญาเช่าทราบดี
อยู่แล้วว่าที่ดินที่ตนเองเช่าทำประโยชน์นั้นอยู่ที่ใด^(*๔)

ส่วนพยานหลักฐานของจำเลยทั้งสิบสี่มีเพียง
คำเบิกความของพยานบุคคลซึ่งเป็นราษฎรที่อยู่
ในที่ดินพิพาทหรือในหมู่บ้านค้ำกลางใหม่ว่า ที่ดิน
พิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ที่ประชาชนใช้
ร่วมกัน โดยอาศัยพิจารณาจากลักษณะของ

*๓ ศาลชั้นต้นหักล้างน้ำหนักพยานซึ่งเป็นรักษาการหัวหน้าที่ดินอำเภวารินฯ โดยอ้างว่าหัวหน้าที่ดิน
ท่านนี้ไม่มีหน้าที่รังวัดที่ดิน

*๔ หลักฐานสำคัญชิ้นนี้ศาลชั้นต้นเอาข้อกฎหมายมากกว่าตั้งความจริงไปโดยให้เหตุผลว่า สัญญาเช่าหมด
อายุแล้วและไม่ได้กำหนดราคาค่าเช่าเอาไว้ จึงไม่ถือว่าเป็นสัญญาเช่าทรัพย์ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้นศาลชั้นต้นให้ยึด
เอาความจริงยิ่งกว่าหลักฐานทางกฎหมาย แต่พอมันหลักฐานจะเป็นประโยชน์กับโจทก์บ้าง ศาลชั้นต้นก็กลับลำ
เอาข้อกฎหมายมาหักล้างความจริงทั้งไปหมด

พื้นที่ว่าเป็นพื้นที่ป่าบุ่งป่าทาม เมื่อฤดูน้ำหลาก น้ำจะท่วมนาน ๓ เดือน และเมื่อน้ำลดแล้ว ราษฎรก็จะใช้พื้นที่นั้นในการทำเกษตร การพิจารณาจากลักษณะของพื้นที่เพียงเท่านี้จะนำมาเป็นข้อวินิจฉัยว่าที่ดินบริเวณดังกล่าวเป็นที่สาธารณประโยชน์หาได้ไม่ จะต้องมีการพยานหลักฐานอื่นใดมาแสดงให้เห็นปรากฏมากกว่านี้

จากพยานหลักฐานเท่าที่นำมาสืบพยานหลักฐาน โจทก์มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานจำเลยทั้งสองฝ่าย เมื่อโจทก์มีพยานหลักฐานเป็นเอกสารสิทธิทั้งโฉนดที่ดินและหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) จึงเข้าข้อสันนิษฐานของกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๗๓ ซึ่งจำเลยทั้งสองฝ่ายสามารถนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวได้

แต่จากพยานหลักฐานที่นำสืบไม่อาจรับฟังหักล้างข้อสันนิษฐานได้ โจทก์ย่อมได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานนี้ เมื่อโฉนดที่ดินและหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓ ก.) ของที่ดินพิพาทยังมิได้ถูกเพิกถอน และโจทก์มิเคยสละการครอบครองให้ที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ร่วมกัน โจทก์ย่อมเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และเป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาท

เมื่อจำเลยทั้งสองฝ่ายเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทโดยไม่มีสิทธิในที่ดิน โจทก์ในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์และผู้มีสิทธิครอบครองย่อมมีสิทธิที่จะฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสองฝ่ายให้ออกออกจากที่ดินพิพาทได้ **ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์สำหรับประชาชนใช้ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๒) นั้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่เห็นฟ้องด้วย**

มีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยทั้งสองฝ่ายต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า โจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าจะมีบุคคลใดมาเช่าที่ดินพิพาทจากโจทก์ และมูลนิธิ

ของโจทก์มีวัตถุประสงค์มิได้แสวงหากำไร ซึ่งเห็นได้จากสัญญาเช่าตามเอกสารหมาย จ.๗๖ โจทก์ก็ได้มีการกำหนดค่าเช่าไว้ ทั้งโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นถึงความเสียหายที่ได้รับจากการที่จำเลยทั้งสองฝ่ายอาศัยอยู่ในที่ดินพิพาท จำเลยทั้งสองจึงไม่ต้องชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์

พิพากษากลับว่า ให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ..ฯลฯ ..และที่ ๑๔ พร้อมบริวาร ออกไปจากที่ดินพิพาท

นำตั้งข้อสังเกตว่า ๑. เรื่องนี้เป็นคดีที่โจทก์ฟ้องขับไล่ แต่กลายเป็นว่า ศาลชั้นต้นกลับเพิกถอนที่ดินของโจทก์ให้เป็นที่สาธารณะ ตามคำพิพากษาที่ว่า “ศาลย่อมมีอำนาจตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๖๑ วรรค๔ ให้เพิกถอนโฉนดที่ดิน และ น.ส. ๓ก. ตามแผนที่พิพาทซึ่งออกทับที่สาธารณะ ทั้งส่วนที่มีจำเลยเข้าไปทำประโยชน์ และส่วนที่ไม่มีจำเลยคนใดเข้าไปทำประโยชน์ได้” ตามคำพิพากษานี้ ถ้าเป็นเจ้าของที่ดินทั่ว ๆ ไป ต้องถือว่าชวย ๒ ชั้น เพราะแคว้นคนมาเช่ามาตัวเองทำ แล้วพากันเบียดจะโกงที่นาของเขา เขาจึงต้องบากหน้าไปฟ้องศาลเพื่อทำการฟ้องขับไล่ นอกจากไม่ได้ทำให้พวกที่โกงออกไปได้แล้ว ศาลชั้นต้นยังสั่งริบที่ดิน

● สภาพที่ดินพิพาทแทบจะไม่ต่างอะไรกับที่นาเสื่อมโทรม ไม่มีป่าไม่มีแหล่งอาหารอะไรที่คนจะกินได้ นอกจากหญ้าที่ควายพอจะกินได้เท่านั้น และที่ว่าสงวนไว้ให้ใช้ทำร่วมกัน ในความเป็นจริงเพียงแค่สมาชิกชาวกองทัพธรรมจะทดลองเข้าไปทำในที่ของตนดูบ้าง ก็ยังถูกไล่ฟันออกมา

ของเขาไปอีก

๒.มาตรฐานในการใช้ดุลยพินิจของศาลชั้นต้น ที่ใช้คำบอกเล่าของฝ่ายจำเลยและพวกเป็นหลัก จึงทำให้คำพิพากษาออกมาห่างไกลจากความเป็นจริง เพราะที่ฝ่ายจำเลยอ้างว่าที่พิพาทเป็นป่าบุ่งป่าทาม เป็นระบบนิเวศที่มีความซับซ้อน จึงเป็นหลักประกันความมั่นคงทางอาหารของชุมชน จนทำให้ศาลชั้นต้นเชื่อว่า**“ที่ดินพิพาทจึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ที่สงวนไว้สำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นเวลานานไม่น้อยกว่า ๖๐ปี”** ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงสภาพที่ดินพิพาทแทบจะไม่ต่างอะไรกับที่นาเสื่อมโทรม ไม่มีป่าไม่มีแหล่งอาหารอะไรที่คนจะกินได้ นอกจากหญ้าที่ควายพอจะกินได้เท่านั้น และที่ว่าสงวนไว้ให้ใช้ทำร่วมกัน ในความเป็นจริงเพียงแค่สมาชิกชาวกองทัพธรรมจะทดลองเข้าไปทำในที่ของตนดูบ้าง ก็ยังถูกไล่ฟันออกมา ผู้เข่านาแต่ละ

รายต่างยึดถือแปลงนาที่ตัวเองทำแบบผูกขาดตายตัวไปแล้ว จึงนำเสียดายที่ศาลชั้นต้นไม่ได้ออกมาเผชิญสืบเพื่อดูสภาพพื้นที่จริง ตามคำร้องขอของโจทก์ จึงทำให้ผืนนาที่เสื่อมโทรมกลายเป็นป่าบุ่งป่าทาม เป็นแหล่งอาหารที่สมบูรณ์ของชาวบ้าน ไปด้วยประการฉะนี้

๓. จะหาใครรับผิดชอบ? เมื่อที่ดินแปลงนี้ซื้อมาจากหน่วยงานของศาลโดยตรง แต่ศาลเองกลับบอกว่าที่ดินที่หน่วยงานของศาลขายไปไม่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยปกติธุรกิจของเอกชนเมื่อขายสินค้าไปแล้วใช้ไม่ได้ บริษัทนั้น ๆ ก็ต้องรับผิดชอบ เช่น คืนเงินให้ลูกค้า แต่ว่าในกรณีนี้ ดูเหมือนจะปล่อยให้เป็นเวรกรรมของลูกค้าไปเท่านั้น ดีแต่ศาลชั้นอุทธรณ์ท่านพิพากษาออกมาได้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่า จึงทำให้ปัญหาทั้งหลายยุติได้โดยปริยาย

๒๑

สงครามประชาธิปไตย

๑. ใครใช้ความจริงและคำหลอกลวงมากกว่ากัน?

๒. ใครทำให้ประชาชนได้รับผลประโยชน์มากกว่ากัน?

ยึดอาวุธ...
ยุติทำชั่วเสียที!

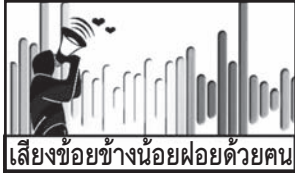
๓. ใครทำให้ประชาชนบาดเจ็บล้มตายและบ้านเมืองแตกแยกกว่ากัน?

ถ้าศีลธรรมไม่กลับมา
โลกจะวินาศ

ถ้าครอบครัวมีศีล ๕
ปวงประชาจะเป็นสุข

๔. ใครทำให้บ้านเมืองมีศีลธรรมและคุณธรรมมากกว่ากัน?

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

แทนที่จะเก็บภาษีอัตราเดียวรวดเร็ว ทุกชนิดสินค้าและบริการ
 คนจนจำเป็นต้องซื้อน้ำมันพืช กะปิ น้ำปลา
 ต้องจ่ายภาษีผู้บริโภค เท่ากับคนเศรษฐี
 ภาษีกลายเป็นตัวเพิ่มช่องว่าง
 ทางเลือกที่ดีกว่า คือ ของจำเป็นต้องกินใช้ ..น่าจะเว้นภาษีบ้าง...
 ในขณะที่กระแสต้านคนโกงมาแรง
 ระบบภาษีควรปฏิรูปทั้งตัวองค์กรด้วย
 ให้เอื้อธุรกิจอยู่ในธรรมาภิบาลมากขึ้น

บริษัท พลังบุญ จำกัด
PALANGBOON CO.,LTD

นโยบายพลังบุญ

๑. ขายถูก ไม่ฉวยโอกาส
๒. ขยัน อุตสาหะ
๓. ประณีต ประหยัด
๔. ซื่อสัตย์ เสียสละ

บริษัท พลังบุญ จำกัด ๖๗/๒๐ ซ.บวบินทร์ ๔๘
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐๒-๓๗๔-๔๕๒๐ โทรสาร. ๐๒-๓๗๔-๖๐๐๐

กล้าให้ใจถึง จึงบุญแท้...ดีแต่เอา ใฝ่ก่อก่อนนี้ หนักแผ่นดิน !!

ไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ น่าจะเป็นคำกล่าว
 ขวบนึกถึง คนก็ไม่เห็นสังคม ประมาณนั้นเช่นกัน
 เราเป็นคนหนึ่งด้วยรีเปลาที่เอาแต่ประโยชน์
 ตัวเองและครอบครัวเป็นตัวตั้ง กระทั่งทุ่มเท
 เอาเป็นเอาตาย แย่งกันรวยล้น จนไม่หยุด
 ลมอยากลึกที่...

มันน่าเป็นห่วงไหม หากขีดเศรษฐกิจพอเพียง
 มันบานเป็นปากกรวย ในขณะที่ชีวิตไม่พอแก่

ค้นหา เวลาไม่พอแก่ความต้องการ

ขึ้นหลงตัวล้มตายเสียสนิท มัวแต่บ้าหอบฟาง
 มีหวังไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา

ยิ่งวัน ๆ คิน ๆ เพลินกับงานทำเงินสนุกมือ
 แข่งกันบ้ารวยจะรวยไม่เสร็จ ยังไงบ้าง..เชียวคิด
 หาคำตอบต่อเอาเอง

ใครพอฉลาด พึ่งเฉลียวใจสำเหนียกว่า เรา
 ต่างอาศัยแผ่นดินนี้ตั้งตัวทำมาหากิน เท่ากับเป็น

หนี้ต้นทุนทางสังคมทั้งหมด แล้วควรถามตัวเอง ต่อใหม่ว่า เราใช้หนี้บุญหนี้คุณแก่สังคมยังไงบ้าง ละ..ให้กำไรแก่สังคมบ้างแคไหนแล้วเชียว...

มันนำหาวาดเสียวใช้เล่น เกิดงบบัญชีบุญบาป แล้วมีแต่หนี้จมหู ยังไม่เห็นใช้หนี้แผ่นดินอะไรเลย ลู้ต้นไม้อันหนึ่งก็ไม่ได้ เคร้า !

ยิ่งคนเก่งฉลาดทำเงินได้เปรียบสูง กอบโกย ไร้เหลือกินกินใช้ตัวเอง มันเท่ากับเป็นหนี้ก้อนโต เท่าไหร่หรือเปล่าเอ่ย ?

เพราะของฟรีไม่มีในโลก ตั้งแต่ลมหายใจ ชาวที่กินดินที่เหยียบ ล้วนเป็นต้นทุนให้ยืมใช้ ชั่วคราว ยิ่งข้าวของทองเงินดูตึง ยื้อแย่ง แก่งชิง กักตุนไว้ แค่มบัตผลัดกันชมไม่ถึงร้อยปี จะแก่งแคไหนเป็นต้องคืนโลกเขาไปหมด...

เพราะฉะนั้น ใช้ปัญญาเจาะลึกดี ๆ ไม่น่า ขึ้นชมลม ๆ แล้ง ๆ กับส่วนกินกักเก็บเหลือกินใช้ ในเมื่อคนหนึ่งโกยไว้จนรวยล้นขึ้นมา เท่ากับคนอื่น ๆ ต้องยากจนลงประมาณนั้น มันเป็นตรรกะ จริง เถียงไม่ออกหรอก !

เป็นอันว่า ลากสมบัติไปโลกโมโทสันกวาด เอาไว้ได้เท่าไร ในพระสูตรท่านอุปมาเหมือน ข้าวของในบ้านเกิดไฟไหม้ รับขนออกหนีไฟได้ก็ รอดใช้ประโยชน์ต่อไป ส่วนที่ไม่ทันขนออก ไฟ เผาเรียบหมด

นั่นคือ ของหอบหวงไว้กินจำเป็น มันพา หนักอกหนักใจ เป็นไฟเผาจนหัวใจ ต้องเครียด โกรธเกลียดกังวล อยู่ร้อนนอนทุกข์อย่างไรหว่า...

คิดดี ๆ มีหวังหนาว ยิ่งรวยล้นบ้านช่องข้าว ของทองเงิน ยิ่งชี้โลกโกรธหลงสั่งสมต้นหาราคะ ยโสโอหังสาหัสร้ายกาจขึ้นก็เท่า นี้หรือชีวิต !

ภาษีบังคับกับภาระสังคม

ก่อนอื่น อยากตั้งคำถามจริง ๆ ไว้ตอบตัวเอง เล่น ๆ ว่า คนที่รวยนับร้อยล้านพันล้าน นั่นเป็น สิ่งที่ท่านได้รับไปจากสังคมนี้สุด ๆ เลยนำฉันท่อ ว่าท่านได้ให้อะไร ๆ แก่สังคมเท่าไร ติราคา เทียบเคียงไหนมากน้อยกว่ากันแน

หากให้สังคมมากกว่า นับเป็นคนมีประโยชน์ จริง ตรงกันข้ามดีแต่รับและจากสังคมลูกเดียว เขากลับเป็นหนี้เอาเปรียบสังคมอยู่โดยไม่รู้ตัว น่ากลัวไหม !

เอาละ ลองมาพูดถึงทำบุญทำทาน ชาวพุทธ เราศรัทธา ทำบุญเก่งจนหลงมกมาย ให้วัด หลอกต้มตุ๋น เอาบุญสวรรค์มาล่อ ล้วงตักกิน ไล่ กลายเป็นลัทธินอกพุทธไปแล้ว

ครั้นเทียบกับการจ่ายภาษี ค่านิยมห่างชั้นกัน ไกล จำนวนจำใจต้องเสียภาษี กฎหมายบังคับ พวกกินเงินเดือนถูกหักคอกไว้เลย ส่วนธุรกิจเลี้ยง กันสุดลูด นอกจากบริษัทที่ธรรมาภิบาลดี เช่น สหพัฒน์ฯ ปูนซีเมนต์ไทย หรือโตชิบา เป็นต้น

แม้กระทั่งบริษัทยักษ์ ปตท. ยังทำพิธีกรรม มี เจือนำตั้งแต่ต้น เริ่มแปรรูปก็หลอกขายหุ้น สาธารณะ ซ่อนปัญหาสารพัด ทำน้ำมันแพงเกิน เหตุ คสช.จะมีน้ำยาไปแตะต้องแคไหน เสียตายที่ ไม่กล้ายึดเป็นของรัฐเหมือนอาร์เจนตินา และใน อเมริกาได้เขาทำลำหน้าไปไกล

อย่างที่อองซานซูจี วีรสตรีประชาธิปไตย พม่าว่าไว้

อำนาจนั้นไม่ใช่สิ่งชั่วร้ายโดยตัวมันเอง แต่ ขึ้นอยู่กับผู้ใช้มันต่างหาก

สังคมมีอำนาจทั้ง ๕ คือ อำนาจรัฐบังคับ กฎหมายหรือเผด็จการ อำนาจทุน อำนาจความรู้ วิทยาการ อำนาจหม่อมวลประชาธิปไตย และ อำนาจธรรม

ก่อนหน้านี้เรามีแต่รัฐบาลอับริยไปจัญไรมา อาศัยอำนาจทุนสามัญ ชื่ออำนาจมวลชนท้องถิ่น ประสานอำนาจเผด็จการรัฐสภา ตั้งหน้าใช้ อำนาจรัฐฉ้อโกง ขาดแคลนอำนาจธรรม คือ พลังศรัทธาประชาชนแท้จริง ยิ่งเป็นเหตุผู้คน ไม่น้อยหมดกำลังใจจะจ่ายภาษีให้รัฐบาล

บัดนี้ เรามี คสช. ผู้ใช้อำนาจรัฐเผด็จการ ซึ่งตั้งใจแข็งขันชื้อลัตย์เพื่อชาติกษัตริย์และ ประชาชน มีผลงานเข้าตาประชาชนมากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งงานปฏิรูปต่าง ๆ เดินหน้าเต็มที่มีมรรคผล

คนเสียภาษียอมศรัทธาเต็มใจ ทั้งกล้าเสียสละ เพื่อสังคมตามผู้นำมากกว่าที่จำต้องจ่ายภาษี บังคับโดยกฎหมายเท่านั้น

สาธารณโภคี ภาษีเต็มร้อย

นับแต่โบราณกาล คนต่างอยู่ด้วยเศรษฐกิจ พอเพียง ไม่ต้องชอก ๆ หาเงินใช้หนี้เหนียว เหมือนหมาหอบแดด คนจนก็ใจบุญสุนทาน เศรษฐกิจดีใช้เงินเป็น นอกจากสร้างวัด ยังรู้จัก หาร้างศาลาริมทางทำสะพาน ขุดบ่อน้ำ ทำทาง สาธารณะ เป็นต้น

ชุมชนบริจาคทุน เสียสละแรง สาธารณ- ประโยชน์ต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นได้ในท้องถิ่น โดยไม่ จำเป็นต้องรองบประมาณภาษีจากรัฐบาล ทำเดียว

ชุมชนบุญนิยม ต่างพึ่งตัวเอง ได้แรงงานฟรี ผลประโยชน์จากแรงงานฟรีจึงตกอยู่กับสังคม ตั้งแต่ภายในชุมชนไปถึงนอกชุมชนโดยตรง เต็มร้อย

คือ แทนที่จิตอาสาเหล่านั้นจะไปหาเงิน ถูก หักภาษีให้รัฐ กว่ารัฐจะนำภาษีไปบำบัดทุกข์ บำรุงสุขประชาชน มันเป็นทางอ้อม มีค่าใช้จ่าย ข้าราชการอีกมากมาย ยังไงไม่มีวันถึงร้อย เปอร์เซ็นต์ไปได้เลย

จนมีการประเมินว่า งบประมาณกว่าจะตก ถึงตัวประชาชนประชาชน เหลือเม็ดเงินไปไม่ถึง ๓๐ % ภาษะนั้นด้วยซ้ำ

ดังนั้น การที่ชุมชนพึ่งพาตนเองรบกวนรัฐ น้อยสุด เท่าที่จำเป็นเมื่อเกินกำลัง เยี่ยงนี้จะอยู่ใน เป้าหมายปกครองตนเอง หรือปกครองโดย ไม่ต้องปกครองนั่นเอง

เหตุนี้รัฐพึงส่งเสริมการเสียสละเพื่อสาธารณ- ประโยชน์ต่าง ๆ ของภาคเอกชนอย่างเต็มที่

ทว่ากฎหมายสรรพากรกลับไม่สอดคล้องงาน บริจาคสาธารณกุศล เช่น ให้ถือเป็นรายจ่ายของ กิจการได้เพียงไม่เกิน ๑๐ % ของกำไรสุทธิ คง กลัวว่าเดี๋ยวรัฐจะสูญเสียภาษีกำไรไป เกิดมี

บริษัทบริจาคกำไรเป็นการกุศลหมด สรรพากร เลยอดเก็บภาษีกำไรบริษัทนั้นไป

หรืออย่างมหาเศรษฐีบิลล์เกต บริจาครายได้ ส่วนใหญ่ ๆ ให้เป็นการกุศลเท่ากับพลิกเงินบาทที่ ได้เปรียบมหาพารมาไปเป็นบุญ ลดปัญหาฐานะ เศรษฐกิจที่เหลื่อมล้ำลงบ้าง

นี่คือข้อบ่งชี้ว่า เศรษฐีนั้นแหละเป็นต้นเหตุ รวยกระจุก จนกระจาย !

อนึ่ง บุญนิยมยังมีจิตอาสาทำงานสาธารณะ แก่ปัญหาได้เหนือชั้น เช่น สมณะหรือพระผู้ทำ งานฟรี ไม่ต้องจ้าง ไม่เบียดเบียนเศรษฐกิจสังคม เลย นอกจากอาศัยข้าวผ้ายาบ้านจีบจี้อย ฉันท ข้ามมือเดียว ทำงานทั้งวัน

เมื่อพระไม่รับค่าแรงค่าจ้างเลย เหมือนไม่ได้ จ่ายภาษีสังคมสักบาท แท้จริง หากประเมินแรง- งานพระเป็นตัวเงิน เท่ากับพระอุทิศรายได้แก่ สังคมทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือเสมือนว่าจ่ายภาษี เต็มร้อยของรายได้แน่นอนเทียว

ขาดทุนค่าแรงของพระ จึงคือกำไรชีวิตของ พระแท้ ๆ

พุทธบริษัทสามารถทำงานตั้งแต่การบ้านไป ถึงการเมืองแบบบุญนิยม ด้วยจิตอาสาเพื่อ เป็นสาธารณโภคี ประโยชน์สุขมหาชนได้มาก เท่าใด ย่อมเข้าหลักสัมมาทิฏฐิและสัมมา- อาชีวะเต็มทีเท่านั้น

เฉพาอย่างยิ่ง ปัญหาสาเหตุรวยกระจุก จนกระจาย จะคลี่คลายกลายเป็นจนกระจุก รวยกระจายทั่วถึงยิ่งขึ้น

ภาษีมูลค่าเพิ่ม เพิ่มปัญหาเกินเหตุ

ภาษีควรใช้วิธีจัดเก็บเป็นกอบกำ ตรงเป้า ผู้มีรายได้มากชัดเจน ไม่ต้องยุ่งยากโดยไม่จำเป็น เช่น ประมวลรัษฎากรสรรพากร น่าจะสังคายนา ปฏิรูปเสียใหม่รีเปลา ประเทศอื่นเขายุ่งเหยิง ซับซ้อนเหมือนเราบ้างไหม...

ในที่นี่ ขอวิจารณ์ภาษีแวตที่ตั้งท่าจะเพิ่มเป็น ๑๐ % มาหลายปีและหลายรัฐบาล โดยต่างไม่

กล่าวจัดหนักซั๊กที ดีแต่ต่ออายุยี่ด ๗ % มาเรื่อย ๆ
มาถึงยุค คสช.ก็ผิดไว้ ๑ ต.ค.๕๘ ค่อยเก็บ
เต็ม ๙ % บวกภาษีท้องถิ่น ๑ % เป็น ๑๐ %

ลำพังเก็บแหวด ๗ % เป็นภาระหนักของ
ธุรกิจอยู่แล้ว สรรพากรยังเก็บได้ต่ำกว่าเป้าหมาย
แสนล้านขึ้นกระมัง

ก่อนขยับภาษีเพิ่ม สรรพากรมีทางเลือกเก็บ
ที่ดีขึ้นหรือไม่

ปัญหาภาษีมูลค่าเพิ่ม ในทัศนะหนึ่งของ
ธุรกิจขนาดย่อม ขอสะท้อนข้อแย้ง

๑. ไม่เป็นไปตามหลักมาตรฐานมูลค่าเพิ่ม
เช่น สินค้าชุมชนต้องรับภาระภาษีขายเต็มที่
เมื่อภาษีซื้อไม่มี หรือมีน้อยมาก

สมมุติผลิตสินค้า ใช้วัตถุดิบ ๓๕๐ บาท ค่าแรง
๒๕๐ บาท ค่าโลหุ้ย ๑๐๐ บาท รวมต้นทุน ๗๐๐
ขาย ๑,๐๐๐ เท่ากับเกิดมูลค่าเพิ่ม ๓๐๐ บาท
แทนที่จะเสียแหวด ๗ % ของ ๓๐๐ คือ ๒๑ กลับ
ต้องจ่ายแหวด ๗ % ของราคาขาย ๑,๐๐๐ คือ ๗๐
บาท เป็นต้น

๒. การใช้ภาษีซื้อเป็นตัวหักภาษีขาย ร้านค้า
ที่ไม่ได้จดแหวดไม่สามารถออกบิลซื้อที่มีแหวดได้
หรือซื้อวัตถุดิบที่ไม่มีแหวด เช่น ข้าว ถั่ว งา พืชไร่
เมื่อบิลแหวดซื้อไม่มีก็ต้องเสียแหวดเต็มร้อยตาม
บิลขาย

๓. การทำรายงานภาษีซื้อ-ภาษีขาย กลุ่ม
แม่บ้าน ธุรกิจเอสเอ็มอีเล็ก ๆ ทำเองได้ยาก
ต้องจ้างต้นทุนสูง บิลซื้อไม่มีแหวดทุกใบ ต้องมาแยก
ค่าแหวด-ค่าของทุกบิลเป็นงานหนัก

๔. เพิ่มยุติธรรมระหว่างธุรกิจที่เข้าไม่เข้า
ระบบแหวด

ร้านค้าในย่านเดียวกัน เช่น ประตูนน้ำขาย
เสื้อผ้า ถ้าเข้าระบบแหวดร้านเดียวอีกร้อยร้านไม่
เข้าระบบแหวดด้วย ต้นทุนการขายย่อมต่างกัน
จงใจให้เสียแหวดทั้งตลาด ระบบแหวดจึงใช้ปฏิบัติ
ไม่ได้เสมอภาค

๕. การกำหนดเพดานยอดขาย ธุรกิจเล็ก ๆ
กลุ่มแม่บ้านสินค้าชุมชน ปีละ ๑.๘ ล้านหรือเฉลี่ย

เดือนละ ๑๕๐,๐๐๐ บาท ขายได้สูงกว่านั้นต้อง
เข้าระบบแหวด ตัวเลขเดือนละแสนห้าร้อยเกินไป
ถ้าจะบังคับใช้ตามกำหนดยอดนั้นจริง แทบทุก
ร้านต้องเข้าระบบแหวดหมด

๖. ภาษีซื้อ-ภาษีขาย ยุ่งเหยิงทั้งธุรกิจ
และสรรพากร ยิ่งเปิดช่องขอคืนภาษีซื้อเป็นเหตุ
ทุจริตซับซ้อน การเก็บภาษีขาย ๗ หรือ ๑๐ %
รัฐได้ภาษีสุทธิน้อยกว่านั้นมาก

ภาษีการค้า ทางเลือกทดแทน

หากสรรพากรจะเก็บภาษีขายอย่างเดียว
โดยไม่ต้องคิดถึงรายการซื้อจะง่ายกว่าหรือเปล่า

สมมติเก็บภาษีขายทุกทอดไปเลย ตั้งแต่
กระบวนการผลิต ขายส่งขายปลีกทุกชั้นตอนที่
เกิดรายการค้าขึ้น มันจะตรงไปตรงมา ง่ายกว่าไหม
เช่น โรงงานผู้ผลิต เสีย ๒-๓ % ผู้ขายส่งยี่ปั้ว
ชาปั้ว และขายปลีกทอดละ ๒ % อย่างน้อย ๔
ทอดได้ภาษี ๘-๙ % สุทธิเนื้อ ๆ เห็น ๆ

นอกจากนี้แทนที่จะเก็บภาษีอัตราเดียวรวด
ทุกชนิดสินค้าและบริการ คนจนจำเป็นต้องซื้อ
น้ำมันพืช กะปิ น้ำปลา ต้องจ่ายภาษีผู้บริโภค
เท่ากับคนเศรษฐี ภาษีกลายเป็นตัวเพิ่มช่องว่าง

ทางเลือกที่ดีกว่า คือ ของจำเป็นต้องกินใช้
อาหารถนอม ยาสามัญ น่าจะเว้นภาษีบ้าง

อย่างไรก็ตาม ระบบแหวดคงจะลอกแบบฝรั่ง
มาใช้ จะเปลี่ยนแปลงใหม่อีก เป็นไปได้ยาก
ตามประสาผู้ไม่สู้สิ้นทัด เพียงสะท้อนปัญหาที่
เกิดอยู่กับสินค้าชุมชน เป็นต้น

ถึงแม้สรรพากรจะยังเชื่อมั่นระบบแหวด
ปัจจุบันต่อไป ส่วนตัวยังใคร่เสนอให้เปิดทางเลือก
ประเด็นภาษีซื้อ แม้กิจการสินค้าชุมชนไม่มีบิล
ภาษีซื้อ แต่มีบิลซื้อที่ถูกต้องจ่ายจริงมาเป็น
รายการหักภาษีขายบ้างได้เพียงใด ภาษีมูลค่า
เพิ่มจะได้เก็บสมตามมูลค่าที่เพิ่มแท้ ๆ

ในขณะที่กระแสต้านคนโกงมาแรง ระบบ
ภาษีควรปฏิรูปทั้งตัวองค์กรด้วย ให้เอื้อธุรกิจอยู่
ในธรรมภิบาลมากขึ้น **ก**

จากเด็กที่เอาแต่ใจ
ก็ได้เปลี่ยนแปลงตนเองทีละนิด
เพราะมีมิตรดี สหายดี
สังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี ๆ
คอยขัดเกลา

ฉันได้ย้อนกลับไปอ่านบทความเก่า ๆ ของตัวเองที่เคยเขียนลง “เราคิดอะไร” รวมทั้งสมุดบันทึกเล่มเก่า ๆ ที่เขียนมาตลอดระยะเวลาหลายปี เพื่อหาแรงบันดาลใจ ฉันมักจะทำแบบนี้อยู่บ่อยครั้งในเวลาที่เริ่มเขียนต้นฉบับใหม่ บางครั้งการอ่านบททวนเรื่องราวเก่า ๆ ก็ทำให้เราได้เก็บเล็กผสมน้อยในรายละเอียด และจุดประกายความคิดใหม่ ๆ

ฉันย้อนไปอ่านสมุดบันทึกเมื่อสมัยเป็นเด็กนักเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งเขียนไว้เมื่อ ๕-๖ ปีมาแล้ว บางเรื่องก็ลืม พอมาอ่านอีกทีก็อดพูดกับตัวเองไม่ได้ว่านี่เราเขียนอะไรแบบนี้ด้วยหรอ มีทั้งเรื่องตลกไปกษา เรื่องเศร้า การต่อสู้ ความรัก มิตรภาพ ฯลฯ ทำให้ได้ย้อนอดีตรู้จักตัวเองมากขึ้นผ่านตัวหนังสือที่เราเขียนไว้นี้แหละ มันก็เป็นสิ่งหนึ่งที่สะท้อนถึงตัวตนของเราในช่วงเวลานั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี

ฉันอ่านย้อนกลับไปกลับมาจนถึงเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๗ ไปเจอเรื่องของตัวเองเขียนไว้เมื่อคราวมาสมัครเรียนต่อที่คณะรัฐประศาสนศาสตร์ (MPA) ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA) ซึ่งตรงกับช่วงเวลาที่ฉันกำลังนั่งปั้นต้นฉบับตอนนี้พอดี

จึงนึกย้อนกลับไปในช่วงเวลานั้น ฉันยอมรับว่าตัวเองแอบกั๊ก แอบกังวล และหลงอยู่ในห้วงความคิดกับสิ่งที่ไม่รู้กลัวว่าตัวเองจะทำไม่ได้

กังวลเรื่องการปรับตัว ฉันเคยนึกถามตัวเองอยู่หลายครั้งหลังจากที่ไม่ค่อยแน่ใจในตัวเองว่า “คิดอย่างไรถึงมาเรียนต่อ เรียนจบ ป.ตรี ก็กำลังจะโล่งสบายจากวิชาการแล้ว ทำไมถึงมาหาเรื่องใส่ตัวเรียนต่ออีก แล้วมั่นใจว่าเรียนไหวมั๊ย” บางครั้งแอบท้ออยู่เหมือนกันกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง เหมือนกับคำกล่าวที่ผู้รู้เคยบอกไว้ว่า “มนุษย์มักกลัวสิ่งที่ตัวเองไม่รู้ แต่พอรู้แล้วก็จะไม่กลัว”

เวลานี้ฉันได้ก้าวเข้ามาสู่ความเป็นนักศึกษาปริญญาโทอย่างเต็มตัว ผ่านการปฐมนิเทศ ระบบการศึกษาหลักสูตร ป.โท เข้าห้องเรียน ได้พบปะผู้คนมากมายหลากหลายสาขาอาชีพ มีเพื่อน พี่ น้องมากมาย และเริ่มที่จะสนุกมากขึ้น ๆ ความกังวลและกลัวในวันนั้นแปรเปลี่ยนมาเป็นความสนุกและความสุขในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เรื่องราวยาก ๆ ที่ไม่เคยเข้าใจก็เข้าใจมากขึ้นและคงเป็นโชคดีที่ตัวเองเลือกไม่ผิดจริง ๆ ที่เรียนคณะรัฐประศาสนศาสตร์ (MPA) เพราะเป็นเรื่องราวที่ใกล้ตัว ยิ่งเรียนยิ่งเข้าใจสังคม การเมือง เศรษฐกิจบ้านเมืองมากขึ้น

จากเด็กหัวดื้อที่ไม่เคยชอบการอยู่ในกรอบ ไม่ชอบการอยู่ในห้องเรียน ก็บังคับตัวเองให้ได้มาเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ จากเด็กที่เอาแต่ใจ เลือกจะเรียนเลือกจะทำตามใจตัว เลือกเฉพาะที่ตนชอบเรียนเลือกตามความถนัดส่วนตัวมาตั้งแต่เล็ก ๆ ก็ได้

มาเปลี่ยนแปลงตัวเองขึ้นทีละนิด ๆ เพราะมีมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี ๆ คอยขัดเกลา และเป็นเป้าหมายให้ได้พัฒนาตน จนมาถึงจุดจุดหนึ่งที่ทำให้รู้สึกว่าคุณสามารถเรียนอะไรก็ได้ ฉันสามารถทำอะไรก็ได้ สามารถเป็นอะไรก็ได้ โดยที่ไม่ต้องถูกใจหรือไม่ถูกใจ ไม่ต้องถนัดหรือไม่ถนัด ไม่ต้องอยากหรือไม่อยาก ขอเพียงสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดี เป็นเรื่องที่ดีที่ควรทำ ที่ขาดแคลนเราก็พร้อมจะรับใช้เสมอ

การได้เข้าไปสู่โลกแห่งการเรียนรู้ ทำให้ฉันเข้าใจอะไรหลายสิ่งในสิ่งที่ยังไม่ค่อยกระจ่างชัด และสิ่งที่กระจ่างชัดแล้วก็ชัดเจนมากยิ่งขึ้น สิ่งที่ได้จากการไปเรียนไม่ใช่เพียงแค่วิชาความรู้ แต่ฉันได้เข้าใจและตระหนักถึงสัจธรรมมากขึ้นด้วย และเพราะฉันได้มาเป็นเด็กศิลา เด็กธรรมะในแวดวงชาวอโศกนี่แหละที่ทำให้สามารถเรียนวิชาการที่ยากแสนยากได้ด้วยใจที่สบาย ใจที่พร้อมเรียนรู้ และเปิดกว้างพร้อมรับวิชาความรู้

ฉันได้แง่คิดอย่างหนึ่ง คือ “ถ้าเราเรียนวิชาการความรู้ทางโลกโดยไม่มีธรรมะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวก่อน เราจะไม่มีวันเข้าใจถึงธรรมะเลย แต่ถ้าเรามีธรรมะก่อนที่จะมีวิชาความรู้ทางโลก เราจะสามารถเรียนรู้วิชาการความรู้ทางโลกได้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น และถ้าได้ทั้งสองอย่างก็จะมีวิชาการความรู้ทางโลกและมีมรรคผลในทางธรรม สามารถนำไปทำประโยชน์ต่อสังคมได้โดยไม่ทำร้ายสังคม แต่จะไปอย่างช่วยสังคมเกื้อกูลสังคม” เหมือนอย่างที่เราหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์พาลูกหลานพากเพียรปฏิบัติอยู่ในขณะนี้

โลกใบนี้คงจะไม่มีความรู้ใดยิ่งใหญ่ไปกว่า “วิชาพุทธศาสตร์” ขององค์พระลัมมาลัมพุทธเจ้า วิชาที่เรียนแล้วสามารถแก้ปัญหาทุกอย่างในโลกใบนี้ได้ ซึ่งเรายังไม่เคยเห็นศาสตร์ความรู้ใด ๆ ที่จะกล้ารับประกันเลยว่า เรียนแล้วจะสามารถแก้ปัญหาทุกอย่างในโลกใบนี้ได้เทียบเท่าวิชาพระพุทธเจ้า ไม่มีเลย เพราะมนุษย์ทุกคนล้วนต้องวนเวียนไปตามวัฏจักรการ เกิด-แก่-เจ็บ-

ตาย ไม่มีใครสามารถหนีพ้น ถ้าไม่ได้มาศึกษาวิชาพระพุทธเจ้า ต่อให้มีทรัพย์เงินทองมากแค่ไหน มีวิชาความรู้มากเพียงใด ก็ล้วนต้องวนเวียนไปตามกฎแห่งกรรมทั้งนั้น แต่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราตัดกรรมโดยการไม่สร้างกรรมซ้ำเพิ่ม และปฏิบัติแต่กรรมดี พากเพียรฝึกฝนเร่งรัดพัฒนาตนให้เกิดมรรคเกิดผล เพื่อจะได้หลุดออกจากวงเวียนแห่งกิเลสตัณหา และไม่ต้องกลับมาสู่วัฏจักรแห่งการเวียนว่ายตายเกิดอีก เพราะว่าเป็นการเรียนไปสู่หนทางดับทุกข์ดับกิเลส อันเป็นเหตุแห่งปัญหา นั่นคือ การสำเร็จการศึกษาสู่นิพพาน เป็นอันจบบทเรียน ซึ่งไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะต้องมาเรียนรู้เพื่อตัวเองอีกต่อไป

สุดท้ายนี้ ฉันก็ยังไม่สามารถคิดบทสรุปของเรื่องนี้ได้ดีไปกว่า ข้อเขียนเคยเขียนไว้เมื่อครั้งเรียนจบชั้น ม.๖ จากลัมมาลิกขามาหมาด ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังมาจากครูบาอาจารย์ จึงขอนำมาเป็นบทสรุปอีกครั้งเพื่อย้ำยืนยันถึงสัจธรรมที่แท้จริง ที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปอีกกี่ร้อยปีพันปี ธรรมะก็ยังคงเป็นเรื่องอมตะนิรันดร์กาลอยู่เสมอ และยังคงทำทนายให้มาพิสูจนด้วยการนำไปปฏิบัติให้เกิดผลอยู่เสมอ

“มนุษย์บนโลกกว้างใบนี้ล้วนมีวิถีที่แตกต่าง หากแต่เรากำลังเป็นมนุษย์พันธุ์ใหม่ที่พยายาม พากเพียรเดินตามรอยของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นพระศาสดาในศาสนาพุทธวิถีของเราจะมีไปแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับใคร วิถีของเราจะมีไปเอารัดเอาเปรียบผู้ใด หากแต่วิถีของเราจะพร้อมยอมกระทำตนเป็นผู้เสียเปรียบ เป็นผู้ถูกรักษา เป็นผู้แพ้ เป็นผู้ผิด เป็นผู้ให้แก่มนุษยชาติโดยไม่หวังและเรียกร้องสิ่งใด ๆ ตอบแทน”

..... และไม่ว่าวิถีของเราจะต้องไปเป็นอะไรไปทำอะไร ไปอยู่ที่ไหนก็ตาม เราก็ยังคงเป็นมนุษย์วิถีพุทธ จิตวิญญานพุทธตลอดไป

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เมืองไทยปฏิวัติไม่เหมือนชาติอื่น
หุ่นถือตัวสูงชัน ไพร่ฟ้าหน้าใส
ปัญหาสารพัดมีการแก้ไข-ขจัดทิ้ง

กรุงเทพธุรกิจ

คสช.คือนวัตกรรม แห่งประเทศไทย !

หากจะชื่นชม คสช. คงมีหลายคนที่หมั่นไส้ แถม
ขอกระโถนไว้ฮ้วน !
เหตุการณ์บ้านเมืองของประเทศไทย ความ
จริงก็ได้สลับซับซ้อนอะไร
โจทยก็เห็น ๆ อยู่โทนโท่ เพียงแต่ใครหนอที่
จะกล้าหาญหักด่านเสือ
กล้าหาญทำลายขุมกำลังของทักษิณ

ที่ไม่เอ่ยว่าขุมกำลังของตระกูลชินวัตรก็
เพราะไม่เชื่อ
ไม่เชื่อว่าใจหายบ-ใจใหญ่ได้ขนาดนั้น !
ททท.จะชวนชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวก็น่าจะ
เอาเรื่อง คสช. มาเป็นจุดขาย !
เมืองไทยปฏิวัติไม่เหมือนชาติอื่น
หุ่นถือตัวสูงชัน ไพร่ฟ้าหน้าใส

ปัญหาสารพัดมีการแก้ไข-ขจัดทิ้ง

ฝรั่งตาน้ำข้าวอาจมีความรู้สึกเลวร้าย นั่น
เป็นประสบการณ์ของเขา

แต่ของเราก็เป็นแบบไทย ๆ ไม่เหมือนใคร

แค่ในบ้าน-ในวัด มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์กราบไหว้
มากมาย ใครจะเหมือนเรา ?

อเมริกา-ยุโรป ต่อต้าน แสดงความไม่พอใจ
หลายวิธี งดความร่วมมือหลายเรื่อง

แต่เรื่อง “ภายใน” จะยุ่งมากไปก็มีใบหน้า

การประกาศให้รีบหย่อนบัตรเลือกตั้งเร็ว ๆ
ก็ไม่ต่างจากคนไทยบางกลุ่ม

หลงใหลยึดถือแต่การเลือกตั้งเป็นประชาธิปไตย
แต่เป็นทางรอดตายของชาติบ้านเมือง
เขาจะเชื่อไหม ?

ทหารเขาเชื่อ เขาจึงรีบตัดไฟแต่ต้นลม

**ฝรั่งเองถ้ามิใช่ถูกทักษิณซื้อ ก็คงหลงทาง
ประชาธิปไตยเป็นแน่นอน**

แต่คนอย่างกาลิเลโอ ผู้กบฏคำสั่งสอนย่อมมีอยู่
ทั่วหัวระแหง

ฝรั่งคงต้องคิดใหม่ เรียนรู้วิถีประชาธิปไตย
ในหลากหลายมิติ

แต่ถ้าหากเป็น CIA ชงข้อมูลเมืองไทย ก็
สมควรยุบหน่วยงานนี้ได้แล้ว !

หากปล่อยให้ทำงานต่อไปคงฉิบหายกัน
ทั้งโลก !

กระแสน้ำเชี่ยว กระแสโลก ใ่วว่าจะตัดทิ้ง

รับฟังแต่ใ่วว่าจะต้องเชื่อฟัง !

หากฟังทุกเรื่องก็คงเหมือนนิทาน พ่อลูกกับลา
๑ ตัว เดี่ยวพ่อนั่ง เดี่ยวลูกนั่ง เดี่ยวพ่อจูง เดี่ยว
ลูกจูง สุดแต่ชาวบ้านเขาจะทักท้วง ก็ตาสีตาลาน
เปลี่ยนตามไปเรื่อย

เชื่อฟังบางที ก็เป็นความโง่เขลา เชื่อไหม ๆ ?

ใครบอกล่ะ ว่าการปฏิวัติเป็นความเสียหาย ?

หากดีได้ก็ปล่อยให้เถิด

**การรักษาระบบพิษล้างพิษ เขาก็ยังนิยม
ใช้กันอยู่ในวงการแพทย์**

บ้านเมืองทุกวันนี้เต็มไปด้วยปารกชฎ มี

ลัทธิร้ายมากมาย

หากจะเพาะปลูกก็คงต้องตัดไม้ใหญ่ก่อนไถ
พรวน

ขั้นตอนการพัฒนาจะมีจังหวะจะโคน มีกาลเทศะ
มิใช่เถรตรง สุ่มสี่สุ่มห้า !

**วันนี้...ข้าพเจ้าฝากให้ คสช.เป็นนวัตกรรม
ระดับแมคโคร**

และหัวหน้า คสช.เป็นนวัตกรรมระดับไมโคร !

ทั้ง ๒ นวัตกรรมขับเคลื่อนประเทศไทยได้
อย่างสวยงามยิ่งนัก !

จะมียุคไหนที่หน่วยราชการทั้งหมดประชาชน
ทุกกลุ่ม ให้การสนับสนุนเต็มร้อย

ร้องเพลงประสานเป็นหนึ่งเดียว !

และตัว คสช.เองก็ตั้งใจ-ทำจริง ซึ่งเรากียัง
ไม่เคยเห็นนักการเมืองหน้าไหนมุ่งมั่น-จริงจัง
ขนาดนี้

บางคนอาจไม่ชอบ คสช.แต่ผลงานที่ผ่านมา
ต้องถือระดับเยี่ยมยอด

๑ วันของ คสช. อาจจะได้ผลงานมากกว่า

๑ ชาติของนักการเมือง

เชื่อบ้างไหม ?

ไม่ยากให้ คสช.ลนลานลวก ๆ ตัดต้นไม้ใหญ่
ให้สิ้นซาก

การไถพรวนเพื่อหว่านเพาะก็จะบังเกิดผล
คนรัก-คนชอบเป็นเรื่องปกติธรรมดา

สมัยพุทธกาล เทวทัตยังอุตส่าห์หาพวกหนุน
ตัวเองได้เป็นพันคน

แต่สุดท้าย ธรณีก็จัดการเบ็ดเสร็จ ไม่ต้อง
รบกวณใคร

ขอเป็นกำลังใจ คสช.ในความมุ่งมั่นแก้ไข
ปัญหาเพื่อส่วนรวม

ตั้งแต่เกิดมาจนถึงวัยเกษียณ ยังไม่เคยได้เห็น
ความเอาจริงเอาจังของผู้บริหารประเทศมากมาย
ขนาดนี้

เป็นเพราะท่านมีคุณธรรมประจำตนนั่นเอง
ทั้งนี้ทั้งนั้นคำตอบอยู่ที่คนมีคุณภาพ ก็ยังเป็น
หัวใจในทุกวงการ สาธุ ๆ **☞**

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๘๘

เราได้พูดกันเรื่องของความเป็น“กาย” มาไม่น้อยแล้ว แต่ก็อย่าคิดว่าจะหยุดเพียงเท่านี้ง่ายๆ เชียว ยัง..ยังจะต้องพูดกันต่อไปอีกมากทีเดียว พยายามทนฟังต่อหน่อยเถิด

เราได้พูดถึง “นิโรธ” (ความดับ) ของพุทธ กับ “นิโรธ” ของลัทธิไม่ใช่พุทธ หรือของชาวพุทธก็ตาม ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ (ยังมีฉภาทิฏฐิอยู่)

“สัญญา” ของพุทธก็ดี ของที่ไม่ใช่พุทธก็ดี หรือของชาวพุทธที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิอยู่ก็ดี เขาก็“กำหนดหมาย”ว่า ภาวะที่เขาได้นั้น เป็น“ความไม่สุขไม่ทุกข์” หรือ“กำหนดหมาย”ว่า เป็น“ความดับ”(นิโรธ) จึงเป็นอย่างเดียวกัน

และคำว่า“กาย”ของพุทธก็ดี หรือของที่ไม่ใช่พุทธก็ดี หรือ“กาย”ของชาวพุทธที่ยังมีฉภาทิฏฐิอยู่ก็ดี ต่างก็หมายถึงเอาภาวะที่ “ดับ”หรือภาวะที่“จิตใจไม่สุขไม่ทุกข์”อยู่ในขณะนั้น อย่างเดียวกัน

เมื่อต่างคนต่างทำ“ความดับ”หรือภาวะที่“จิตใจไม่สุขไม่ทุกข์”อยู่ในขณะนั้นได้เป็น “ความดับ”หรือภาวะที่“จิตใจไม่สุขไม่ทุกข์” ของตน ตามที่ตนกำหนดหมายนั้นๆ(สัญญา) ซึ่งไม่ว่าแบบพุทธ และทั้งแบบที่มีฉภาทิฏฐิ ต่างก็ถือว่าเป็น“ไซค”(สกุ)ของตน เป็นภาวะ “นำพึงใจ”(สกุ) เป็นภาวะ“เจริญ(สกุ)-ดี(สกุ)” ตามที่ตนกำหนดหมาย จึงชื่อว่าอย่างเดียวกัน

เช่น ผู้ปฏิบัติได้จนสามารถทำให้เกิด “องค์ประชุม” (กาย)ของความเป็น“นิโรธ” ที่นับกันว่าเป็นภาวะของพรหม โดยชื่อคือ พรหมชั้น“สุภกิณหา”

พรหม“สุภกิณหา”นี้ ปราชญ์ท่านผู้รู้ให้ความหมายไว้ว่า พวกมีรัศมีงามกระจ่างจ้า ซึ่งแตกต่างจากพรหม“อภัสสรา”ท่านก็ให้ความหมายไว้ว่า พวกมีรัศมีสุกปลั่งชานไป ต้องขอภัยเป็นอย่างมากจริงๆ ที่ได้

นำหลักฐานนี้ของท่านผู้ที่อาตมาก็เคารพนับถือท่านอย่างยิ่ง มาอ้างอิง แต่มันเป็นเรื่องของการสาธยายสังขาร เป็นวิชาการ อยู่พอสมควร ก็จำเป็นต้องมีที่อ้างอิงมา ยืนยันบ้าง อาตมาได้อาศัยผลงานที่ท่านทำไว้อยู่มากในการศึกษาและทำงาน ณ โอกาสนี้ก็ขอภัยท่านอย่างมากยิ่งจริงๆ และขอขอบพระคุณท่านไว้ในที่นี้อย่างสูง

ทั้ง๒พรหมที่ยกตัวอย่างมานั้น แสดงให้เห็นความเข้าใจ(ทิฏฐิ)ในความเป็นพรหม หรือเป็น“สัตวิโอบปาติกะ”(สัตตา โอบปาติกะ) ที่อาตมายังเห็นว่า มีภาวะความเป็น“กาย”ที่หมายถึงธาตุ อันเป็น“มหาภูตรูป”อยู่เท่านั้น

“ความเป็นพรหมสัตวิ”ที่ท่านหมาย ยังเป็นเพียงแสงสีรัศมี ซึ่งเป็นแค่“รูปธรรม”

อาตมายังเห็นว่า หากกำหนดแค่แสงสีรัศมีเป็นเครื่องชี้ความเป็น“พรหม”นั้น ยังไม่ชัดเพียงพอว่าในความเป็น“นามธรรม”ของความเป็น“พรหม”หรือเทวดาผู้บริสุทธิ์

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หรือยังแสดงภาวะความเป็น“รูปธรรม”ที่ยังไม่เข้าหาภาวะที่เป็น“ความรู้สึก”ร่วมอยู่ด้วยเลย อันยืนยันว่าเป็นภาวะแห่ง“นามธรรม”

เพราะความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”นั้นเป็น“นามธาตุ” ไม่ใช่เพียงแค่“รูปธาตุ”เท่านั้นที่ขังความเป็นสัตว์โอปปาติกะ ไม่ว่าจะสัตว์นรก หรือสัตว์เทวดา หรือสัตว์พรหม

แสงสีเสียงนั้นยังเป็นภาวะ“รูปธาตุ”เฉพาะ“รูปธาตุ”ยังไม่พอที่จะขังความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ” ต้องมี“นามธาตุ”เป็นหลักในความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”

ความเป็น“กาย”จึงต้องมี“นามธาตุ”ร่วมรับรู้ด้วยอยู่เสมอในคำว่า“กาย”ทุกกายขาด“นามธาตุ”เรียกว่า“กาย”ไม่ได้

หรือมีแต่“รูปธาตุ”หรือ“มหาภูตรูป”เกาะกุมกันเป็น“รูปธาตุ”อยู่ เช่น แ่งก้อนของก้อนดิน กลุ่มหยดน้ำละอองน้ำ กลุ่มตุลิลม ภาพของเปลวไฟ ให้เราสัมผัสรับรู้ได้ เราก็ไม่เรียกภาวะอย่างนั้นๆว่า กายดิน กายน้ำ กายลม กายไฟ แต่“วิญญาณ หรือองค์ประชุมของวิญญาณ”นั้น เราเรียกว่า“กาย”นะ เคยได้ยินไหมล่ะ? “กายวิญญาณ”..ไง!

ดังนั้น “กาย”นี้แม้แต่เฉพาะ“ธาตุรู้”(นามธาตุ)เองเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับมหาภูตรูปเลยในความเป็นสัตว์ ไม่มี“รูปธาตุ”ข้างนอกสัมผัสสัมพันธ์ด้วยเลย มีแค่“สัญญา” ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะที่ดึงเอา“ความจำ”(สัญญา)ออกมา หรือตนเองกำลังใช้จิต-ใช้เจตสิกทำงาน

“กำหนดรู้อะไรอยู่”(สัญญา) มืองค์ประชุมเฉพาะของ“นามรูป”และ“นามธรรม”ในจิตเท่านั้น(มีแค่มนายนะกับธรรมายตนะ) ทำงานอยู่ในภายในของจิต อย่างนี้ก็เรียกว่า “กาย”

คือ “กายวิญญาณ” นั้นเอง ซึ่งฝ่ายมิจฉาทิฎฐินั้นจะทำ“นิโรธ”ด้วยวิธีหลับตา เข้าไปอยู่ในภวังค์ที่จิตอยู่ในสภาพ“ดำมืด”(กัณหา) ไม่รู้อะไรเลย ไม่มีแสงสว่าง(อโลกา) ไม่มี“ตา”(จักขุ)เห็นอะไร อยู่ในภาวะ“ดับ”หรือไม่มี“ความรู้ความฉลาด”ใดๆหมด จึงเกิด“ญาณ-ปัญญา”ใดๆก็ไม่ได้

เมื่อ“ธาตุรู้”(วิญญาณ) ซึ่งหมายถึง“นามธาตุ”ไม่มีอะไร“รับรู้”อยู่ในขณะนั้น อย่างไม่เหลือที่ชื่อว่า “ไม่เป็น“วิญญาณลลิตี”ในขณะที่อยู่ใน“นิโรธ”นั้น

พระพุทธเจ้าจึงมีข้อแม้ว่า ต้องศึกษาความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(โอปปาติกะ) ในขณะที่มี“วิญญาณลลิตี” จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์

“วิญญาณ”นั้นหมายถึง ธาตุรู้ หรือ ความรับรู้ ส่วน“ลลิตี”ก็หมายถึง การตั้งอยู่ การดำรงอยู่ ความเป็นอยู่(ยังไม่ตาย ยังทำหน้าที่ยังไม่หายไป ยังไม่พัก เมื่อเป็นธาตุรู้ ก็ยังทำหน้าที่รู้)

“วิญญาณลลิตี” จึงหมายความว่า ยังมี“ธาตุรู้”ทำหน้าที่รู้ อยู่ ดังนั้น “นิโรธ”แบบที่ไม่ใช่พุทธ ได้ทำให้“ธาตุรู้”หรือ“ความรับรู้”ขณะนั้น มันไม่รู้อะไรใดๆเลยตอนที่ตนจิตเป็น“นิโรธ”ของตนนั้น กลายเป็น“อสังขย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สัตว์”(สัตว์ที่ไม่มีส่วนใดของจิตกำหนดรู้อะไรเลย)

เมื่อจิตถูก“ดับ”แบบหาวิธีบังคับมันไว้ หรือหลอกมันออกไป“หลับหรือดับธาตุรู้” ลงชั่วคราว ไม่ให้มันทำหน้าที่รับรู้อะไรเลย ในขณะที่นั้น ธาตุรู้ของผู้นี้จึงเจริญอะไรก็ได้ เพราะมันไม่ได้เรียนรู้อะไรในขณะที่นั้น มันจึงเพิ่มความฉลาดที่เป็นญาณเป็นปัญญา เป็นวิชา อะไรไม่ได้

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า การรู้แจ้งนั้น ต้องรู้ชนิดที่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” ดังที่ได้ยกหลักฐานอ้างอิงผ่านมาแล้ว ก็ไม่ต้องไปพูดถึงเลย เพราะมันไม่ได้เรียนรู้อะไร มันก็ไม่ฉลาดขึ้นได้ เป็น ญาณ เป็นปัญญาอะไรกันก็ไม่ได้เลย

อย่ามาตะแบงเถียงนะ ว่า ก็ได้เรียนรู้ “ความดับดำมืด”นั้นๆอยู่ขณะนั้นไง!!!!

ได้เรียนอะไรกัน ในเมื่อขณะนั้น จิต มันหลับดับป้ออยู่ ไม่รู้อะไรเลย แล้วจะเอา “ธาตุรู้”ตัวไหนมา“รู้” มา“เรียน”กันเล่า? จึงจะเรียกได้ว่า เกิด“ความรู้”ให้แก่จิตขณะนั้น

“นิโรธ”ที่“ดับสัญญา” อสัญญีแบบนี้ จึงไม่มีความรู้ ความเจริญในทางจิตใจเลย

ใน“วิญญานนลลิตี ๗”ไม่มีคำว่า“อสังขยีสัตว์” กับ“เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์” แต่ใน“สัตตาวาส ๔”นั้นมี

ก็หมายความว่า ทั้ง“อสังขยีสัตว์ และเนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์” เป็นภาวะที่“ไม่มีความรับรู้”เลยในขณะที่ผู้ปฏิบัติตน

สำเร็จเข้าไปเป็นอยู่ในสภาพทั้ง ๒ นั้น

นั่นก็คือ “เนวสัญญานาสัญญายตนะ” นั่นก็เป็นการ“ดับความรู้”ให้แก่ตนเอง ตาม“ทิวฏฐิ”ของการทำ“อรุปฌาน”แบบหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ ซึ่งกำหนด“อสังขยีสัตว์”ทั้งนั้น ไม่ว่าจะป็น“อากิญจัญญายตนฌาน” หรือ“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน” แม้แต่“สัญญาเวทิตนโรธ” ล้วนทำความ“ดำมืด”(กิดหะ)อยู่ในภวังค์ทั้งสิ้น

ที่จริงนั้น“สัญญาเวทิตนโรธ”นี้ ไม่มีในศาสนาหรือลัทธิอื่นใด มีในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น การทำ“อรุปฌาน”ในลัทธิอื่นจึงมีแค่“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน”เท่านั้นเป็นสูงสุด

แต่ชาวพุทธที่มีจกาทิวฏฐิ ได้เรียนรู้คำว่า“สัญญาเวทิตนโรธ” ทว่ายัง“อวิชา”ในความเป็น“นิโรธ”ของพุทธ ยังไม่สัมมาทิวฏฐิ จึงโมเมบุโลปุเลเตเอา“อสังขยีสัตว์”เป็น“นิโรธ”ไปหมด ทั้ง“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน” ทั้ง“สัญญาเวทิตนโรธ”

จึงปฏิบัติได้แค่“อสังขยีสัตว์”ก็หลงว่าตนบรรลุ“เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน” หรือ“สัญญาเวทิตนโรธ” เพราะมีจกาทิวฏฐิ

ผู้ที่มี“ทิวฏฐิ”หรือมี“สัญญา”กันอย่างนี้ เขาก็กำหนดหมายความเป็นนิโรธ”กันอย่างนั้น เมื่อเขาได้ฝึกฝนปฏิบัติจนสำเร็จเป็น“มโนมยอตตตา” เขาก็ต้องได้“กาย”ของพรหม หรือ“กาย”ของ“นิโรธ”อย่างที่เขาที่กำหนด

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หมายของเขานั้น ก็เป็น“รูปที่สำเร็จด้วยจิต” หรือ“อตฺตตาที่สำเร็จด้วยจิต” เกิดผลตาม “สัญญา”ของเขา เขาก็ถือว่าเป็น“โศค”(สฺก) ของเขา เป็นภาวะที่“น่าพิงใจ”(สฺก)ของเขา

เช่นเดียวกัน ผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”แบบ พุทธ ก็มี“ทิฏฐิ”หรือมี“สัญญา”ว่า “นิโรธ” คือ ภาวะที่“ดับ”หรือภาวะที่“ไม่สุขไม่ทุกข์ใน จิต” อย่างเดียวกัน

เมื่อปฏิบัติจนเกิดผล“นิโรธ”ซึ่งเป็น “สัญญาเวทิตนโรธ”นะ ก็มีผลอย่างเดียวกัน คือ มีภาวะที่“ดับ”หรือภาวะที่“ไม่สุขไม่ทุกข์ ในจิต” ไม่ต่างกันเลย

จึงกล่าวได้ว่า “มีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน”

ส่วนนัยสำคัญที่เป็น“ปรมัตถธรรม”นั้น “นิโรธ”แบบมิจฉาทิฏฐิ ได้“นิโรธ”ในภาวะ “ภินฺนหะ”ที่เป็น“อาการดับมืดดำ”อยู่ในจิต

สำหรับ“ปรมัตถธรรม”ที่สัมมาทิฏฐิ ของพุทธนั้น ได้“นิโรธ”ในภาวะมี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง”แจ้ง(สัจฉิ)อยู่ในจิต

ซึ่งแบบพุทธนั้น มีรูปมีนามอย่างวิเศษ ลึกล้ำที่มีนัยสำคัญคือ เป็น“นิโรธ”ที่มีเหตุ ปัจจัยของชีวิตที่พร้อมด้วย“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง” ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสรู้แล้วเอามาประกาศแก่โลก ให้มนุษย์ได้ เรียนรู้และปฏิบัติ“นิโรธ”แบบนี้กัน

ซึ่งไม่ใช่ปฏิบัติด้วยวิธีหลบหรือหลบตา เข้าไปอยู่ในภวังค์ แต่เป็น“นิโรธ”ชนิดที่เรียก

ว่า “สัญญาเวทิตนโรธ”ที่เห็น“แจ้ง”(สัจฉิ)

“แจ้ง”อย่างไร? ขยายความเพิ่มมาจน กระทั่งบรรทัดนี้ ผู้อ่านก็คงจะ“แจ้ง”ด้วย ปฏิภาณปัญญาของตนได้แล้ว ใช่มั้ย?

ว่า แบบมี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”ตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัส ยืนยันไว้นั้น มัน“รู้แจ้งเห็นจริง”กันถูกต้อง อย่างไร?

ต้องเห็นว่า“อกุศลจิต”หรือ“กิเลส”มัน ดับไป มันไม่มีในจิตขณะนั้นอยู่ซัดๆตังๆ

แตกต่างกันกับอีกภาวะหนึ่งที่ไม่ใช่พุทธ แบบหลับดับทวารทั้ง ๖ ทำ“นิโรธ”(ความดับ) ให้ตนเอง“ดำ”(ภินฺนหะ) ที่มีมืดไปหมด หลับ ไม่รู้อะไรเลย ดับ“ภินฺนหะ”ไม่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงสว่าง”ให้รู้ใดๆกันเลย ภาวะที่“นิโรธ”อยู่นั้น มัน“มืดดำ”อย่างไร ผู้ เคยปฏิบัติสำเร็จด้วยตนเองจึงจะพอรู้จริง

และผู้ปฏิบัติแบบพุทธได้สำเร็จก็จะรู้ แจ้งได้ดี แท้จริงเช่นกัน ว่าต่างกัน และมี ส่วนที่เหมือนกันเช่นไร

ต้องทำความเข้าใจกันอย่างซัดๆคมๆใน เรื่องของ“นิโรธ”ที่เป็น“สัญญาเวทิตนโรธ” แบบของพระพุทธเจ้า กับ“นิโรธ”ทั่วไปที่ไม่ใช่“นิโรธ”แท้ๆของพุทธนั้น แม้จะมี “สัญญา”อย่างเดียวกัน คือ กำหนดหมาย อย่างเดียวกันว่า “ดับ”คือดับทุกข์-ไม่มีทุกข์

“ดับ”คือ “ภาวะทุกข์นั้นไม่มีแล้ว” นั่น ก็คือ “ความดับ”(นิโรธ)ทุกข์ ใน“องค์ประชุม”

คุณจะมีธรรมะได้อย่างไร?

(กาย)ของจิตขณะนั้น สำเร็จผลอยู่ ซึ่งได้แก่ “ความดับอารมณ์ทุกข์”ใน“องค์ประชุม”(กาย) ขณะนั้น เท่านั้น

ซึ่งยังไม่ใช้หมายถึงไปถึง“ตัวตนของกิเลส”ที่ดับ แต่หมายถึง“อารมณ์ทุกข์”เท่านั้น

ความไม่มี“อารมณ์ทุกข์หรือความรู้สึกทุกข์”ในขณะนั้น นั่นคือ “กาย”หรือ“องค์ประชุม”ของ“นามกาย”ในขณะนั้นของตนๆ มันจึงรู้สึกอยู่ในตนเองขณะนั้นได้ว่า

มันไม่ทุกข์เลย

ถ้าเป็นแบบพุทธสัมมาทิฏฐิ ที่มี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิเศษ-แสงสว่าง” ก็จะ“ดับกิเลส”และผู้บรรลุนิโรธจะ“*รู้ อยู่ เห็น อยู่ สำเร็จ อริยาบถ อยู่ เป็น ปัจจุบัน นั้น เทียว*”(วิหัตติ)

ซึ่งไม่ใช่รู้แบบ“รูปรูปกาย” แต่เป็นการรู้แบบ“นามกาย”ในตัวเราเอง(เวทนาในเวทนา) และเป็นแค่“องค์ประกอบที่ประชุมกันอยู่”(กาย)ให้รู้ได้ด้วย

เพราะ“รูป”ของกิเลสก็ไม่มี “นาม”ที่เป็นทุกข์ก็ไม่มี เป็นความว่างเปล่า ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”เลย สำหรับแบบพุทธ

แต่มี“องค์ประชุม”(กาย)ของอวัยวะที่ประกอบอยู่เป็นภาวะทำให้เกิด“นิโรธ”กัน ได้จริง ทั้งแบบพุทธ และทั้งแบบที่ไม่ใช่พุทธ นี่คือ “กายอย่างเดียวกัน”ทั้งของแบบมิจฉาทิฏฐิ และของสัมมาทิฏฐิ

แต่มันมีนัยะแห่งสภาวะธรรมที่เป็น “กาย”สำคัญยิ่ง ซึ่งมีใช้วิสัยที่จะ“คาดเดา

เอาได้ด้วยตรรกะ”(อตกกาวจรา)จริงๆ

ถ้าไม่สามารถ“*สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย ‘กาย’ สำเร็จ อริยาบถ อยู่ ทั้ง อาสวะ ของ ผู้ นั้น ก็ หมด ลิ่น แล้ว เพราะ เห็น ด้วย ปัญญา*” ก็ไม่ชื่อว่าบรรลุสูงสุดเป็น“สัญญาเวทิตนิโรธ” อันเป็นสภาวะธรรมที่อรหัตได้สัมผัสด้วยตน

เพราะ“กาย”ที่อยู่ในภาวะ“ดำมืด”(กิดหะ)กับ“กาย”ที่อยู่ในภาวะ“แจ้ง”(สัจฉิ)ด้วย“องค์ประชุม”อันมี“จักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิเศษ-แสงสว่าง”นั้น มันมีความจริงที่พิเศษคนละอย่างต่างกัน แม้จะมี“กาย”อย่างเดียวกัน มี“สัญญา”อย่างเดียวกัน

จึงจะต้องเรียนรู้“กาย”กันตั้งแต่คำว่า“สักกาย”ที่เป็น“อตตะ”ตัวแรกไปเลยทีเดียว ที่ตนเองต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ว่า คือ “ตัวตน”(อตตะ)ภาวะธรรมขั้นต้นของการพิสูจน์ญาณหยั่งรู้พุทธธรรม ซึ่งเป็นสังโยชน์ ข้อแรกใน“สังโยชน์ ๑๐”เลย ว่า คืออย่างไร?

และปฏิบัติยืนยันอธิบายได้ชัดเจนว่า สภาวะอย่างไร? ขณะใด? ไฉน? คือ การ “*พินสั กาย ทิฏฐิ สั โย ชน*”

อีกทั้ง“กาย”ในที่อื่นๆ ก็ต้องอธิบาย สภาวะของธรรมนั้นๆได้ชัดเจน เช่น “กาย”ใน“วิญญาณฐิติ ๗ หรือ สัตตาวาส ๘” และคำว่า *สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย”* หรือแม้แต่คำว่า กายสังขาร กายปัสสัทธิ กายสัมผัส กายานุปัสสนา กายกัมมัฏฐตา กายมุกุตา กายวิญญาณ กายลหุตา กายวิการ กายวิเวก

กายสักขี กายสุจิ กายสัตถุเจตนา ฯลฯ

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย” จึงจะอธิบายคำเหล่านั้นได้จากสภาวะของความเป็น“กาย”อย่างถูกต้อง ซึ่งจะไม่อธิบายให้เห็นว่าความเป็น“กาย”นั้นหมายเอาแค่“ร่าง” (สรีระ)ภายนอก หรือแค่“รูป”แค่“ธาตุ”ที่เป็น“รูปธาตุ”อัน“ไร้ความรู้สึก”กันเท่านั้น

แต่จะอธิบายชนิดที่มี“นามธรรม”หรือมี“ธาตุรู้”เป็นเนื้อหาหลักร่วมอยู่ด้วยเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นเจตสิก ๓ คือ เวทนา สัตถุญา สังขาร แม้แต่ความเป็นวิญญาณเอง

ที่สำคัญจะอธิบายความเป็น“นามกาย”หรือ“กายวิญญาณ”ได้ถูกต้องในความเป็น“นามธรรม”หรือ“นามกาย” มีให้อธิบายเป็น“รูปธรรม”หรือ“รูปกาย”อยู่เท่านั้น

และสามารถอธิบายได้ถึงความเหมือน กิติ ความต่างกิติ ของคำว่า“วิมุตติ-อมตะ-ปรีนิพพาน” แม้แต่“วิมุตติ-นิโรธ-นิพพาน”นั้น เหมือนหรือต่างกันไหน

จะชัดเจนในความเป็น“วิมุตติ”นั้นเป็น“แก่น”(สาร) ตาม“มุลสูตร”ลำดับที่ ๘

“อมตะ”เป็น“ที่ยั่งยืน”(ไอศยา)ลำดับที่ ๙ และ“ปรีนิพพาน”นั้น เป็น“ที่สุดท้าย”

(ปรีโยสาน) ตาม“มุลสูตร”ลำดับที่ ๑๐

ชัดเจนยิ่ง แจ่มแจ้งยิ่ง อย่างไร? ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มุลสูตร” โดยเฉพาะคำว่า“อมตะ”(ความไม่ตาย) นั้น

มี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ) ใน

ความหมายของมันอีกอย่างสำคัญ

และจะชี้ให้เห็นถึงความลึกล้ำยิ่งในเชิงซ้อนที่มีนัยสำคัญแห่งความเป็น“อมตะ”ของผู้บรรลุธรรมพุทธสัมมาทิฎฐิ กับของคนอื่นที่ยังมีจกาทิฎฐิ

เช่น จากพระวจนะของพระพุทธเจ้า ตรัสเรื่องวิญญาณฐิติ ๗ หรือสัตตาวาส ๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ และ ๒๒๘) ข้อ ๑ ว่า

สัตว์พวกหนึ่งมีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน เหมือนมนุษย์ เทวดาบางพวก และวินิปาติกสัตว์(สัตว์อบาย)บางพวก

สัตว์ในที่นี้ หมายถึงสัตว์ทางปรมาตถธรรมแท้ๆ ไม่ใช่สัตว์ตัวตนบุคคลเราเขาแค่เป็นร่างเป็นกายอันประสมกันอยู่ภายนอกที่เห็นกันด้วยลูกตาเนื้อเท่านั้นแน่

แต่กระนั้นก็เถอะ สำหรับผู้ที่ยังเข้าใจคำว่า“กาย” เป็นเพียง“รูป”ที่มีแค่“ร่าง”(สรีระ) ถ้ายังไม่มีความรู้ชัดเจน ว่า “กาย”นั้นเมื่อหมายเอาเฉพาะ“ความเป็นจิตใจ” ที่เป็น“ความรู้สึกหรือธาตุรู้”ที่เรียกว่า “กาย”ของวิญญาณ(กายวิญญาณ)กิติ “กาย”ของเวทนาจิติ “กาย”ของจิตกิติ เป็นต้น

ก็จะไปกำหนดหมาย(สัญญา)ความเป็น“กาย”ของสัตว์กันอยู่แค่“รูปร่าง”(สรีระ)แม้จะเป็น“กายในกาย”

ก็จะเห็นเป็นแค่“รูปร่าง”เท่านั้น

เช่น มีญาณเห็น“สัตว์นรก” ก็จะเห็นแต่“รูปร่าง”ของสัตว์นรกเท่านั้น ไม่หยั่งลงไป

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ถึง“ความรู้หรือความรู้สึก”(เวทนา)ของสัตว์นั้น
จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึง
“สุข”ก็ดี “ทุกข์”ก็ดี ของสัตว์นั้นๆ ซึ่งเป็น
“อริยสัจ” และเป็น“นามธรรม”ต่างๆ อันจะ
แยกแยะได้อย่างสำคัญถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ใน“มโนปริจาร ๑๘”(เวทนาในเวทนา) แยกส่วน
ที่เป็น“โลภียะ”(เคหสิตเวทนา) กับส่วนที่เป็น
“โลภุตระ”(เนกขัมมสิตเวทนา) ออกจากกันได้
ดังนั้น เมื่อผู้ที่มี“ทิฏฐิ”ยังไม่“สัมมา” ก็
จะกำหนดหมาย(สัญญา)อยู่แต่แค่ว่า “กาย”
นั่นคือ“รูปร่าง”(สรีระ)เท่านั้น แล้วจะรู้แจ้งใน
ความเป็น“อริยสัจ ๔”ได้อย่างไร?

ผู้นั้นจะมี“ความรู้”ในตน “อันสมควร
แก่ปัญญา”(ปัญญาหรูป)ได้ด้วยตนเอง(ปัจเจกตั้ง
เวทิตัพโพ วิทยุทธิ)ถึงขั้นเป็น“อัญญา”(ปัญญาของ
ผู้เข้าขั้นอารยภูมิ) จนถึงขั้น“รู้ทั่วแล้ว”(อัญญาเย)
ที่จะได้รู้แจ้งเห็นจริง“ความรู้สึก”(เวทนา)ใน
ตน ว่า“อาการสุข-อาการทุกข์”ของสัตว์นรกร
สัตว์สวรรค์นั้นๆ เป็นอย่างไร และมี“เหตุ”
ให้เกิดสุข-เกิดทุกข์ กันอย่างไรๆ ได้ไหน?

ผู้มีจกาทิฏฐินั้น ในเมื่อ“รู้”เข้าไปสัมผัส
“รู้”ความเป็นสัตว์ในใจ หรือ“เห็น”ความเป็น
สัตว์ในใจแล้ว แต่เพราะ“ทิฏฐิ”ผิด ก็ได้แค่
กำหนดหมายในใจ(สัญญา)เห็นความเป็น
“กาย”ของ“สัตว์ในทางจิตใจ”(สัตว์โอบาติกะ)เป็น
“รูปร่าง”(สรีระ)กันอยู่ตาม“ทิฏฐิ”เท่านั้น

เช่น เห็นสัตว์นรกรมี“รูปร่าง”อย่างนั้น
อย่างนี้ เห็นเทวดามี“รูปร่าง”อย่างนั้นอย่างนี้

ไปต่างๆเท่านั้นเอง ไม่“กำหนดหยั่งรู้”ลงไปถึง
“นามธรรม”ของสัตว์ ซึ่ง“นามธรรม”นี้แหละ
ที่จะสามารถศึกษา“อริยสัจ ๔”ได้

“รูปธรรม”มันไม่เป็นทุกข์เป็นสุข มัน
ไม่โลภไม่โกรธไม่หลง มันไม่มีความรู้สึก
มันไม่มีความรับรู้ มันไม่มี“เวทนา” ไม่มี
“วิญญาณ”

แม้แต่“พืช”มีชีวะที่ไม่ถึงขั้นเป็น“สัตว์”
มันยังมีแค่“สัญญา”กับ“สังขาร” มันไม่มี
“เวทนา” ไม่มี“วิญญาณ” จึงเป็น“ชีวะ”ที่
มีสังขาร แต่ไม่มีวิญญาณครอง(อนุปปาทินก
สังขาร) ไม่มีกรรมครอง(อนุปปาทินกสังขาร)

แม้เป็น“สัตว์”ที่มี“วิญญาณครอง” มี
“กรรมครอง”แล้ว แต่รอศึกษา“วิญญาณ”เอา
ต่อเมื่อภายหลังเราตายทางร่างกาย(กายัสสสหนท
ปรัมมรณา) “วิญญาณ”ที่ไร้ตาหูจมูกลิ้นกาย
ภายนอก ไม่มี“ร่าง”ให้อยู่แล้ว แล้วจะรู้จริง
ว่า วิญญาณนี้ท่องเที่ยวไป แล่นไป ไม่ใช่อื่น
ได้ง่ายๆหรือ? และใครจะรู้ด้วยได้แล้ว?

จริงๆแล้ว“วิญญาณ”จะแล่นไป อยู่ที่
ไหน มันก็ไม่สามารถจะ“รู้วิญญาณ”จริงได้
อย่างสุดๆแท้ๆ จับมันค้นตายได้เท่ากับรู้ใน
ขณะที่เกิดจากสัมผัสทาง“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย
ภายนอก” หลัดๆ สดๆ โต้้งๆ ในขณะที่มีชีวิต
เป็นๆนี้ แล้ววิญญาณเกิดขึ้นให้เรียนรู้อันจริง

พระพุทธเจ้าจึงตรัสปริภาษภิกษุสาติ
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ตั้งแต่ข้อ ๔๔๐ ตรวจสอบได้)
ว่าพระพุทธเจ้าสอนเธอให้ศึกษา“วิญญาณ”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ที่ห้องเที่ยว แล่นไปไหนต่อไหน เมื่อไหร่กัน

มีแต่ท่านทรงสอนให้เรารู้“วิญญาณ”
ที่อาศัย“ปัจจัยประชุมกันเกิดขึ้น” เพราะ
ความเกิดแห่งวิญญาณ เว้นจากปัจจัย มิได้มี

จากผัสสะของ“ตาสัมผัสรูป”แล้วเกิด
“วิญญาณ”ให้เราศึกษา “หูสัมผัสเสียง”แล้ว
เกิด“วิญญาณ”ให้เราศึกษา จมูก... เป็นต้น

“วิญญาณ”จะเกิดปรากฏให้เราได้รับ
ได้เห็น ได้ศึกษา ก็ต้องมี“เหตุกับปัจจัย
สัมผัสกัน”ด้วยตาสัมผัสรูป หูสัมผัสเสียง
จมูกสัมผัสกลิ่น ลิ้นสัมผัสรส กายสัมผัส
ทุกอย่างที่เป็นภายนอก ใจสัมผัสทุกอย่างที่
เป็นภายใน จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“วิญญาณ”

อันมีเจตสิก ๓ คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร
ประชุมกันให้เราปฏิบัติศึกษาหาความจริง

ถ้าไปหลงเข้าใจผิดว่า “วิญญาณ”คือ
สิ่งที่ห้องเที่ยว แล่นไปไหนต่อไหน อยู่นอก
ตัวคน..โน่น

หากผู้ใดจะศึกษาให้รู้ทั่วถึงธรรมได้ ว่า
วิญญาณเหวดา เป็นอย่างไร วิญญาณผิมาร
เป็นไหน วิญญาณพรหม เป็นแบบใด ก็
โน่น..ไปศึกษาเอาจาก“วิญญาณ”ที่ห้องเที่ยว
แล่นไปไหนต่อไหน อยู่นอกตัวเรา..โน่น

ซึ่งนั้น..ไม่ใช่“วิญญาณ”ที่เกิดจากการ
“สัมผัส”ของ“ตา”เมื่อกระทบ“รูป”แล้วเกิด
“วิญญาณ”ให้เรารู้เราเห็น“วิญญาณ”แท้ๆ
จริงๆ หรือ“หู”กระทบ“เสียง” แล้วเกิด
“วิญญาณ”ให้เรารู้เราเห็น“วิญญาณ”แท้ๆ

จริงๆ จากทวารทั้ง ๕ ภายนอก กับเหตุปัจจัย
ทั้งหลายนั่นเอง แล้วก็เห็น“วิญญาณ”ได้จริง
ได้แท้ๆอยู่ในขณะที่มี“สัมผัส”ของเหตุปัจจัย
ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันแล้วละก็ ผู้
นั้น“มิจฉาทิฏฐิ” เหมือนนิกายสาติเน

เพราะมี“ทิฏฐิ”ความเชื่อถือแบบนิกาย
สาติกันนี้เอง นักปฏิบัติธรรมหรือผู้คนที่
หลายจึงไปรู้ไปเห็นก็แต่วิญญาณเหวดาก็ดี
วิญญาณผิมารก็ดี วิญญาณพรหมก็ดี
แค่เป็น“รูป”จาก“สัญญา” ที่เป็นรูปเป็นร่าง
(สรีระ)อันเกิดขึ้นโดยไม่ต้องมีที่มาจาก“การ
สัมผัส”ของปสาทรูป ๕ ภายนอก(ตาทูจมูกลิ้น
กาย) กับโคจรรูป ๕ (รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ)

ซึ่งเห็นเป็นรูปเป็นร่างที่หลงอยู่ในใจว่า
นี่คือ“วิญญาณ”ของผิมาร ของเหวดา ของ
พรหม แท้ๆแล้วคือ“รูป”ที่เกิดจาก“สัญญา”

เป็น“อัตตา”ที่รู้ด้วย“สัญญา”เท่านั้น
อันตนเองก่อขึ้นเองในจิต เนรมิตขึ้นเองได้
สำเร็จ เรียกชื่อ“รูป”นี้ว่า “มโนมยอัตตา”
เป็น“อัตตา”ชนิดหนึ่งที่ต้องศึกษาตลอดกิเลส
ใน“อัตตา”ชนิดนี้เหมือนกัน

แค่ภาวะที่เกิดจาก“สัญญา”เป็น“อัตตา
สำเร็จด้วยจิต” ไม่ใช่“วิญญาณ” เป็น“รูป”
จริง แต่เป็น“รูป”ที่เกิดด้วย“สัญญา”เท่านั้น
ซึ่ง“รูปธรรม”ที่เห็นนั่นคือ“อัตตา” เป็น
“อัตตา”ชนิดหนึ่งใน“อัตตา ๓” (โอฬาริกอัตตา-
มโนมยอัตตา-อรูปัตตา)ที่สำเร็จด้วยจิต(มโนมยา)

โดยเฉพาะมันไม่ใช่“วิญญาณ”จริงเลย

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

มันเป็นแค่สิ่งที่เกิดใน“สัญญา”ที่สำเร็จเป็น “รูป”อยู่ในจิตแค่นั้นเอง เป็น“อตตาทิสำเร็จ ด้วยจิต” แต่“มโนมยอตตาทา”(รูปที่สำเร็จด้วยจิต)

ผู้ไม่สัมมาทิฏฐิ จนมี“วิชา”พอจะรู้ ภาวะจริงนี้ได้ ก็หลงผิด“มโนมยอตตาทา”นี้ ว่าเป็น“ความจริง-ของจริง”

ที่จริงมันก็“ความจริง” แต่“ความจริง” นี้เป็นความจริงที่เกิดเป็น “สัญญา” ไม่ใช่ “ความจริง”ที่เกิดเป็น“วิญญาณ”ตามความรู้ ของศาสนาพุทธ ที่สัมมาทิฏฐิ

เพราะแม้แต่“สัญญา” กับ “วิญญาณ” ผู้มี“วิชา”จะแยกออก บอกได้ว่าภาวะอย่าง ใดคือ“สัญญา” ภาวะอย่างไรคือ“วิญญาณ”

แม้แต่“สัญญา”ใดที่ยังมี“อุปาทาน”(สัญญา ปาทนักษันธ์) “สัญญา”ใดที่ไม่มี“อุปาทาน”แล้ว “วิญญาณ”ใดที่ยังมี“อุปาทาน”(วิญญาณูปาทนักษันธ์) หรือ“วิญญาณ”ใดที่ไม่มี“อุปาทาน”แล้ว

ดังนั้น การจะทำให้“วิญญาณสัตว์” (สัตว์โอปปาติกะ)ชนิดใดชนิดหนึ่งหมดสิ้นใน ความเป็น“สัตว์”นั้นๆ ก็ดับที่“อุปาทาน”ที่ เป็น“เหตุ”ให้เกิดสัตว์นั้นๆ กระทั่งหมดสิ้น “กิเลส”นั้น

จึงไม่ใช่ไปฆหลวง“ดับสัญญา” ซึ่งไม่ใช่ ภาวะของกิเลสต้นเหตุอุปาทาน ก็เลยยิ่งซ้ำร้าย กลายเป็นสร้าง“อสังขยีสัตว์”ใส่ตน เพิ่ม “สัตว์”อีกชนิดหนึ่งใส่ตนซ้ำเติมเข้าไปอีก

“สัญญา” กับ“วิญญาณ” แตกต่างกัน จริงๆนะ มีนัยสำคัญต่างกัน ตรงตามตีๆ

เช่น คนส่วนใหญ่ไปมัวเข้าใจแต่ว่า “วิญญาณ”นั้น ที่จะรับทุกข์ตกนรก จะเป็น สุขขึ้นสวรรค์กัน ก็มีอยู่ในภาวะหลังร่างกาย แตกตาย(กายัสสภทา)เท่านั้น

ถ้าอธิบายสังขธรรมที่เป็นปรมาตถธรรม ในตัวคนนี้แท้ๆสู่ฟัง ก็หาว่า นี่มันแค่สวรรค์ ในอก นรกในใจ เป็นการสมมุติกันเท่านั้น

ทั้งๆที่นี้แหละคือ ปรมาตถธรรมที่แท้ ไม่ใช่แค่สมมุติธรรมเลย

ความเป็น“วิญญาณ”หรือที่เป็น“อตต ภาวะ”นี้ ผู้ยังไม่สัมมาทิฏฐิก็จะยังไม่ใช้จะรู้ จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่ายๆ

เพราะ“ชาติรู้”ที่เป็น“จิตนิยาม”อัน สัตว์โลกได้มาเป็น“อตตภาวะ”นี้ ไม่ใช่มัน จะสลายสูญไปได้ง่ายๆ

จนกระทั่งศาสนาผู้ยิ่งใหญ่ของโลก มากหลายล้วนต่างยืนยันตรงกันว่า “อตตาทา” ในภาษาบาลี หรือ“อาตมัน”ในภาษาสันสกฤต นี้มีภาวะนิรันดร ไม่มีสูญสลาย

การยึดมั่นถือมั่นว่า“อาตมันหรืออตตาทา” มีภาวะนิรันดรนี้ เป็นผู้มี“สัตสสททิฏฐิ” ๑๐๐ % คือ คนมีความเห็นว่า จะอย่างไรๆ “อตตาทาหรืออาตมัน”ก็ยังมีอยู่ในนิรันดร

ผู้ที่บรรลุ“อรหัตตภาวะ”หรือ“อรหัตต ผล”ของตนในตนจริงแท้ จึงจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในภาวะที่ตนบรรลุตามข้อ ๘-๙-๑๐ ของ“มูลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ซึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่า ข้อ ๘ ภาวะของ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“วิมุตติ”(ความหลุดพ้น)ที่ว่า เป็น“แก่น”(สาร)ก็ดี ข้อ ๙ ภาวะของ“อมตะ”(ความไม่ตาย)ที่ว่า เป็น “ที่ยั่งยืน(ไอศวา)”ก็ดี ข้อ ๑๐ ภาวะของ “ปรีนิพพาน”(การดับสิ้นรอบ)ที่ว่า เป็น“ที่สุด ท้ายสุดแห่งบทรอบสุดท้าย(ปรีโยสาน)”ก็ดี มีภาวะแท้ภาวะจริงอย่างไร? ลึกซึ้งลึกล้ำ สลับซับซ้อนกันอยู่ไหน? แตกต่างกันอย่างใด? เหมือนกันอย่างไร?

ความเป็น“อัตตา”หรือ“อัตตภาวะ” ของคนนี้ มันมีแน่ๆ มีเป็นของคนจริงๆ

คนผู้มีความเห็นผิดในเรื่อง“อัตตา”ที่ พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “นริตตะ” คือผู้ ปฏิเสธ“ความเป็นอัตตา”ใดๆหมด ก็มีอยู่

หรือผู้มีจกาทิฎฐิที่มี“อัตตวาทุปาทาน” (การยึดมั่นได้แค่คำพูดว่าเป็นตัวตน) ซึ่งยึดมั่นใน ภาษาที่ว่า“อนัตตา”นั้น ต้องแปลว่า “ไม่ใช่ อัตตา” แล้วก็ยึดมั่นยืนยันว่า “อัตตา”ไม่มี อยู่ที่ไหนๆก็ไม่ใช่อัตตา หากผู้ใดยังเห็นว่า “อัตตา”ยังมี ไม่ว่าจะมียุติที่ใด ไม่ว่าจะอยู่ใน ตน หรืออยู่นอกตนในที่ไหนๆ ก็ไม่มีทั้งนั้น

ผู้นั้นมิจกาทิฎฐิ เพราะไม่มีอะไรเป็น “อัตตา”นี้ เขายืนยันว่า“อนัตตา”ต้องแปลว่า “ไม่ใช่อัตตา” เพราะอะไรๆก็“ไม่ใช่อัตตา”

นี่แหละคือ ผู้ที่มี“อัตตวาทุปาทาน” แท้ๆ เพราะเป็นผู้ยึดมั่นได้แค่คำพูด(วาหะ) เท่านั้น ว่าเป็น“อัตตา”หรือเป็น“ตัวตน”

พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องความเป็น “อัตตา” และตรัสถึงความเป็นอัตตา-อนัตตา

อย่างมีนัยสำคัญทั้งนั้น เพราะเป็นเนื้อหาที่ ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ตั้งแต่ต้นคือ“สักกาย” (องค์ประชุมความเป็นตัวตนของตน) จนเป็นที่สุด แห่งที่สุดคือ“อนัตตา”(ความไม่มีตัวตน)

ผู้“มิจกาทิฎฐิ”ชนิดนี้จะ“ตีทั้ง”อัตตา ไปเลย ไม่ให้ค่าความเป็น“อัตตา”ว่ามีใน ที่ใดๆ เพราะเชื่อว่า“อัตตาไม่ใช่ตัวตน” จึงเป็น ผู้ยึด“อัตตา”ได้แค่“คำพูด”เท่านั้น คนเช่นนี้แหละชื่อว่า “อัตตวาทุปาทาน”

การยึดมั่นถือมั่นว่า “อาตมันหรือ อัตตา” ไม่มีในที่ใดๆนี้ เป็นผู้มี“อุจเจททิฎฐิ” ๑๐๐ % คือ คนมีความเห็นว่า จะอย่างไรๆ “อัตตาหรืออาตมัน”ก็ไม่มีเลย(นริตตะ)

จริงๆนั้น“อัตตภาวะ”ของคนแต่ละคน มีอยู่แน่ แม้ถึงขั้นผู้บรรลอรหันต์แล้ว ที่ยัง “ไม่ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน” ก็จะเหลือ “วิบาก”อาศัยอยู่ ยังไม่สูญ จึงยังชื่อว่า“อัตต ภาวะ”อยู่เช่นกัน แต่อรหันต์ท่าน“ไม่ลืกลับ” ในความเป็น“อัตตภาวะ”ในตัวของท่านแล้ว

ส่วนเจ้าตัวแต่ละคนจะต้องเสวยผล “อกุศลวิบาก หรือกุศลวิบาก”ก็ย่อมเป็นไป ตามแต่เจ้าตัวจะมี“วิบาก”ของตนอย่างไร แค่นั้น ที่ทำไว้จริงเป็นจริงแต่ละคน

นี่แหละคือ “ทรัพย์แท้ๆของคนจริงๆ” ที่เกิดจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”แท้ๆ ที่ตน จะต้องรับเต็มๆ ไม่ขาดหกตกหล่นไปไหนแม้แต่น้อย ไม่ระเหยไม่ระเหิดเลย ●●

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

- **อำนาจธรรมวิเศษสุด**
เป็นเครื่องขุดฆ่ากิเลส
สรรค้ประชาสร้างประเทศ
สูญอาเพศสิ้นทุกข์ภัย.

● ภาพ www.dhammadwheel.com

อำนาจธรรม

(ชนสันธชาตก)

กาลครั้งหนึ่ง **พระเจ้าโกศล** ซึ่งมีอำนาจมาก ทรงมีเมตตาด้วยอิสริยยศ หมกมุ่นเพลิดเพลิน อยู่ในความสุขที่เกิดจากกิเลส ทรงไม่ปรารถนา ประกอบราชการกิจ ไม่ตัดสินคิด แม้การไปเยี่ยมเยียนบำรุง**พระพุทธเจ้า** ก็ทรงลืมนั่นเสีย วันหนึ่ง ขณะทรงตื่นจากบรรทมแล้ว จิตใจเบิกบานแจ่มใส ทรงได้สติระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงทรงดำริว่า

“นานแล้วที่เรามิได้พบเห็นพระบรมศาสดา วันนี้เห็นที่จะต้องไปถวายบังคมพระองค์ให้ได้”

พอเสวยพระกระยาหารเช้าแล้ว ก็เสด็จขึ้น พระราชยานไปยังพระวิหาร เมื่อถึงแล้วก็ไปถวายบังคมพระศาสดา แล้วประทับนั่ง ณ ที่ควร พระศาสดาจึงตรัสถาม

“มหาบพิตร คราวนี้นานไม่น้อยทีเดียว ที่พระองค์มิได้เสด็จมา นั่นเพราะเหตุใดกันเล่า”

พระเจ้าโกศลทรงอ้อมแอ้มกราบทูล

“เพราะข้าพระองค์มีราชกิจมาก ไม่มีโอกาส

ที่จะมาเข้าเฝ้าพระองค์ได้”

พระศาสดาทรงเห็นอาการเช่นนั้น ก็ตรัสเตือน “มหาบพิตร เมื่อตถาคตผู้เป็นลัทธิพญญู(ผู้รู้แจ้งทุกสิ่ง) ผู้ให้คำกล่าวสอนเช่นเราอยู่ในวิหารที่ใกล้ๆแค่นี้ ไม่ควรเลยที่พระองค์จะประมาท เพราะวิสัยของพระราชาที่ดีนั้น ต้องไม่ประมาทในราชกิจทั้งหลาย ต้องดำรงพระองค์เสมอด้วยมารดาบิดาของชาวแคว้นแคว้น ต้องละอคติ(ความลำเอียง)ทั้งปวง ครองราชย์โดยทศพิธราชธรรม(คุณธรรม ๑๐ ประการของผู้ปกครองบ้านเมือง)จึงจะควร เพราะเมื่อพระราชาประพฤติธรรม แม้บริษัฑของพระองค์ก็จะประพฤติธรรมตาม

ถึงเป็นอย่างนี้การที่ตถาคตสั่งสอนอยู่ แล้วพระองค์ครองราชย์โดยธรรมได้นั้น ยังไม่น่าอัศจรรย์นัก เทียบไม่ได้กับบัณฑิตในกาลก่อน แม้ไม่มีอาจารย์สั่งสอน ก็ยังตั้งอยู่ในสุจริตธรรม สามารถแสดงธรรมตามความรู้ของตน พามหาชน

ไปสวรรค(สุขสบายอย่างคนใจสูง)ได้ นั่นนำ
อัครรยยิ่ง”

พระเจ้าโกศลพูลอาราธนา(นิมนต์)ให้ตรัส
เรื่องราวนั้น พระพุทธองค์จึงทรงนำอดีตชาติก
มาตรัสเล่า

ใน

.....

อดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตเสวย
ราชสมบัติอยู่ในพระนครพาราณสี พระอัครมเหสี
ทรงประสูติพระโอรส พระญาติทั้งหลายได้ถวาย
พระนามว่า **ชนสันธกุมาร**

ครั้นเมื่อพระกุมารทรงเจริญวัย ได้เล่าเรียน
ศิลปวิทยาทั้งหลายสำเร็จ กลับจากเมืองตักกสิลา
แล้ว พระราชาทรงมีรับสั่งให้ชำระเรือนจำทั้งหมด
ให้สะอาด **ประกาศพระราชทานตำแหน่งอุปราช
ให้แก่เจ้าชายชนสันธ**

ต่อมา เมื่อพระเจ้าพรหมทัตราชบิดาสวรรคต
แล้ว **พระเจ้าชนสันธราช**จึงได้ครองราชย์แทน
แล้วรับสั่งให้สร้าง**โรงงาน ๖ แห่ง** คือที่ประตู
พระนครทั้งสี่ด้าน ที่กลางพระนครและที่ประตู
พระราชวัง บริจาคพระราชทรัพย์วันละหกแสน
ทรงบำเพ็ญมหาทานจนลือกระฉ่อนไปทั่ว
ชมพูทวีป(ประเทศอินเดียสมัยโบราณ)

แล้วยังรับสั่งให้**อภัยโทษ** เปิดเรือนจำอยู่เป็น
นิจ ทั้งตั้งอ่าวป่าร้องให้**มาฟังธรรม** ทรงสงเคราะห์
โลกด้วย**สังคหวัตถุ ๔**(๑.ทาน=แบ่งปันให้กัน
๒.ปิยวาจา=พูดจาน่ารัก ๓.อสังขริยา=ประพฤติ
ประโยชน์ ๔.สมานัตตตา=ทำตัวให้เข้ากันได้)
ชักชวนผู้คนให้**รักษาศิล ๕** และ**ให้อยู่จำอุโบสถ
(ถือศีล ๘)**ในวันพระ บางคราวก็ให้ชาวแวนแคว้น
มาประชุมกัน แล้วทรงแสดงธรรมอบรมสั่งสอน

“ท่านทั้งหลายจงให้ทาน จงสมาทาน(ถือ
ปฏิบัติ)ศีล จงประพฤติธรรม จงประกอบกิจการงาน
และการค้าขายโดยธรรม หากเป็นเด็กอยู่ก็จง
เรียนศิลปวิทยา โตแล้วจงแสวงหาทรัพย์ แต่อย่า
คิดโกงชาวบ้าน อย่าพูดจาทำความส่อเสียด
อย่าเป็นคนดुर้ายหยาบช้า และจงรู้จักบำรุง
มารดาบิดา มีความเคารพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่”

พระองค์ได้ทำมหาชนให้ตั้งอยู่ในสุจริตธรรม
ทรงครองราชสมบัติโดยธรรมอย่างนี้

อยู่มาวันหนึ่ง ซึ่งเป็น**วันปณรสีอุโบสถ**(วันพระ
๑๕ ค่ำ) พระเจ้าชนสันธราชทรงสมาทานอุโบสถ
ศีลแล้ว ทรงดำริว่า

**“วันนี้เราน่าจะบอกสอนธรรมแก่หมู่มหาชน
ทั้งหลาย เพื่อเกิดประโยชน์สุขยิ่งขึ้น เพื่อให้
ชนทั้งปวงอยู่ด้วยความไม่ประมาท”**

จึงรับสั่งให้ตักลงประกาศทั่วพระนคร เรียก
ชาวพระนครทั้งหมด ตั้งแต่พระสนมของพระองค์
กระทั่งถึงชาวเมืองยากจนเข็ญใจจากทั่วสารทิศ ให้
มาประชุมกัน ณ ท้องพระลานหลวง แล้วพระองค์
ก็ประทับนั่งบนบัลลังก์อันประเสริฐ ตรัสกับมหาชน

“ชาวพระนครที่รักทั้งหลาย เราจะสอนธรรม
แก่พวกท่าน ขอท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่ประมาท
เจียโลตลดับโดยเคารพเถิดว่า **เหตุที่จะทำให้จิต
เดือดร้อนนั้น มีอยู่ ๑๐ ประการ** คือ

๑. บุคคลเมื่อยังเป็นหนุ่ม ไม่พยายามทำ
ทรัพย์ให้เกิดขึ้น ครั้นแก่ตัวลงหาทรัพย์ไม่ไหว
ยอมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า **เมื่อก่อนเราไม่ได้
แสวงหาทรัพย์ไว้**

๒. ศิลปะ(ฝีมือความสามารถ)ที่สมควรแก่ตน
บุคคลใดไม่ได้ศึกษาไว้ในกาลก่อน ย่อมเดือดร้อน
ใจในภายหลังว่า **เราไม่ได้ศึกษาศิลปะเอาไว้ก่อน**
เมื่อไม่มีศิลปะยอมเลี้ยงชีพลำบาก

๓. บุคคลใดเป็นคนโง่ง ย่อมเดือดร้อนใจใน
ภายหลังว่า **ก็เพราะเราเป็นคนโง่งมาก่อน**
ส่อเสียดมาก่อน กินสินบนมาก่อน ดुर้ายและ
หยาบคายมาก่อนนั่นเอง

๔. บุคคลใดเป็นคนฆ่าสัตว์ ย่อมเดือดร้อนใจ
ในภายหลังว่า **ก็เพราะเราเป็นคนหยาบฆ่าสัตว์
มาก่อน** ทูศีล(ไม่มีศีล)ประพฤติต่ำช้ามาก่อน
ปราศจากขันติและเมตตาเอ็นดูสัตว์มาก่อน

๕. บุคคลใดเป็นคนคบชู้ในภรรยาผู้อื่น ย่อม
เดือดร้อนใจในภายหลังว่า **หญิงที่ไม่มีใครหวง-
แหวงก็มีอยู่เป็นอันมาก เราไม่ควรที่จะไปคบหา
ภรรยาของผู้อื่น**

๖. บุคคลใดเป็นคนตระหนี่ ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า เมื่อก่อนข้าวและน้ำของเราก็มีอยู่มากมาย แต่เราก็มิได้ให้ทานไว้เลย

๗. บุคคลผู้ไม่เลี้ยงดูมารดาบิดา ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า เมื่อก่อนเราสามารถพอที่จะเลี้ยงดูมารดาบิดาผู้แก่เฒ่าของเราได้ แต่ก็มีได้เลี้ยงดูท่าน

๘. บุคคลผู้ไม่ทำตามโอวาทบิดา ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า เรานี้เมื่อก่อนได้ดูหมิ่นบิดาผู้เป็นอาจารย์สั่งสอน อันเป็นผู้นำรสที่เราต้องการทุกอย่างมาเลี้ยงดูเรา

๙. บุคคลผู้ไม่เข้าใกล้สมณพราหมณ์ ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า เป็นเพราะเมื่อก่อนนี้เราไม่ได้ไปมาหาสู่สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้มีศีลเป็นพหูสูต(ผู้มีความรู้มาก)เลย

๑๐. บุคคลใดไม่ประพฤติสุจริตธรรม ไม่เข้าป็นิ่งใกล้สัตบุรุษ(คนที่มีสัมมาทิฐิ) ย่อมเดือดร้อนใจในภายหลังว่า เมื่อก่อนนี้เราไม่ได้ประพฤติสุจริตธรรมไว้เลย และสัตบุรุษนั้นเราก็ไม่ได้ไปมาหาสู่ท่าน

ผู้ใดหากปฏิบัติเหตุทั้ง ๑๐ ประการนี้ โดยอุบายอันแยบคายแล้ว เมื่อผู้นั้นกระทำกิจที่บุตรควรทำเอาไว้ก่อน ย่อมไม่เดือดร้อนใจในภายหลังอย่างแน่นอน”

พระเจ้าชนลันธราชทรงสอนธรรม แม่โดยทำนองนี้แก่หมู่มหาชนทุกๆครั้งเดือน ชนทั้งหลายก็เชื่อฟัง ตั้งอยู่ในคำสอนของพระองค์ ประพฤติบำเพ็ญธรรมเหล่านั้นให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ แล้วได้ไปสวรรค์(สุขสบายอย่างคนใจสูง)ตามผลบุญของตน

.....

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงจบแล้ว ก็ตรัสว่า

“มหาชนในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัทในครั้งนี้ ส่วนพระเจ้าชนลันธราชนั้น ได้มาเป็นเราตถาคตเอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗/ข้อ ๑๖๔๙, อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐/หน้า ๑๕๙)

เงินทอง... เท่าไร ??

ครูคนหนึ่งตั้งคำถามกับเด็กว่า “ถ้ามีเงินอยู่ ๑๐ บาท ซื้อของ ๓ บาท จะได้รับเงินทองเท่าไร” เด็กส่วนใหญ่ตอบว่า “๗ บาท”

แต่มีเด็ก ๒ คนที่ตอบไม่เหมือนกับคนอื่น คนหนึ่งตอบว่า “๒ บาท” อีกคนตอบว่า “ไม่ต้องทอง”

ครูถามเด็กคนแรกว่าทำไมไม่ถึงเงินทอง ๒ บาท คำตอบที่ได้ก็คือภาพในใจของเขาสำหรับเงิน ๑๐ บาท คือ เหรียญห้า ๒ เหรียญ เมื่อซื้อของราคา ๓ บาท เขาก็ให้เหรียญห้า ๑ เหรียญ ดังนั้นจึงได้เงินทอง ๒ บาท

ถามเด็กคนที่สองว่าทำไมไม่เหลือเงินทองเลย คำตอบก็คือเด็กคนนี้คิดว่าในกระเป๋ามีเหรียญบาท ๑๐ เหรียญ เมื่อซื้อของราคา ๓ บาท เขาก็ส่งเหรียญบาทให้ ๓ เหรียญ เพราะฉะนั้น คนชายจึงไม่ต้องทองเงินให้เขา

โชคดีที่เป็นการถาม-ตอบในห้องเรียน ลองนึกดูว่าถ้าโจทย์นี้เป็นข้อสอบที่มีคำตอบเป็น ก-ข-ค-ง เด็ก ๒ คนนี้ก็คงไม่ได้คะแนนจากคำตอบที่ผิดเพี้ยนจากคนส่วนใหญ่

การสร้างโจทย์ที่ “เสมือนจริง” จินตนาการของ “ครู” อาจถูกจำกัดเพียงแค่ “ตัวเลข” แต่สำหรับเด็ก จินตนาการของเขาไร้กรอบ ๑๐ บาท จึงสามารถเปลี่ยนเป็นเหรียญสิบ เหรียญห้า หรือเหรียญบาท

เมืองไทยมีเหรียญ ๒ บาท เราจึงได้คำตอบเพิ่มอีก ๑ คำตอบ คือ ได้เงินทอง ๑ บาท

โลกในห้องเรียนกับโลกของความเป็นจริงนั้นแตกต่างกัน โลกในห้องเรียน ทุกคำถามส่วนใหญ่มีเพียง ๑ คำตอบ แต่โลกของความเป็นจริงทุกคำถามอาจมีคำตอบที่ถูกต้องได้เกิน ๑ คำตอบ

“อย่ารีบตัดสินความผิดถูกของคนคนนั้น เพียงแค่คำตอบของเรา”

“อย่าหยุดความคิดสร้างสรรค์ของคนคนนั้น ด้วยกรอบความคิดของเรา” เครดิต : peoplemagazine.com

แค่คิดก็หนาว...วิ

● นายชิง วินเทอร์

๑. เรื่องเศร้า เศร้าใจ
ครอบครัวยุคใหม่ ปี '๕๕
หย่าร้างแสนกว่าคู่!
(มติชน ๑๕ เม.ย.๕๗)

๒. เหตุที่ตาย เทรนด์
ใหม่วัยรุ่นเสี่ยงฆ่าตัว
เพราะรัก จิตแพทย์ชี้
เป็นการเปลี่ยนแปลง
จากสมัยก่อนที่มีแต่
กลุ่มเด็กผัดหวังการ
เรียน (ไทยโพสต์ ๑๖-
๑๗ มิ.ย.๕๗)

๓. ช่วยด้วย ห่วงเด็กไทย ๑๐ ขวบ ค่าบริการ ติดวัตถุ
นิยม-ไลน์ลู่วางนัดแนะ (มติชน ๒๕ มิ.ย.๕๗)

๔. จนจริง 'ประสาร' จี้
แก้หนี้ครัวเรือน แนะนำ
คนไทยเร่งออมเงิน
(เดลินิวส์ ๒๔ มิ.ย.๕๗)

(สอดไส้ในร้านกลางกองข้าว
ที่โกดังปทุมธานี)

๕. น้ำลดตอผุด ทหาร
ตรวจโกดัง “ปทุมธานี”
พบข้าวหายกว่า ๙ หมื่น
กระสอบ (มติชน ๒๔
มิ.ย.๕๗)

๖. การศึกษาฟองสบู่ มหา'ลัยตื่นซื้อ
เครื่องมือไล่จับวิทยานิพนธ์จอม
ปลอม (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ มิ.ย.๕๗)

๗. โลกถูกเป็นไฟ

ก) ม็อบชาวพุทธพม่าบุกโจมตีร้านน้ำชามุสลิม
ข) อุ้มฆ่าวัยรุ่นรุ่นปาเลสไตน์ คาดยิวล่างแค้น
(ไทยโพสต์ มิ.ย.๕๗)

๘. ฝีมือ คสช. 'อนุชน' ซื่อใจ คสช.ปล่อย 'วีระ' กลับไทย
๒ ก.ค. ประยุทธ์ส่งหนังสือขอบคุณ (ไทยโพสต์ ๒ ก.ค.๕๗)

๙. กรรมหนักกว่าคนธรรมดา

ก) คุณตลอดชีวิตตืดดีประธานศาลอินโดฯ
ข) ฝรั่งเศสคุมตัวชาร์โกซี สอปปากคำคอร์รัปชั่น
(เดลินิวส์ ๒ ก.ค.๕๗)

๑๐. เมื่อก่อนไม่ใช่ ?
คสช.ดันแก้ป่วนได้
เป็นวาระชาติ (มติชน
๘ ก.ค.๕๗)

(นายวันชัย แสงขาว ผู้ต้องหาฆ่าข่มขืน)

๑๑. ก็ร้ายแล้ว ? จับ
ทันควัน พง.ปูเตี้ยง
ฆ่าข่มขืน ด.ญ.วัย ๑๓
บนรถไฟ (เดลินิวส์ ๘
ก.ค.๕๗)

๑๒. หัวหลักหัวตอ ตปท.ร่วม
นั่งสภาปฏิรูป ทูตขอ คสช.
ปกป้องผลประโยชน์ ศก.
(มติชน ๑๐ ก.ค.๕๗)

บทความพิเศษ

● พิมพ์ฉัตร ชูโต

มีหลักฐานว่าผู้ค้นพบอเมริกา
ได้ใช้บทเรียนที่ได้จากชาวพื้นเมือง
ในการออกแบบสถาบันประชาธิปไตยของตน...
อย่างไรก็ตาม ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรป
ก็ “ถอนรากถอนโคน” ชาวพื้นเมืองประมาณ ๘.๕ ล้านคน
โดยทิ้งเข่นฆ่า ปล้นชิง จับไปอยู่ในค่ายกักกัน...
และยึดครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่และอุดมสมบูรณ์

ประชาธิปไตย : ไม่ใช่ของตะวันตก

Democracy : Not a Creation of the West

● ภาพ denverpost.com

เมื่อเอ่ยถึงการปกครองระบอบประชาธิปไตย คนจำนวนมากมักจะนึกถึงชาวตะวันตก โดยเฉพาะชาวกรีกว่าเป็นผู้สร้างสรรคระบอบการปกครองนี้ และเผยแพร่จนเป็นที่นิยมในปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว ประชาธิปไตยหรือการตัดสินใจร่วมกันโดยสมาชิกของสังคมมีมาเนิ่นนาน ในหลายพื้นที่ของโลกก่อนยุค “นครรัฐกรีก”

สังคมตะวันตกมีทั้งคนดีและคนไม่ดีเช่นเดียวกับในสังคมอื่นทั่วโลก ชาวตะวันตกที่ไม่ดีหรือหลงตนเองก็มัก “ยกตนข่มท่าน” โดยอ้างว่าระบอบประชาธิปไตยเป็นการสร้างสรรค์ของชาวกรีก ซึ่งเป็นต้นสายธารของอารยธรรมตะวันตก ในขณะที่ชาวตะวันตกที่ดีและซื่อสัตย์ก็มุ่งค้นคว้าวิจัยเพื่อหาความจริงและยืนยันว่า ประชาธิปไตยปรากฏในสังคมมนุษย์ตั้งแต่ว่า ๕,๐๐๐ ปีก่อนคริสต์กาล ยุคนั้นเป็นยุคของการล่าสัตว์และ

หาของป่าเพื่อเป็นอาหาร “ประชาธิปไตยรอบกองไฟ” หรือ camp-fire democracy เป็นการร่วมชุมนุม ปรึกษาหารือ ถกเถียงและมอบหมายหน้าที่ระหว่างสมาชิกของชนเผ่าเพื่อการล่าสัตว์ ในวันรุ่งขึ้น ประชาธิปไตยทางตรง (direct democracy) แบบนี้ปรากฏขึ้นในหลายพื้นที่ของโลก โดยเฉพาะในหมู่ชาวอะบอริจินของออสเตรเลีย นักล่าควายป่าทางตะวันตกของแคนาดา ชนเผ่าปาณในฟิลิปปินส์ การตัดสินใจร่วมกัน (collective decision-making) ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตยปรากฏเรื่อยมาจนถึงเผ่า “บากันดา” ในอุกันดาก่อนที่จะเผชิญหน้ากับชาวตะวันตก

หมายเหตุ: ชาวอะบอริจินอาศัยอยู่ในออสเตรเลียมาหลายหมื่นปีก่อนที่จะเผชิญกับนักโทษผิวขาว

ที่ถูกเนรเทศไปจากอังกฤษในปี ๑๗๘๘ (พ.ศ.๒๓๓๑) อังกฤษในยุคนั้นยังปกครองโดยระบบกษัตริย์ ชาวผิวขาวที่ “ล่าหลัง” ปฏิเสธอารยธรรมอันก้าวหน้าของชาวพื้นเมืองและชนเผ่าชาวอะบอริจิน จากประมาณ ๓ แสนคน จนเหลือเพียงประมาณ ๖ หมื่นคนในปี ๑๙๒๑ (พ.ศ.๒๔๖๔)

ต่อมาในยุคต้นของการเลี้ยงสัตว์ก็เกิด “kinship democracy” หรือประชาธิปไตยในหมู่เครือญาติขึ้นเช่นกัน โดยเฉพาะชนเผ่า “โทซาเดย์” ในป่าฝนของฟิลิปปินส์ก็ยังคงปรากฏรูปแบบของประชาธิปไตยมาจนถึงปัจจุบัน ชนเผ่านี้ไม่มีการแบ่งหญิงแบ่งชาย หรือแบ่งคนสูงวัยและหนุ่มสาว สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมกันอย่างเต็มที่ในการถกเถียงและตัดสินใจ

เมื่อมีการพัฒนา “นครรัฐ” (city state) ในแถบตะวันออกเฉียงใต้ เมดิเตอร์เรเนียน ลุ่มแม่น้ำสินธุและในประเทศจีน ผู้คนก็เริ่มปรับกลไกประชาธิปไตยแบบโบราณให้เหมาะสมกับสังคมนครรัฐ เนินนานก่อนการก่อกำเนิดของกรุงเอเธนส์ หลายนครรัฐในแถบตะวันออกเฉียงใต้มีการตั้ง “สภา” และเลือกผู้ทำ ผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคนมีสิทธิแสดงความคิดเห็นและออกเสียงทางการเมืองและการบริหาร

เมื่อโรมันซึ่งเป็นจักรวรรดิของวิทยาการถอนตัวจากอังกฤษและยุโรปในศตวรรษที่ ๕ ยุโรปเกือบทั้งหมดก็ถดถอยและตกอยู่ใน “ยุคมืด” (Dark Age) ในขณะที่สังคมอิสลามกลับรุ่งเรืองและใช้กลไกของประชาธิปไตยทางการเมือง เช่น การปรึกษาหารือและการบรรลุฉันทามติในการตัดสินใจเพื่อถ่ายทอดอำนาจอย่างสันติ ระหว่างศตวรรษที่ ๕-๑๓ ยุโรปปกครองโดยระบบกษัตริย์และระบบเจ้าขุนมูลนายซึ่งโหดร้ายและไม่เป็นธรรม จะมีแต่เมืองเวนิสเท่านั้นที่ประชาชนมีความคิดเสรีทางการเมือง ร่องรอยของระบอบประชาธิปไตยปรากฏอย่างชัดเจน มีการประชุมปรึกษาหารือ มีการเลือกผู้นำ และมีการแก้ไขข้อขัดแย้งอย่างสันติ เวนิสกลายเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และการค้าทางทะเล ในศตวรรษที่ ๗ อิสลามเข้าครอง

อัฟริกาและบุกยึดถึงสเปน

สำหรับประเทศจีน ลัทธิขงจื๊อ (๕-๖ ศตวรรษ ก่อนคริสต์กาล) มีหลักการในเรื่องการปกครองว่า “ผู้ที่อยู่ในศีลธรรมเท่านั้นจึงมีสิทธิปกครอง และรัฐบาลต้องทำเพื่อประชาชน” ประวัติศาสตร์จีนเต็มไปด้วยการลุกฮือขึ้นล้มล้างผู้ปกครองราชวงศ์ต่าง ๆ จึงต้องพยายามดูแลทุกข์สุขของประชาชน เพื่อจะได้ถึงความชอบธรรมของการเป็น “โอรสแห่งสวรรค์” ยุคที่ลัทธิขงจื๊อเฟื่องฟูที่สุดคือในยุคราชวงศ์ถัง (ค.ศ.๖๑๘-๙๐๖) ซึ่งแม้จะเป็นการปกครองโดยกษัตริย์ ประชาชนก็มีความเป็นอยู่ที่ดี และมีความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจสูง การเข้าดำรงตำแหน่งทางราชการตัดสินใจกันด้วยการทดสอบความรู้และคุณธรรม ระบบของจีนนี้นักวิชาการบางคน เช่น คริสโตเฟอร์ จี. ซึ่งศึกษาความเชื่อมโยงของประชาธิปไตยและลัทธิขงจื๊อถึงกับกล่าวว่า “ปรัชญาของลัทธิขงจื๊อมีบทบาทต่อความคิดด้านการพัฒนาประชาธิปไตยในยุโรป ฝรั่งเศสและสหรัฐฯ”

การพัฒนาประชาธิปไตยของกรีกเริ่มขึ้นเมื่อ “โซลอน” (Solon) แก่ไขรัฐธรรมนูญเมื่อปี ๕๙๔ ก่อนคริสตกาล นั่นเป็นครั้งแรกที่มีสภาประชาชน (Popular Assembly) นักประวัติศาสตร์บางคนจึงยกย่องให้โซลอนเป็นบิดาของระบอบประชาธิปไตย แต่ก็มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยเพราะสมัยนั้นกรีกยังมีการปกครองแบบอภิชนาธิปไตย (Aristocracy) หรือการปกครองโดยชนชั้นสูงอยู่ โดยกรีกแบ่งเป็น ๔ ชนชั้น คนรายได้สูงเป็นผู้ปกครองประเทศ คนจนไม่มีสิทธิเข้ารับตำแหน่งใด ๆ ของรัฐ และคนยากจนที่เป็นหนี้จะถูกขายเป็นทาส แม้โซลอนจะเลิกกฎหมายการขายทาสใช้หนี้ แต่ก็ยังมีการแบ่งชนชั้นอยู่ ต่อมาเมื่อ ๕๐๙ ปีก่อนคริสตกาล “คลิสเธนิส” แก่ไขรัฐธรรมนูญโดยให้เสรีภาพแก่ประชาชนมากขึ้น คลิสเธนิสขับระบอบอภิชนาธิปไตยหรือการปกครองโดยคนชั้นสูงออกไปจากกรีก และตั้งสภาโดยให้สิทธิการออกเสียง (right to vote) แก่ประชาชนที่ไม่เป็นทาส ประชาชนมีสิทธิออกเสียงขับไล่ผู้ที่

ไม่พึงปรารถนาออกไปจากเมือง แต่ยุคนั้นก็ยังมี ทาสอยู่ ต่อมาอีก ๔๔ ปี กรีกจึงถึงยุคทองของ ประชาธิปไตย สมัยนั้นกรีกยังเป็นเมืองขนาดเล็ก และมีพลเมืองไม่มาก ทุกคนมีสิทธิเข้าร่วม ประชุมหรือใช้ประชาธิปไตยทางตรง (direct democracy) แต่ก็ขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละคน

ในอินเดียสมัยเดียวกับโซลอน พระพุทธเจ้าได้ ทรงบัญญัติพระวินัยให้สิทธิแก่พระสงฆ์ในการ บริหารหมู่คณะ และมีสิทธิแสดงความคิดเห็น อย่างไม่จำกัดชั้นวรรณะและสกุล ทุกคนเมื่อเข้า บวชแล้วมีสิทธิเท่าเทียมกัน ฉะนั้น ในขณะที่กรีก ยังใช้ระบอบอภิชนาธิปไตย พระพุทธศาสนาเป็น ประชาธิปไตยแล้ว เพราะประชาธิปไตยของกรีก ก่อรูปขึ้นอย่างจริงจังหลังจากพระพุทธเจ้า ปรีณิพพานแล้วหลายสิบปี

สำหรับสหรัฐฯ ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของ ระบอบประชาธิปไตยในปัจจุบันนั้น เมื่อชาว อังกฤษขึ้นบกที่เมืองเจมส์ทาวน์เพื่อตั้งถิ่นฐาน อย่างถาวรในปี ๑๖๐๗ (พ.ศ. ๒๑๕๐) ฝั่งตะวันออกของ “โลกใหม่” ไม่ได้เป็นที่รกร้างว่างเปล่า ดังที่อ้างในหนังสือเรียนประวัติศาสตร์หลายเล่ม แต่เต็มไปด้วยพื้นที่การเกษตรของชาวพื้นเมือง ๕ เผ่า (ต่อมาเพิ่มเป็น ๖ เผ่า) ที่รวมตัวกันเป็น “สหพันธ์ไอโรควอยส์” (League of Iroquois) พวกเขาบริหารกิจกรรมต่าง ๆ ของสหพันธ์ผ่าน การประชุมปรึกษาหารือและใช้ฉันทามติ (แม้ ตำแหน่งหัวหน้าของบางเผ่าจะมาจากการ ตกทอดจากหัวหน้าคนก่อน) แบบเรียน ประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่มักสร้างภาพว่า ชาว พื้นเมืองเป็นศัตรูทั้ง ๆ ที่ผู้ตั้งถิ่นฐานรุ่นแรกรอด ชีวิตได้ด้วยคำแนะนำและความช่วยเหลือของชาว อินเดียแดงในเรื่องการหาอาหาร แหล่งน้ำและ การเพาะปลูกจนเกิด “วันขอบคุณพระเจ้า” (Thanks Giving Day) ขึ้นในเวลาต่อมา ได้รับการช่วยเหลือ จากชาวพื้นเมือง แต่กลับไปขอบคุณพระเจ้า !!)

ในเวลาต่อมา มีชาวผิวขาวและผิวดำหนี ความอดอยากและระบบเจ้าขุนมูลนายแบบชาว ยุโรปไปอาศัยอยู่กับชาวพื้นเมือง จนนักบวช

โปรเตสแตนต์กลัวว่าจะถูกครอบงำโดยชาว อินเดียและต้องออกกฎหมายที่หนีไปจะถูกลงโทษ อย่างรุนแรงจนอาจถึงตาย แต่จนถึงปี ๑๔๙๐ (พ.ศ.๒๔๓๓) ก็ยังมีการหลบหนีอยู่ เบนจามิน แฟรงกลิน เล่าถึงสังคมชาวอินเดียแดงว่า :

“รัฐบาลของพวกเขาบริหารโดยได้รับคำ ปรึกษาจากปราชญ์ของเผ่า ไม่มีการใช้กำลัง ไม่มี คุก ไม่มีการบังคับให้ทำตามหรือการลงโทษ ที่ เด่นชัดก็คือ ไม่มีการแบ่งชนชั้นในสังคมชาว พื้นเมืองทางตะวันออกของทวีป พวกเขา มี อิสรภาพในฐานะปัจเจกชน ผู้หญิงก็มีฐานะ และสิทธิสูงกว่าหญิงผิวขาวในเวลานั้น สังคม ชาวพื้นเมืองทางเหนือของเม็กซิโกมีความเป็น ประชาธิปไตยมากกว่าสเปน ฝรั่งเศส และแม้แต่ อังกฤษในศตวรรษที่ ๑๗-๑๘ ไม่มีผู้ใดในสหพันธ์ ได้รับตำแหน่งโดยไม่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม”

อัลวิน โจเซฟ ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “The Indian History of America และนักวิชาการ อีกหลายคนสรุปว่า :

“ความคิดของชาวพื้นเมืองอาจมีส่วนในการ สร้างสถาบันประชาธิปไตยของเรา เราได้เห็น ความคิดในเรื่องเสรีภาพ (liberty) ความสัมพันธ์ ฉันทพี่น้อง (fraternity) และความเท่าเทียม (equality) ข้ามทวีปไปสู่ยุโรปและมีอิทธิต่อนักปรัชญาทางสังคมทั้งหลาย เช่น จอห์น ล็อก และรูชโซ นักคิดชาวยุโรปเหล่านี้ได้ส่งผลทาง ความคิดต่อ เบนจามิน แฟรงกลิน โทมัส เจฟเฟอร์สัน และ เจมส์ เมดิสัน” (บิดาผู้ก่อตั้ง ประเทศสหรัฐฯ)

เจมส์ ดับบลิว. โลเวน ผู้เขียนหนังสือ “Lies My Teacher Told Me” เองก็กล่าวว่า :

“ตลอดเวลา ๑๕๐ ปีของการมีปฏิสัมพันธ์กัน ในยุคอาณานิคม สหพันธ์ไอโรควอยส์ได้ยืนหยัด เป็นบทเรียนแสดงการปกครองแบบประชาธิปไตยในสังคมขนาดใหญ่.....ในทศวรรษ ๑๗๔๐ (พ.ศ.๒๒๘๓) พวกเขาได้แนะนำให้รวมอาณานิคม เป็นสหพันธ์เหมือนสหพันธ์ไอโรควอยส์ และในปี ๑๗๕๔ เบนจามิน แฟรงกลิน ผู้ซึ่งใช้เวลามากใน

การอยู่ร่วมกับสหพันธ์ของชาวพื้นเมืองได้เสนอให้ผู้นำของอาณานิคมใช้รูปแบบดังกล่าว แต่ถูกปฏิเสธ....ในปี ๑๗๗๕ (พ.ศ. ๒๓๑๘) สุนทรพจน์ของสภาองเกรสอเมริกันได้กล่าวถึงคำแนะนำของชาวพื้นเมืองว่า เป็นคำแนะนำที่ฉลาดหลักแหลมที่ควรปฏิบัติตาม”

จอห์น โมฮ็อก (หนึ่งในกลุ่มผู้ก่อตั้งสหรัฐฯ) ถึงกับกล่าวว่า :

ชาวพื้นเมืองของอเมริกาคือผู้ได้รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อมต่อวัฒนธรรมการประชุมสาธารณะ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น (free speech) ประชาธิปไตย (democracy) และสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายที่ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของพลเมือง (Bill of Rights) ถ้าไม่มีตัวอย่างดังกล่าว เชื่อหรือว่าสิ่งเหล่านั้นจะก่อกำเนิดในหมู่คน (ชาวยุโรป) ที่ใช้เวลาพัน ๆ ปี เช่นฆ่ากันด้วยเรื่องศาสนา”

โฮเวิร์ด ซิน ศาสตราจารย์เกียรติคุณของมหาวิทยาลัยบอสตันในปัจจุบันกล่าวสรุปในเรื่องนี้ว่า :

“คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เดินทางไปถึงดินแดนที่มีผู้คนหนาแน่นเหมือนยุโรป และผู้คนเหล่านั้นทั้งหญิง ชาย เด็กและธรรมชาติมีความสัมพันธ์ที่ตึงมากกว่าที่อื่นในโลก ในหลายเผ่ามีระบบการบริหารที่เป็นประชาธิปไตยมากกว่าที่เคยรับรู้ในระยะ ๕,๐๐๐ ปีที่นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกเรื่องราวอารยธรรม และมีหลักฐานว่าผู้ค้นพบอเมริกาได้ใช้บทเรียนที่ได้จากชาวพื้นเมืองในการออกแบบสถาบันประชาธิปไตยของตนในเวลาต่อมา”

อย่างไรก็ตาม ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปก็ “ถอนรากถอนโคน” ชาวพื้นเมืองจำนวนประมาณ ๘.๕ ล้านคน โดยทั้งคู่ถูกเหยียดหยาม เช่นฆ่า ปล้นชิง จับไปอยู่ในค่ายกักกัน และยึดครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่และอุดมสมบูรณ์ในที่สุด แต่แทบไม่มีแบบเรียนประวัติศาสตร์อเมริกันเล่มใดเลยที่เสนอข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นเพราะมันไม่สนอง “อัตตา” หรือความเชื่อที่ว่าพวกเขาเป็น “คนที่พระเจ้าเลือก” (God’s chosen people) รวมทั้ง

เป็นอุปสรรคใน “การสร้างวีรบุรุษ” (heroification) เพื่อการหล่อหลอมความรักชาติอย่าง “มีขอบ” ของพวกเขา

“ประชาธิปไตยควรถูกคิดถึงในฐานะคุณค่าสากลมากกว่าคุณค่าของตะวันตก”

อมาตยะ เซน

นักปรัชญาและนักเศรษฐศาสตร์

เจ้าของรางวัลโนเบล

อ้างอิง

๑. Amy Chua, “Day of Empire”, Anchor Books, New York, ๒๐๐๙ เอมีชาเป็นศาสตราจารย์ทางกฎหมายของมหาวิทยาลัยเยล เธอคือผู้เขียน “World on Fire” ที่เล่าถึงภัยของประเทศกำลังพัฒนาที่เกิดจากการค้าเสรี

๒. Benjamin Isakhan and Stephen Stockwell, “The Secret History of Democracy”, Palgrave Macmillan, New York, ๒๐๑๒, เบนจามินาเป็นนักวิจัยผู้ได้รับรางวัลงานวิจัยดีเด่นของมหาวิทยาลัย Deakin University ประเทศออสเตรเลีย ส่วนสตีเฟนเป็นศาสตราจารย์ทางวิชาหนังสือพิมพ์และการสื่อสารของ Griffith University ในออสเตรเลีย ทั้งสองและนักวิจัยอีก ๑๑ คน ร่วมกันเขียนหนังสือเล่มนี้

๓. James W.Loewen, “Lies My Teacher Told Me : Everything Your American History Textbook got Wrong”, The New Press, New York, ๑๙๙๕, เจมส์จบปริญญาเอกและสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเวอร์มอนต์ เขาใช้เวลาสองปีศึกษาหนังสือประวัติศาสตร์อเมริกาชั้นนำ ๑๒ เล่มโดยได้รับการสนับสนุนจากสถาบันสมิทโซเนียน และ National Museum of American History เขาพบสิ่งที่น่าสนใจคือ หนังสือประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ไม่ให้ความจริง หรือให้ข้อมูลบิดเบือนเพื่อสร้างความภูมิใจและความรักชาติอย่างมีขอบ

๔. Howard Zinn, “A People’s History of the United States : ๑๔๙๒-Present”, Harper Collins Publishers, New York, ๒๐๐๓, ศาสตราจารย์โฮเวิร์ด เป็นนักประวัติศาสตร์และนักปรัชญาที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน หนังสือเล่มนี้เปิดเผยความจริงที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์อเมริกา เป็นหนังสือขายดีและได้รับการยกย่องจากหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์

๕. Ronald Wright, “What Is America ? The Short History of the New World Order”, Da Capo Press, Philadelphia, USA, ๒๐๐๘, โรนัลด์เป็นนักเขียนและนักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ เขาเขียนหนังสือมาแล้ว ๙ เล่ม และหนังสือที่เขาเขียนเคยได้รับรางวัลหนังสือแห่งปี

๖. สุชีพ ปุญญานุภาพ, “พระพุทธศาสนากับระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย”, โรงพิมพ์มหาจุฬาราชวิทยาลัย, พ.ศ.๒๕๕๒

๒

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

hs4hnl@gmail.com

ศูนย์ปฏิบัติการเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง
และกลไกธรรมาภิบาล “เนืองพอกิน”
โดย ประชาชนเกษตรของแผ่นดิน

วัดกับการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง สู่ประชาชนและชุมชน

บทนำ

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแก่พสกนิกรชาวไทยมาครบ ๔๐ ปี ใน พ.ศ.๒๕๕๗ นับเนื่องแต่ที่ได้ทรงมีพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ ความสำคัญตอนหนึ่งว่า “...ในการพัฒนาประเทศนั้นจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น เริ่มด้วยการสร้างพื้นฐานคือความมีกินมีใช้ของประชาชนก่อน ด้วยวิธีการที่ประหยัด ระมัดระวัง แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานเกิดขึ้นมั่นคงพอควรแล้ว จึงค่อยสร้างเสริมความเจริญขั้นที่สูงขึ้นตามลำดับต่อไป...การช่วยเหลือสนับสนุนประชาชนในการประกอบอาชีพและตั้งตัว ให้มีความพอกินพอใช้ก่อนอื่นเป็นพื้นฐานนั้น เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะผู้ที่มีอาชีพและฐานะเพียงพอที่จะพึ่งตนเอง ย่อมสามารถสร้างความเจริญก้าวหน้าระดับที่สูงขึ้นต่อไปได้โดยแน่นอน...”

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนั้น ได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับแล้วว่าหากมีการนำมาไปประยุกต์ใช้ด้วยความเข้าใจ ด้วยความเพียรแล้ว จะประสบความสำเร็จและนำไปสู่ความสุขอย่างยั่งยืนแน่นอน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตแบบพอเพียงและพออยู่พอกินว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หรือที่ทรงใช้คำภาษาอังกฤษว่า “Sufficiency Economy” ซึ่งแบ่งได้เป็น ๒ แบบ คือ เศรษฐกิจพอเพียงแบบพื้นฐาน และเศรษฐกิจพอเพียงแบบก้าวหน้า ดังแนวพระราชดำริ ดังนี้

- เป้าหมายของการพัฒนา คือ การทำให้ประชาชนพออยู่พอกิน และประเทศมีความสงบ ซึ่งหากสามารถรักษาไว้ได้ ก็จะมีส่วนนำพาประเทศไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานแนวพระราชดำริเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงและทรงใช้คำว่า “พออยู่พอกิน” เป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗

- ในระยะต่อมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงให้ความสำคัญกับความพอเพียงหรือความพออยู่พอกินว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยทรงเตือนสติประชาชนให้มีความพอเพียง พออยู่พอกิน พอดี พอเหมาะตามอัตรา ด้วยทรงชี้ให้เห็นว่าความพอกินพอใช้ของประชาชนเป็นจุดที่ควรเริ่มต้นก่อน และเมื่อมีพื้นฐานมั่นคงแล้ว จึงสร้างความเจริญและ

ฐานทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น ซึ่งหมายถึงการทำให้ประชาชนในชนบทที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ
พอมิ พอกิน เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานที่เข้มแข็งก่อนที่จะพัฒนาในด้านอื่นๆ ต่อไป

วัดกับโอกาสในการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่ประชาชน

เมื่อพิจารณาความหมายของ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” จะพบว่ามีความสอดคล้องกับหลัก
ธรรมในพระพุทธศาสนา กล่าวคือ เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตน
ของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชน จนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและ
บริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุค
โลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้อง
มีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอก
และภายใน ทั้งนี้ จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบและความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการนำ
วิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกัน จะต้องเสริมสร้าง
พื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎีและนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกใน
คุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทนความเพียร มี
สติ ปัญญาและความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและ
กว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม จากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

ดังนั้น วัดจึงเป็นหนึ่งภาคส่วนที่จะมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่
ประชาชนและชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพและครอบคลุมทั่วประเทศ ทั้งนี้ จากข้อมูลการสำรวจเกี่ยวกับ
จำนวนพระสงฆ์ จำนวนวัดทั่วประเทศของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (พศ.) พบว่า เมื่อปี พ.ศ.
๒๕๕๖ วัดที่มีพระสงฆ์ มีจำนวน ๓๗,๗๑๓ วัด ส่วนปี พ.ศ. ๒๕๕๗ มีจำนวน ๓๙,๒๓๖ วัด มีวัดเพิ่มขึ้นจากปี
พ.ศ. ๒๕๕๖ จำนวน ๑,๕๒๓ วัด ส่วนใหญ่มาจากการที่สำนักสงฆ์ขอจดทะเบียนเป็นวัด ส่วนจำนวน
พระสงฆ์ และสามเณรที่ พศ. ดำเนินการสำรวจ พบว่าในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ พระสงฆ์ และสามเณรทั่วประเทศ
มี ๓๕๕,๒๙๕ รูป ส่วนปี พ.ศ. ๒๕๕๗ จากการสำรวจเมื่อถึงมกราคม (๒๕๕๗) มีจำนวน ๓๔๙,๖๕๙ รูป
เชื่อว่าหากสรุปจำนวนพระสงฆ์ในช่วงปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๗ น่าจะเพิ่มจากปีที่ผ่านมา

ในด้านบทบาทของวัดกับการพัฒนานั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระราชดำริ
หลักการ “บวร” ให้นำบ้าน วัด โรงเรียน/ราชการ ซึ่งเป็นสถาบันหลักของสังคมไทยที่เป็นสายใยยึดเหนี่ยว
ชุมชนมาแต่อดีต ที่ก่อให้เกิดการเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกัน ช่วยให้สังคมไทยดำรงอยู่อย่างสันติสุข
มาช้านาน มาใช้ในการพัฒนาและแก้ปัญหาในระดับชุมชน ในลักษณะ ๓ ประสาน เพื่อร่วมมือบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่ชุมชนอย่างเกื้อกูลกัน

สถาบันครอบครัว (บ้าน) ซึ่งประกอบด้วย ชาวบ้าน และกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ในชุมชน

สถาบันศาสนา (วัด) ประกอบด้วยเจ้าอาวาส พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และกลุ่ม หรือ
ชมรมทางศาสนา ซึ่งในความหมายในเชิงกว้าง อาจจะหมายถึงองค์กร หรือสถาบันทางศาสนาต่าง ๆ
ในชุมชนนั้น ๆ ด้วย

สถาบันการศึกษา/ราชการ (โรงเรียน/ราชการ) ประกอบด้วย ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่
คณะครู นักวิชาการ และบุคลากรทางการศึกษาอื่น ๆ ทั้งในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และองค์กร
ทางการศึกษาอื่น ๆ รวมถึงหน่วยงานภาครัฐในชุมชน อาทิ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน คณะกรรมการหมู่บ้าน
อบต. สาธารณสุขตำบล เกษตรตำบล เป็นต้น รวมทั้งระบบกลไกในการบริหารที่มาจากรัฐในรูปแบบอื่น ๆ

หลัก “บวร” จึงหมายถึงการนำสถาบันหลักในชุมชนมาเป็นกลไกในการพัฒนาและสร้างชุมชนให้

เข้มแข็ง ทำหน้าที่เป็นแกนกลางในการพัฒนา ตัดสินใจ แก้ปัญหาตนเอง และชุมชน กำหนดแผนแม่บทชุมชนด้วยการร่วมกันคิด สร้าง และบริหารจัดการชุมชนของคนในท้องถิ่นที่ร่วมกันเป็นเจ้าของ

ความสำเร็จของการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ที่การพัฒนาคนให้เป็นผู้ที่มีความรู้คู่คุณธรรม อันเป็นเงื่อนไขสำคัญสูงสุดของการดำเนินการตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาด้านจิตใจของบุคคล ให้บุคคลทำตนให้เป็นที่พึงของตนเอง มีจิตใจที่เข้มแข็ง มีจิตสำนึกที่ดี มีจิตใจเอื้ออาทร ประณีประนอม ซื่อสัตย์สุจริต เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ดังกระแสพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเกี่ยวกับการพัฒนาคน ความว่า “...บุคคลต้องมีรากฐานทางจิตใจที่ดีคือความหนักแน่นมั่นคงในสุจริตธรรมและความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้จนสำเร็จ ทั้งต้องมีกุศโลบายหรือวิธีการอันแยบยลในการปฏิบัติงานประกอบพร้อมด้วย จึงจะสัมฤทธิ์ผลที่แน่นอนและบังเกิดประโยชน์อันยั่งยืนแก่ตนเองและแผ่นดิน...” ตัวอย่างการปฏิบัติตนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่เชื่อมโยงกับหลักธรรมของพระพุทธศาสนา

- ยึดความประหยัด ตัดทอนค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ละความฟุ้งเฟ้อในการดำรงชีพอย่างจริงจัง ดังกระแสพระราชดำรัส ความตอนหนึ่งว่า “...ความเป็นอยู่ที่ดีต้องไม่ฟุ้งเฟ้อ ต้องประหยัดไปในทางที่ถูกต้อง...”

- ยึดถือการประกอบอาชีพด้วยความถูกต้องสุจริต แม้จะตกอยู่ในภาวะขาดแคลนในการดำรงชีพก็ตาม ดังกระแสพระราชดำรัส ความตอนหนึ่งว่า “...ความเจริญของคนทั้งหลาย ย่อมเกิดจากการประพฤติชอบและการหาเลี้ยงชีพชอบเป็นหลักสำคัญ...”

- ละเลิกการแก่งแย่งผลประโยชน์ในทางค้าขาย การประกอบอาชีพแบบต่อสู้กันอย่างรุนแรง ดังกระแสพระราชดำรัส ความตอนหนึ่งว่า “...ความสุขความเจริญอันแท้จริงนั้น หมายถึงความสุขความเจริญที่บุคคลแสวงหาได้ด้วยความเป็นธรรม ทั้งในเจตนาและการกระทำ ไม่ใช่ได้มาด้วยความบังเอิญหรือด้วยการแก่งแย่งเบียดบังมาจากผู้อื่น...”

- ไม่หยุดนิ่งที่ใฝ่หาความรู้อย่างสม่ำเสมอ ให้เกิดรายได้เพิ่มพูนขึ้น จนถึงขั้นพอเพียงเป็นเป้าหมายสำคัญ ดังกระแสพระราชดำรัสความตอนหนึ่งที่มีความหมายชัดเจนว่า “...การที่ต้องการให้ทุกคนพยายามที่จะหาความรู้และสร้างตนเองให้มั่นคงนี้ เพื่อตนเอง เพื่อที่จะให้ตัวเองมีความเป็นอยู่ที่ก้าวหน้า ที่มีความสุข พอมีพอกินเป็นขั้นหนึ่ง และขั้นต่อไปก็คือ ให้มีเกียรติว่ายืนได้ด้วยตัวเอง ...”

- ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดี ลดละสิ่งชั่วให้หมด ทั้งนี้ด้วยสังคมไทยที่ล่มสลายลง เพราะยังมีบุคคลจำนวนมากมิใช่น้อยที่ดำเนินการโดยปราศจากความระมัดระวัง ดังกระแสพระราชดำรัส ความตอนหนึ่งว่า “...พยายามไม่ก่อความชั่วให้เป็นเครื่องทำลายตัวทำลายผู้อื่น พยายามลดพยายามละความชั่วที่ตัวเองมีอยู่ พยายามก่อความดีให้แก่ตัวอยู่เสมอ พยายามรักษาและเพิ่มพูนความดีที่มีอยู่นั้นให้จงกมลสมบูรณ์ขึ้น...”

พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต), ศาสตราจารย์ ดร. (2557:4) เจ้าอาวาสวัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เจ้าคณะภาค ๒ และกรรมการมหาเถรสมาคม ได้กล่าวไว้ว่า “...ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตรงกับหลักการดำรงชีวิตในพระพุทธศาสนาที่เรียกว่าสัมมาอาชีวะซึ่งเน้นมัชฌิมาปฏิปทาคือทางสายกลาง ระหว่างการพัฒนาทางวัตถุกับการพัฒนาทางจิตใจ ตามหลักภาวนา ๔ ซึ่งไม่มุ่งการสนองตัณหาที่ไม่มีวันเต็มอ้อม แต่มุ่งสร้างความรู้จักพอหรือสันโดษที่สัมพันธ์กับความสุขทั้งสี่ประการ เช่น การรู้จักพอประมาณในการบริโภค โดยมีความสุขมวลรวมของประเทศเป็นดรรชนีชี้วัดการพัฒนาสังคมที่พัฒนาตามแนวปรัชญานี้จะเป็นสังคมพอเพียงเพราะสามารถพึ่งตนเองได้ไม่เป็นหนี้สิน สมาชิกของสังคมนี้

เป็นผู้ร่ำรวยด้วยทรัพย์ภายในหรืออริยทรัพย์จึงไม่มีการแก่งแย่งแข่งขันเบียดเบียนกัน มีแต่ความรัก
สมัครสมานสามัคคีจึงเป็นสังคมแห่งสันติสุข ดังพุทธภาษิตที่ว่า

“สุขา สังฆัสสะ สามัคคี ความสามัคคีของหมู่คณะนำความสุขมาให้”

[ดูเพิ่มเติมได้ที่ www.mcu.ac.th/site/theme/rector21042557.pdf]

ข้อเสนอแนะต่อบทบาทของวัดในการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

วัดเป็นสถาบันทางศาสนาที่ใกล้ชิดกับประชาชนและชุมชนมาอย่างยาวนาน ดังนั้น จึงเป็นโอกาสใน
การขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่ประชาชนและชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะ
หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง นั้น มีความสอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกันกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนา
ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะต่อบทบาทของวัดในการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยเชื่อมโยงกับ
หลัก “บวร” ดังนี้

๑. สนับสนุน ส่งเสริมให้มีการจัดตั้ง**“ศูนย์การเรียนรู้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”** ในทุกวัด
ทั่วประเทศ เพื่อให้ประชาชน นักเรียน นักศึกษาในพื้นที่เข้ามาศึกษาและเรียนรู้ โดยเฉพาะในมิติของการ
เผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เช่น หลักของทางสายกลาง
การเสริมสร้างพื้นฐานทางจิตใจ สำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต ความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนิน
ชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญาและความรอบคอบ ไม่ประมาท รู้จักแบ่งปัน พึ่งตนเอง
และเอื้อเฟื้อเมตตา กรุณาช่วยเหลือกันและกัน เป็นต้น

๒. พระภิกษุ สามเณร มีบทบาทในการเทศนาสั่งสอนในโอกาสต่าง ๆ เพื่อให้ชาวบ้านมีวิถีชีวิตที่
พอเพียง และนำเอาปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้กับการประกอบอาชีพ การดำรงชีวิตของ
แต่ละคน ถือเป็นเศรษฐกิจพอเพียงในระดับที่หนึ่ง - เป็นเศรษฐกิจพอเพียงแบบพื้นฐานที่เน้นความ
พอเพียงในระดับบุคคลและครอบครัว

๓. เชื่อมโยง บ้าน-วัด-โรงเรียน/ราชการ (บวร) ในระดับชุมชน/หมู่บ้าน ถือเป็นเศรษฐกิจพอ
เพียงในระดับที่สอง-เป็นเศรษฐกิจพอเพียงแบบก้าวหน้า คือ ยกกระดับความพอเพียงเป็นระดับกลุ่ม มี
การรวมตัว ทั้งความคิด ความร่วมมือ ความช่วยเหลือส่วนรวม รักษาผลประโยชน์ภายในชุมชน มี
การเรียนรู้แลกเปลี่ยน การจัดการและแก้ไขปัญหาาร่วมกันของคนในชุมชน มุ่งเน้นความสามัคคีและ
สร้างความเข้มแข็งในชุมชน

๔. เชื่อมโยง บ้าน-วัด-โรงเรียน/ราชการ (บวร) ในระดับชุมชน/หมู่บ้าน กับชุมชน/หมู่บ้านอื่นๆ
ในระดับตำบล อำเภอ จังหวัด ระหว่างจังหวัด เพื่อการขยายผลการขับเคลื่อนปรัชญาของ
เศรษฐกิจพอเพียงให้กว้างขวางออกไป ถือเป็นเศรษฐกิจพอเพียงในระดับที่สาม-เป็นเศรษฐกิจพอเพียง
แบบก้าวไกล ระดับสร้างเครือข่าย เน้นความร่วมมือระหว่างชุมชน กลุ่ม องค์กร ฯลฯ โดยประสานงาน
ให้ได้รับประโยชน์ร่วมกันทุกฝ่าย

กรณีศึกษาความสำเร็จ ศูนย์พัฒนาคุณธรรมจังหวัดกาฬสินธุ์ วัดปานาคำ

**“หลุมพอเพียง เครื่องมือทรงพลังสู่ความสำเร็จในการทำเกษตรแบบพอเพียงของจังหวัดกาฬ
สินธุ์”** ศูนย์พัฒนาคุณธรรมจังหวัดกาฬสินธุ์ วัดปานาคำ ได้นำเอาเครื่องมือที่มีชื่อว่า **“หลุมพอเพียง”**
มาใช้ในการทำการเกษตรแบบพอเพียง 1 ไร่ไม่ยากไม่จน ประสบผลสำเร็จอย่างงามขณะนี้ ได้ขยายผลไป
ยังชุมชนและสถานศึกษารวมกว่า ๔,๐๐๐ ไร่แล้ว

พระมหาสุภาพ พุทธวิริโย เจ้าคณะตำบลจุมจัง ศูนย์พัฒนาคุณธรรมจังหวัดกาฬสินธุ์ วัดปานาคำ

หมู่ ๖ บ้านโคกกลาง ตำบลจุมจัง อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เจ้าของแนวคิดหลุมพอเพียง โดยได้ดำเนินการทดลองให้เห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมที่ “ศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง” หรือ “จุมจังโมเดล” ของนายผจญ ฐระพันธ์ บ้านจุมจัง หมู่ที่ ๑ ตำบลจุมจัง ซึ่งเป็นแปลงเกษตรประณีต ๑ ไร่ ไม่ยากไม่จน ที่นำเอาเครื่องมือที่มีชื่อว่า “หลุมพอเพียง” มาใช้ในการทำการเกษตรแบบพอเพียงจนประสบความสำเร็จอย่างงดงาม และที่โรงเรียนจุมจังพลังราษฎร์ ซึ่งเป็นอีกสถานศึกษาหนึ่งที่นำโครงการฯ ไปขยายผลจนประสบความสำเร็จเช่นกัน

พระมหาสุภาพ พุทธวิริโย ได้เริ่มโครงการศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ด้วยการลงมือทดลองปลูกแต่ไม่ประสบความสำเร็จ จนมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงได้มาค้นพบจุมจังโมเดล ๑ ไร่ ยากไม่จน และในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงได้ตกผลึกมาเป็น “หลุมพอเพียง” ซึ่งหลุมพอเพียงเป็นนวัตกรรม และเครื่องมือหนึ่งที่ทรงพลังเท่าที่เคยพบมา ซึ่งโครงการศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงเริ่มต้นที่วัดปานาคำ และได้ขยายผลไปยังชุมชน และสถานศึกษาต่าง ๆ ปัจจุบันมีเกษตรและสถานศึกษาใน ตำบลจุมจัง ทำการเกษตร ๑ ไร่ไม่ยากไม่จนแล้ว ๓๐๐ กว่าราย และขยายผลไปยังตำบลอื่นของอำเภอกุฉินารายณ์ ๑,๐๐๐ กว่าราย รวมทั้งได้ขยายไปสู่อำเภอเขาวง และอำเภออื่น ๆ ของจังหวัดกาฬสินธุ์ รวมแล้วกว่า ๔,๐๐๐ ราย

การทำเกษตร ๑ ไร่ยากไม่จนด้วยเครื่องมือที่มีชื่อว่าหลุมพอเพียงทำได้ไม่ยาก ด้วยพืช ๔ ชนิดมาผสมผสานกัน มีกล้วยซึ่งเป็นไม้พี่เลี้ยง มีพืชอ่อนแอหรือที่สอนชาวบ้านว่าพืชปัญญาอ่อนเช่น พริก มะเขือ ผักต่าง ๆ มีพืชฉลาดก็คือพืชที่เข้มแข็ง เช่น มะละกอ ผักพื้นเมืองต่าง ๆ เป็นต้น และพืชที่สี่คือไม้ยืนต้น ซึ่งเป็นความคาดหวังจริง ๆ ของหลุมพอเพียง เป็นไม้ยืนต้นเพื่อการใช้สอย เช่น ยางนา ไม้สักทอง สะเดา ยางพารา มะพร้าว มะนาว ส้มโอ เป็นต้น ทั้งนี้ถ้ารอผลผลิตจากไม้ยืนต้นอย่างเดียวต้องรอ ๓-๑๐ ปี จึงจะได้ผล ในขณะที่เดียวกันถ้าปลูกแต่พืชอ่อนแออย่างเดียวซึ่งมีอายุสั้นก็จะปลูกตลอดไป แต่ถ้าปลูกผสมผสานกันโดยมีกล้วยเป็นพืชพี่เลี้ยงก็จะทำให้พืชทั้ง ๔ ชนิดโตขึ้นได้พร้อมกันอย่างสมดุล และที่สำคัญทำให้มีอยู่มีกิน มีรายได้จากหลุมพอเพียงตั้งแต่ปีแรกที่เริ่มปลูก

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่
www.youtube.com/watch?v=vb1xWb3vNs8

http://www.crownpropertyfoundation.org/imgUploadnewsupdateImage93_meuk%20&%20suparb%20monk%20post.jpg

พระมหาสุภาพ พุทธวิริโย เจ้าคณะตำบลจุมจัง ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาคุณธรรมจังหวัดกาฬสินธุ์ วัดปานาคำ ตำบลจุมจัง อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้รับรางวัลธัญญารักษ์อวอร์ด ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ในระดับรองชนะเลิศอันดับ ๑ ด้านการบำบัดรักษาและป้องกันปัญหายาเสพติด นับว่าเป็นพระนักพัฒนาที่มีความคิดก้าวไกลและมีความตั้งใจในการแก้ปัญหาให้กับประชาชนในจังหวัดกาฬสินธุ์ โครงการเด่น ๆ ที่ท่านได้เป็นผู้ริเริ่มและดำเนินการประกอบด้วย โครงการพัฒนาคุณธรรมในกลุ่มเยาวชน โครงการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยชุมชน โครงการหนึ่งไร่ไม่ยากไม่จน ตามปรัชญาแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงและยังมีอีกหลายโครงการที่ได้ทำงานร่วมกับทางราชการจนประสบผลสำเร็จ

บทส่งท้าย

ประเทศไทยมีทุนทางสังคม โดยเฉพาะวัดซึ่งมีอยู่ จำนวน ๓๙,๒๓๖ วัด ซึ่งครอบคลุมเกือบทุกหมู่บ้านทั่วประเทศ จึงเป็นโอกาสสำคัญที่ภาครัฐและทุกภาคส่วนจะได้ร่วมกันขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่ประชาชนและชุมชน โดยผ่านกลไกของวัด เชื่อมโยงกับหลัก “บวร” ซึ่งจะเป็นการเชื่อมโยงทั้งหลักธรรมสู่ประชาชนได้อย่างเป็นรูปธรรม ประชาชนสามารถมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ชุมชนมีความเข้มแข็งเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน แล้วขยายผลในวงกว้างออกไปสู่สังคมและประเทศชาติให้มีความเข้มแข็งตามไปด้วย เป็นความเข้มแข็งที่มั่นคง ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ว่า “...เศรษฐกิจพอเพียงเป็นเสมือนรากฐานของชีวิต รากฐานความมั่นคงของแผ่นดิน เปรียบเสมือนเสาเข็มที่ถูกตอกรองรับบ้านเรือนตัวอาคารได้นั่นเอง สิ่งก่อสร้างจะมั่นคงได้ก็อยู่ที่เสาเข็ม แต่คนส่วนมากมองไม่เห็นเสาเข็ม และลืมเสาเข็มเสียด้วยซ้ำไป...” [พระราชดำรัสจากวารสารชัยพัฒนา ฉบับประจำเดือนสิงหาคม ๒๕๕๒ อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๖). หน้า ๑๙๙-๒๐๐.]

เอกสารอ้างอิง

- พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต). (2557). **พระพุทธศาสนากับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.mcu.ac.th/site/theme/rector21042557.pdf/>. (วันที่ค้นข้อมูล: 21 กรกฎาคม 2557).
- สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ (พ.ศ.). (2557). **ผลสำรวจพระ-เณรปี 2557 กว่า 3.49 แสนรูป ชี้สำนักสงฆ์จัดทะเบียนตั้งวัดพุ่งกว่า 1,500 วัด**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1405748324/. (วันที่ค้นข้อมูล: 21 กรกฎาคม 2557).
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). **พระมหากษัตริย์นักพัฒนา เพื่อประโยชน์สุขสู่ปวงประชา**. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์เพชรรุ่ง,
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2556). **สังฆกรรมแห่งแนวพระราชดำริ สู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน**. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, หน้า 63-64, 199, 201-202,
- สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (สำนักงาน กปร.). (2554). **การประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ครั้งที่ 2**. กรุงเทพฯ : สำนักงาน กปร., หน้า 17-18, 39.
- สุรพล คุณภักดี. (2553). **พระนักพัฒนาพระมหาสุภาพพุทธวิริโย ได้รับรางวัลด้านแก้ไขปัญหายาเสพติด**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://news.kalasinnews.com/index.php?option=com_content&task=view&id=2775&Itemid=28/. (วันที่ค้นข้อมูล: 22 กรกฎาคม 2557).
- สุวรรณ ศรีอาภรณ์. (2554). **หลุมพอเพียง เครื่องมือทรงพลังสู่ความสำเร็จในการทำเกษตรแบบพอเพียงของจังหวัดกาฬสินธุ์**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : http://pr.prd.go.th/kalasin/ewt_news.php?nid=989/. (วันที่ค้นข้อมูล: 22 กรกฎาคม 2557).

เห็นดินมันว่างก็เลยอยากจะปลูกผักให้เต็ม
ยิ่งปลูกก็ยิ่งสนุก
ยิ่งเห็นผักที่เราปลูกเองมันงอกงามก็ยิ่งมีความสุข
บางทีนี่ก็อยากหยุดเวลาไว้ด้วยซ้ำ จะได้มีเวลาทำงานได้นาน ๆ

เปลี่ยนแปลงตนเป็นคนขยัน

ตลอดยี่สิบกว่าปีที่वासนาอยู่กับสามีนั้น เธอจะทำงานแบบที่เรียกว่าไม่มีวันหยุดก็ว่าได้ เพราะมีนิสัยขยันมาแต่ดั้งเดิม หน้าหน้าที่รีบออกจากบ้านตั้งแต่เช้ามืดไปปักดำนาที่สามัคโคคราดไว้ ปายโมงกว่า ๆ ก็ปักดำเสร็จ จากนั้นรีบไปถอนต้นข้าวกล้ามัดรวมไว้เพื่อเตรียมปักดำในเช้าวันต่อไป ค่าลงกลับบ้านก็ดูแลทำงานบ้านช่องเรียบร้อยไม่ตกหล่น

วันคืนผ่านไป ท้องทุ่งลึกลับกว่าไร่ก็เขียวขลุ่ยไปด้วยต้นข้าวที่ปักดำไปจนทั่วทุกแปลง ก็ถึงช่วงเวลาปลูกพืชผักกินเองเพื่อประหยัดรายจ่าย वासนาเอาปุ๋ยคอกผสมดินอัดใส่ถุงไปตั้งเรียงไว้ตามคันนา หยอดเมล็ดพันธุ์ผักหลายชนิด ถ้าเหลือจากกินก็จะได้ขาย เธอทำงานอย่างไม่รู้จักหยุดพัก ขยันทำงานเกินผู้หญิงชวานาทั่วไป

“นี่เธอ ทำงานทั้งวัน ไม่ขี้เกียจบ้างเลยหรือ” หญิงเจ้าของแปลงนาที่อยู่ติดกันทักขึ้น वासนายิ้มก่อนตอบ หน้าตาดูสดใสทั้ง ๆ ที่ทำงานกลางแดด “เห็นดินมันว่างก็เลยอยากจะปลูกผักให้เต็ม ยิ่งปลูกก็ยิ่งสนุก ยิ่งเห็นผักที่เราปลูกเองมันงอกงามก็ยิ่งมีความสุข บางทีนี่ก็อยากหยุดเวลาไว้ด้วยซ้ำ จะได้มีเวลาทำงานได้นาน ๆ”

กลางทุ่งนาชุดเป็นสระน้ำกว้าง ๑๐ คูณ ๒๐ เมตร ทำเป็นบ่อปลา เมื่อถึงหน้าแล้ง ปลาต่าง ๆ ในแปลงนาจะอพยพลงไปรวมอยู่ในบ่อ ซึ่งสามารถทยอยเอาขึ้นมาทำกับข้าวได้ตลอดหน้าแล้ง ครอบครัวของवासนาจึงไม่ค่อยเดือดร้อนเพราะรู้จักทำอยู่ทำกิน และที่สำคัญไม่ได้เป็นหนี้ ธ.ก.ส. เหมือนชาวบ้านทั่วไป

คำว่าแม่พิมพ์หมายถึงครูที่สั่งสอนอบรม

ลูกศิษย์ให้เรียนรู้เกิดปัญญาในวิชาแขนงต่าง ๆ วาสนาแม่ไม่ใช่ครูแต่ก็นับเป็นแม่พิมพ์ที่เก่งสุด ยอดคนหนึ่งเพราะเธอถ่ายทอดบอกสอนลูก ๆ ด้วยวิธีเอาทั้งร่างกายแรงใจ ทุ่มสุดตัวให้ลูกชาย ทั้งสองคนได้เรียนรู้อันซึมซับความขยันของ พ่อและแม่ไว้ในจิตวิญญาณ และยังเกิดความ สนุกกับผลงานหรือผลผลิตที่จะได้รับ ที่สำคัญได้ รู้ว่าเกิดเป็นคนแล้วขยันขันแข็ง นั้นแหละคือ สูดยอดของความเป็นคน

๑๒ สิงหาคม ครบรอบวันแม่กันอีกครั้ง มี คุณแม่ในสังคมหลายคนได้รับใบเกียรติคุณเป็น คุณแม่ดีเด่น วาสนาเป็นคุณแม่ที่ดีแต่ไม่เด่นอยู่ ในสังคม เพราะมัวยุ่งกับงานในสวนและท้องทุ่ง แต่เธอก็คือคุณแม่ดีเด่น ที่มีความขยันอดทนมา แต่สมัยครั้งยังเป็นสาวแรกรุ่นและขยันต่อเนื่อง มาจนถึงปัจจุบัน **เป็นต้นแบบให้ลูก ๆ เจริญรอย ตาม มีความขยันที่ซึมซับในจิตใจอย่างแท้จริง**

ท่านผู้มีปัญญาเคยกล่าวเอาไว้ว่า “ไม่มีความ ยากจนในหมู่ของคนขยัน” และมีผู้กล่าวเสริมอีก ว่า “แต่ความยากจนจะเป็นเพื่อนสนิทกับคน ขี้เกียจไปจนตลอดชีวิต”

ความขี้เกียจกับความขยัน ไม่ได้จำกัด เจาะจงอยู่กับเชื้อชาติหรือสายพันธุ์ของคนกลุ่มใด แต่จะลึกลงไปในจิตใจของทุกคน หลายคนมีความ ขยันเพราะต้องการผลตอบแทนที่คุ้มค่า เช่น พ่อค้าแม่ค้าชาวไร่ชาวนาหรือผู้ที่ขายแรงงาน ทั่วไปก็เกิดความขยันได้ แต่หลายคนมีความ ขยันเพราะเกิดปัญญาที่ว่า ความเป็นคนขยันคือ คุณค่าอันวิเศษของคน ยิ่งมีความขยันแล้ว เอา ผลผลิตไปแบ่งปันผู้อื่น สังคมก็ยิ่งจะอยู่เย็นเป็น สันติสุขกันถ้วนทั่ว

แต่คนมากมายก็มักจะมีความรู้สึกขี้เกียจ ผังแนบในจิตใจ จะทำการงานครั้งใดก็มักบ่นว่า เหนื่อย หนัก ร้อน หนาว จะทนทำงานต่อไม่ได้เลย คนขี้เกียจจึงเป็นคนที่มีคุณค่าของความเป็นคน มีความปรารถนาแค่เพียงกินสุบตี๋มเสฟไปวัน ๆ เท่านั้น ซึ่งเป็นการใช้ชีวิตที่ไร้ค่าถ้ามยังก่อ

ปัญหาให้ครอบครัวและสังคมอยู่ร่ำไป

สมัยนี้โทรศัพท์รุ่นใหม่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต เป็นโรงมหรสพใหญ่เพียงแค่คลิกนิ้ว โลกออนไลน์ ไร้พรมแดนนั้นมีทั้งสารคดี หนัง การ์ตูน ละคร เพลง เกม ฯลฯ ไว้ครบพร้อมให้หลงติดยึด ไว้ เป็นที่พึ่งก็ได้ เป็นเพื่อนยามเหงาก็ได้ หรืออยู่ใน โลกส่วนตัวที่ไม่รู้จักเบื่อ สิ่งเหล่านี้กำลังเป็น มหาภัยร้ายเข้ามาใกล้กินจิตวิญญาณเหล่า เยาวชนคนรุ่นใหม่ให้ลุ่มหลง กำลังจุดดิ่งให้เด็ก และเยาวชนหันหลังให้กับความขยันอดทน หมด เวลาไปกับการสะสมความขี้เกียจอยู่แต่กับโลก ออนไลน์ทุกวัน ๆ แล้วก็เติบโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ ไร้คุณค่าในอนาคต

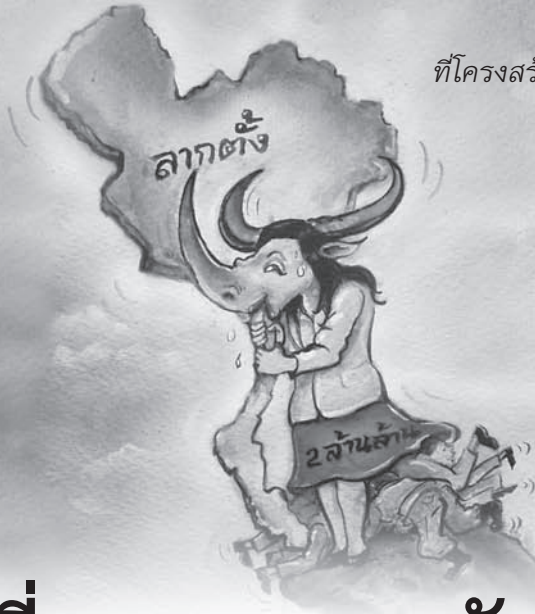
เยาวชนในยุคเก่าก่อน พอวันแม่มาถึงก็จะ เตรียมสิ่งของเอามากราบแม่ แต่ยุคสมัยนี้วันแม่ มาถึงลูก ๆ ก็มีแต่จะมาแบมือขอเงินแม่เอาไปซื้อ โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ เพื่อความโก้เก๋ยิ่งขึ้น หรือว่า นี้ใกล้ยุคโลกาจะวินาศ เพราะคนห่างศีลธรรมไป ไกลมากขึ้นทุกที ๆ ดังที่พระท่านเคยเทศน์ไว้ **๓**

จะดีไหม!
จะเหมาะไหม!
จะเห็นอย่างไร!
จะลองดูบ้างไหม!
จะเอาก็ได้ ไม่เอาก็ได้นะ!

เป็นถ้อยคำที่ให้ "อิสระ" จากการบีบคั้นทางใจ
แก่ตัวเรา และผู้ที่เราจะให้คำแนะนำ
หรือช่วยเหลือ

ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)
www.morkeaw.net
www.morkeaw.com

ทุกระบบสังคมการเมืองจะต้องมีโครงสร้างบางอย่าง
เพื่อทำหน้าที่ “สกัด” “สะกด” หรือ “สลาย”
ความต้องการในอำนาจแห่งลาก ยศ สรรเสริญ ...
เพื่อไม่ให้ความต้องการ (demand) ของผู้คนในสังคม
ไหลบ่าเข้ามาจนเกินขอบเขต
ที่โครงสร้างของระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ
จะสามารถแบกรับ (support) ได้

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ขณะที่ “อำนาจ” เป็นคุณลักษณะของเงื่อนไข
ที่บุคคลผู้หนึ่งสามารถจะชักนำให้บุคคลอื่นทำ
ตามสิ่งที่ตนปรารถนา อำนาจจึงเกิดจากการ
เปรียบเทียบสถานะของบุคคลผู้หนึ่งกับบุคคลอื่น ๆ
ในสังคม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ อำนาจเป็นสิ่งที่
ฝังตัวอยู่ภายใต้ความเหลื่อมล้ำ ไม่เท่าเทียม
ทางสังคม เปรียบเหมือนต้นไม้ที่ต้องฝังตัวอยู่
ในดินจึงจักเติบโตและดำรงอยู่ได้ฉะนั้น อำนาจที่
เกิดจากความเหลื่อมล้ำทางสังคมนี้ประกอบด้วย
มิติ ๓ ด้านที่เชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น ได้แก่
อำนาจทางเศรษฐกิจ (ลาก) ซึ่งนำไปสู่การมี
อภิสิทธิ์ (privilege) เหนือบุคคลอื่น อำนาจทาง
การเมือง (ยศ) ซึ่งนำไปสู่การมีอำนาจบังคับ
(power) เหนือผู้อื่น และอำนาจทางสังคม(สรรเสริญ)

ซึ่งนำไปสู่การได้รับความเคารพเชื่อถือจากผู้คน
(prestige) เหนือผู้อื่น

ขณะเดียวกันธรรมชาติสำคัญอีกประการหนึ่ง
ของมนุษย์ก็คือ มีอุปาทานยึดมั่นใน “อัตตา
ตัวตน” ซึ่งก่อรูปขึ้นในลักษณะคล้ายกับที่เดการ์ตส์
(Rene Decartes : ๑๕๙๖ - ๑๖๕๐) นักปรัชญา
ที่พยายามพิสูจน์ถึงความดำรงอยู่อย่างเป็น
ภววิสัย (objective) ของ “ตัวตน” ได้ชี้ให้เห็นด้วย
ข้อพิสูจน์ที่มีชื่อเสียงของเขาคือ “เพราะฉันคิด
ดังนั้นฉันจึงมีอยู่” (เนื่องจากถึงแม้เราจะสามารถ
ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับการดำรงอยู่จริงอย่างเป็น
ภววิสัยของสรรพสิ่งในจักรวาล แต่มีสิ่งหนึ่งที่
เราไม่อาจสงสัยถึงความดำรงอยู่จริงอย่างเป็น

ภาวีลย์ของสิ่ง ๆ นั้นได้เลย นั่นก็คือ “ตัวฉัน” ที่กำลังคิดสงสัยถึงความดำรงอยู่จริงอย่างเป็นภาวีลย์ของตัวเองอยู่ในขณะนั้น ๆ นั่นเอง)

ความกลัวที่จะสูญเสียสิ่งซึ่งตนได้ ตนมี ตนเป็น ได้ก่อให้เกิด “ตัวตนที่เกิดจากความกลัว” ขึ้นซึ่งอำนาจต่าง ๆ สามารถจะช่วยบรรเทาความกลัวดังกล่าวให้ลดน้อยลงได้ เพราะถ้ามีทรัพย์สินเงินทองมาก ๆ (อำนาจทางเศรษฐกิจ) มีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการซึ่งสามารถจะบังคับและลงโทษคนอื่นได้ (อำนาจทางการเมือง) ตลอดจนมีคนให้ความเคารพเชื่อถือในคำพูดของเราและทำตาม (อำนาจทางสังคม) ก็จะสามารถอาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นหลักประกันช่วยแก้ปัญหาและภัยคุกคามต่าง ๆ ทั้งหลายให้กับตัวตนของเราได้ เป็นต้น

มนุษย์จึงมีธรรมชาติที่จะไขว่คว้าแสวงหา “อำนาจ” โดยคนที่เข้าถึงอำนาจทางเศรษฐกิจ แต่ถ้าไม่มีอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางสังคม ก็อ่อนแอ ธุรกิจที่นำมาซึ่งทรัพย์สินเงินทองต่าง ๆ เหล่านั้นก็อาจไม่ยั่งยืน จึงต้องอาศัยฐานอำนาจทางเศรษฐกิจที่มีอยู่เชื่อมโยงไปสู่การสร้างสายสัมพันธ์ หรือแสวงหาอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางสังคม เพื่อเกื้อหนุนคุ้มครองฐานะทางเศรษฐกิจให้มั่นคง

คนที่ได้อำนาจทางการเมือง แต่ไม่มีอำนาจทางเศรษฐกิจเพื่อมาเลี้ยงดูพรรคพวกบริวาร และไม่มีอำนาจทางสังคมช่วยสร้างภาพลักษณ์ชื่อเสียงให้ผู้คนยอมรับเชื่อถือ อำนาจทางการเมืองที่ได้มานั้นก็ยากที่จะตั้งมั่นอยู่ได้อย่างยืนยาว จึงต้องอาศัยตำแหน่งหน้าที่หรืออำนาจทางการเมืองที่มีอยู่เป็นพื้นฐานขยายไปสู่การแสวงหาอำนาจทางเศรษฐกิจและอำนาจทางสังคม เพื่อมาค้ำจุนความมั่นคงแห่งสถานะทางการเมืองดังกล่าว

ส่วนคนที่ได้อำนาจทางสังคม แต่ถ้าไม่มี

อำนาจทางการเมืองและอำนาจทางเศรษฐกิจ ช่วยสนับสนุน การจะดำรงความเคารพน่าเชื่อถือและขยาย “ความคิด” ที่ให้ผู้คนมาศรัทธายอมรับอย่างมั่นคงยืนนานนั้นก็คงทำได้ยาก จึงต้องอาศัยฐานอำนาจทางสังคมเชื่อมโยงไปสู่การสร้างสายสัมพันธ์กับอำนาจทางการเมืองและอำนาจทางเศรษฐกิจแต่ยิ่งแสวงหา “อำนาจ” เพื่อมาบรรเทาความกลัวและสร้างความรู้สึกมั่นคงให้แก่ “ตัวตนที่เกิดจากความกลัว” มากเท่าไร ความกลัวว่าจะสูญเสียอำนาจดังกล่าวไปก็มักจะขยายเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว เช่น คนที่เคยตั้งเป้าหมายในชีวิตไว้ว่า ถ้าหากหาเงินมาได้สัก ๑ ล้านบาท แล้วจะมีความพอเพียงเพราะบรรลุความสำเร็จของชีวิตตามเป้าที่ตั้งไว้แล้ว แต่เมื่อหาเงินมาได้ ๑ ล้านบาทสมปรารถนา ความกลัวว่าเงินดังกล่าวจะมีวันใช้หมด ทำให้ต้องหาวิธีการหาเงินจำนวนดังกล่าวไว้ให้ยาวนานที่สุด ซึ่งวิธีที่ดีก็คือเอาเงิน ๑ ล้านบาทฝากธนาคาร แล้วหาเงินมาใหม่อีก ๑ ล้านบาทสำหรับไว้ใช้สอย ครั้นหาเงินมาได้ ๒ ล้านบาทสมปรารถนา ความกลัวว่าเงิน ๒ ล้านบาทก็มีวันใช้หมดไปได้เช่นกัน อันทำให้ต้องหาวิธีการหาเงินจำนวนนี้ไว้ให้ยืนนาน ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดก็คือเอาเงิน ๒ ล้านบาทฝากธนาคารในบัญชีประจำไว้กินดอกเบี้ย แล้วหาเงินมาใหม่อีก ๒ ล้านบาทสำหรับไว้ใช้สอย และเมื่อหาเงินมาได้ ๔ ล้านบาทสมปรารถนา ความกลัวที่ขยายขอบเขตเพิ่มขึ้น ก็จะกระตุ้นให้เกิดความต้องการหาเงินมาเพิ่มมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไปอีกเป็น ๘ ล้านบาท ๑๖ ล้านบาท ๓๒ ล้านบาท ฯลฯ เพื่อรองรับความกลัวที่ขยายขอบเขตเพิ่มขึ้นนั้น ๆ

สุดท้าย “เพราะฉันกลัว ตัวตนที่เกิดจากความกลัวของฉันจึงดำรงอยู่” และ “ตัวตน” ที่เกิดจากความกลัวของมนุษย์ก็แผ่ขยายออกไปเรื่อย ๆ ด้วยกลไกตามที่กล่าวมาข้างต้น (โดยยิ่ง “ตัวตน” ขยายใหญ่เท่าไรก็ยิ่งต้องการ “อำนาจ” มาหล่อเลี้ยงมากขึ้นเท่านั้น เหมือนคนตัวใหญ่ที่

ต้องการบริโภคอาหารมากกว่าคนตัวเล็ก) ส่งผลทำให้มนุษย์ต้องการ “พื้นที่แห่งอำนาจ” ทั้งอำนาจทางเศรษฐกิจ อำนาจทางการเมือง และอำนาจทางสังคม เพื่อมารองรับตัวตนที่เกิดจากความกลัวของผู้คนในสังคมที่แผ่ขยายมากขึ้น ๆ ดังกล่าวจนระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ ไม่มี “พื้นที่” เพียงพอที่จะรองรับความต้องการของผู้คนและแตกสลายล่มจมลงในที่สุด ฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่ทุกระบบสังคมการเมืองจะต้องมีโครงสร้างบางอย่างเพื่อทำหน้าที่ “สกัด” “สะกด” หรือ “สลาย” ความต้องการในอำนาจแห่งลาภ ยศ สรรเสริญ (ที่เกิดจากความกลัวของผู้คน) เพื่อไม่ให้ความต้องการ (demand) ของผู้คนในสังคมไหลบ่าเข้ามาจนเกินขอบเขตที่โครงสร้างของระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ จะสามารถแบกรับ (support) ได้ อันคือที่มาของความจำเป็นต้องมีระเบียบแบบแผนทางสังคม ที่ทำให้ผู้คนยอมรับใน “ความชอบธรรมแห่งความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียม” ของการเข้าถึงอำนาจทางเศรษฐกิจ (ลาภ) อำนาจทางการเมือง (ยศ) และอำนาจทางสังคม (สรรเสริญ) ตลอดจนยอมรับช่องทาง (แคบ ๆ) ที่จะให้ผู้คนซึ่งอยู่ในช่วงชั้นแห่งอำนาจ (strata) ที่ต่ำกว่า สามารถมีโอกาสได้เข้าเพื่อยกระดับสถานะของตนเองสู่ช่วงชั้นที่สูงขึ้น (เหมือนหม้อความดันไอน้ำที่จำเป็นต้องมีรูเล็ก ๆ สำหรับระบายไอน้ำเพื่อไม่ให้แรงดันเพิ่มสูงจนถึงขีดที่ทำให้หม้อน้ำระเบิด แต่รูดังกล่าวก็ต้องไม่ใหญ่เกินไปจนทำให้ความดันของหม้อไอน้ำหมดไปด้วย)

ระเบียบแบบแผนทางสังคมอันมีลักษณะเป็นนามธรรมนี้จึงเป็นเสมือน “โครงสร้างส่วนลึก” (เหมือนโครงสร้างของเสาเข็มอาคารที่อยู่ใต้ดินซึ่งเห็นได้ยาก) ที่รองรับระบบการเมืองใน “โครงสร้างส่วนบน” (ซึ่งเปรียบเหมือนโครงสร้างของอาคารส่วนที่อยู่เหนือพื้นดินอันเห็นได้ชัดเจนกว่า) ถ้าโครงสร้างส่วนบนของระบบการเมืองไม่สอดคล้องกับโครงสร้างส่วนลึกของระเบียบแบบ

แผนทางสังคม ระบบสังคมการเมืองของประเทศนั้น ๆ ก็จะสั่นคลอนไม่มีเสถียรภาพ

ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง

เครื่องมือสำคัญที่รัฐใช้สร้างการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม (socialization) เพื่อ “สกัด” “สะกด” หรือ “สลาย” ความต้องการ “อำนาจ” ของผู้คนไม่ให้ขยายตัวเกินขอบเขตที่ระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ จะแบกรับได้ ตลอดจนเกิดการยอมรับ “ความชอบธรรม” ของโครงสร้างความเหลื่อมล้ำทางสังคมเศรษฐกิจการเมืองที่เป็นอยู่จนเกิดเป็นระเบียบแบบแผนและระบบศีลธรรมของสังคม ก็คือศาสนาของรัฐหรือ “ศาสนาแห่งพลเมือง” (Civic Religion) หรือ “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” ^(๔)

ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองหรือศาสนาแห่งพลเมืองมีความหมายแตกต่างจาก “ศาสนา” ที่เป็นหลักธรรมคำสอนของพระศาสดาในศาสนาต่าง ๆ ตรงที่เป็นการผสมผสานความเชื่อทางศาสนาที่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมนั้น ๆ ศรัทธา นับถือ กับเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ตำนาน พิธีกรรม อำนาจเหนือธรรมชาติ ลึกลับลึกลับที่ผู้คนเชื่อ สำนึกเรื่องความเป็นชาติ ฯลฯ เข้าด้วยกันจนกลายเป็นระบบคุณค่าทางศีลธรรมที่ช่วยสร้าง “ความศักดิ์สิทธิ์” ให้แก่ระเบียบแบบแผนทางสังคม สร้างความชอบธรรมให้กับอำนาจรัฐ ตลอดจนถึงทอสมัชชิกของสังคมให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจนเกิดเป็น “พลังของเมือง” (อันเป็นรากศัพท์แห่งความหมายของคำว่า “พลเมือง”)

ตัวอย่างเช่น มนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีสัญชาตญาณแห่งความรักตัวกลัวตาย และมีความเห็นแก่ตัวตนของตนแฝงอยู่ทั้งสิ้น ระบบคุณค่าเชิงศีลธรรมที่ช่วยอบรมกล่อมเกลาให้ผู้คนในสังคม

ยอมเสียสละไปเป็นทหารเพื่อเลี้ยงชีวิตปกป้องประเทศชาติหรือขยายเกียรติภูมิของชาติ ฯลฯ ก็คือ “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” ที่ปลูกฝังให้ผู้คนในสังคมเชื่อมั่นว่าพฤติกรรมเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ “ดี” อันควรแก่การสรรเสริญยกย่อง ตายแล้วก็จะได้ไปอยู่บนสวรรค์กับพระเจ้า หรือชาติหน้าเกิดมาใหม่ก็จะมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าชาตินี้ด้วยผลแห่งการกระทำ “**ความดี**” ดังกล่าว จนเกิดเป็นระเบียบแบบแผนทางสังคมที่ช่วยทำให้ระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ มั่นคงเป็นปึกแผ่น เป็นต้น

ขณะที่อารยธรรมมนุษย์ในอดีตถูกครอบงำด้วยความเชื่อทางศาสนาแบบเทวนิยม ผู้ปกครองบ้านเมืองจึงอาศัยความเชื่อทางศาสนาที่ผู้คนศรัทธานับถือมาสร้างความมั่นคงให้กับอำนาจรัฐด้วยการอธิบายเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจของผู้ปกครองบ้านเมืองบนพื้นโลก เข้ากับอำนาจของพระเจ้าหรือเทพบนสวรรค์ในทางใดทางหนึ่ง อาทิ อธิบายว่าผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นอวตารของพระเจ้าในร่างมนุษย์ เป็นโอรสสวรรค์ เป็นเทพที่มาจากโลกมนุษย์ เป็นสมมติเทพที่สืบสายโลหิตจากพระเจ้าบนสวรรค์ ฯลฯ อันเรียกแนวคิดทางปรัชญาการเมืองแบบนี้ว่า **ลัทธิเทวสิทธิ์ (Divine Right)** และ “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” ที่ช่วยสร้างระเบียบแบบแผนทางสังคมภายใต้ระบบคุณค่าความหมายแบบเก่าก็มักจะยึดโยงอยู่กับลัทธิเทวสิทธิ์นี้

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

เชิงอรรถ

๔. คำว่า “**Civic Religion**” นี้มาจากข้อบทสุดท้ายของหนังสือเรื่อง “**Social Contract**” อันมีชื่อเสียงของรุสโซ (Jean Jacques Rousseau: ๑๗๑๒-๑๗๗๘) นักปรัชญาการเมืองชาวฝรั่งเศสที่มีส่วนสำคัญในการวางรากฐานความคิดของลัทธิทางการเมืองแบบประชาธิปไตย

ที่มีอิทธิพลครอบงำโลกทุกวันนี้ รุสโซกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของอำนาจศาสนจักรในยุโรปยุคนั้น กับอำนาจทางการเมืองของรัฐไว้ในบทสุดท้ายของหนังสือดังกล่าว ซึ่งถ้าแปลคำนี้ตรงตัวตามภาษาไทยน่าจะแปลว่า “**ศาสนาแห่งพลเมือง**” แต่เนื่องจากคำว่า “**ศาสนา**” (Religion) ในภาษาอังกฤษหมายถึงไปถึงศาสนาแบบมีพระเจ้า ซึ่งทรงมีอำนาจ “**สั่ง**” และ “**สอน**” ให้มนุษย์ปฏิบัติในสิ่งที่เป็นเจตจำนงของพระองค์ผ่านทางประกาศก (Prophet) ที่พระเจ้าส่งลงมาเพื่อนำสารถึงมนุษย์ ในขณะที่พระพุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาแบบเทวนิยมจึงเข้าไม่ได้กับความหมายของศาสนาแบบฝรั่ง ในที่นี้จึงแปล “**Civic Religion**” ว่า “**ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง**” เพราะน่าจะมีความหมายที่ครอบคลุมถึงพุทธศาสนาในสังคมไทยด้วย (โดยไม่ต้องถกเถียงว่าพุทธศาสนาใช้ “**ศาสนา**” หรือไม่ หรือเป็นแค่ลัทธิทางปรัชญารูปแบบหนึ่ง)

แจ้งข่าวจากสำนักพิมพ์คลื่นแก่น
เพื่อความสะดวกในการรับบริจาค
สำนักพิมพ์ขอความร่วมมือ
จากท่านสมาชิกที่จะต่ออายุสมาชิก
ผ่านธนาณัติว่า
ให้ระบุรหัสไปรษณีย์ของผู้รับ
เป็น ๑๐๒๔๔ ไปรษณีย์คลองกุ่ม
รหัสเดียวเท่านั้น
ส่วนชื่อผู้รับเงินให้ระบุเป็นบุคคลชัดเจน
ในนาม นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
ส่วนการต่ออายุสมาชิกผ่านธนาณัติ
มีรายละเอียดในหนังสือ “**เราคิดอะไร**”
ชัดเจนแล้ว

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

เงินตราเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่ง
ที่ทำให้กลุ่มผลประโยชน์ก้าวขึ้นมา
มีอำนาจในการบริหารงานภาครัฐ
ในรูปการปกครองส่วนท้องถิ่น
นี่คือวังวนทุจริตคอร์รัปชัน
ขยายตัวเบ่งบานไปทั่วแผ่นดิน

คอร์รัปชัน ซากเนาที่เรื้อรัง

● ต่อจากฉบับที่ ๒๔๘

๗. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น...ขุมข่วย การทุจริตคอร์รัปชัน

การคอร์รัปชันกระจายละอองไปเกือบจะทุก
มิติทุกจุดของประเทศไทย คล้ำไปจุดไหน แทบจะ
ไม่พบความบริสุทธิ์ผุดผ่องอีกต่อไป เว้นไว้แต่
ผู้ทรงศีลที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมเพื่อนำพาตนเองไปสู่
ความดีงามอันสูงสุด

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ก็ยังมีบางองค์กร บางวัด
ที่ใช้คำสอนทางศาสนา มาปกอลอก ขยายสวรรค์
ขยายนิพพาน ก่อการทุจริต คอร์รัปชัน ในวงการ
ศาสนาให้เห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน โดยไม่มีองค์กรใด
เข้าไปรื้อหรือดำเนินการแก้ไขได้

นี่เป็นเพราะความเจริญทางด้านวัตถุ หรือ
ระบบทุนนิยมได้พัฒนาตัวเองไปสู่ความชั่วร้าย
อย่างไม่มีที่ติ

หันมองการปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ฝึกให้
ประชาชนรู้จักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

ระดับรากหญ้า แรกผืนเฟื่อง ผันตนเองออกจาก
การปกครองส่วนภูมิภาค ก็คาดหวังว่า ประเทศไทย
คงจะมีระบอบประชาธิปไตยที่สดใส แข็งแรง
แต่ยิ่งพัฒนาไปเรื่อย ๆ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
กลับกลายเป็นขุมข่วยแห่งความชั่วร้ายที่ซ่อน
เร้นอยู่ในหลักการที่เหมือนจะเป็นประชาธิปไตย
อำนาจเป็นของประชาชน แท้จริงคือ ขุมข่วย
ผลประโยชน์ในระดับท้องถิ่น ที่ให้ผู้มีอันจะกินใน
ระดับหมู่บ้าน ตำบล เข้าไปแย่งยึดผลประโยชน์

จึงเกิดมีวลีเก้ ๆ ผ่านเข้ามาให้ได้ยินอยู่เสมอ ๆ
เช่น อ.บ.ต. หมายถึง อมทุกบาททุกสตางค์

การสอบเข้ารับราชการ ในองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น เกิดมีถ้อยคำเสียดแทงความรู้สึก
อย่างล้าลึกว่า “ซีละแสน” หมายถึง การจะเข้า
ไปรับราชการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้
ต้องเสียเงินให้แก่ผู้บริหารในองค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่นซีละหนึ่งแสนบาทเป็นอย่างต่ำ พ่อแม่

ที่เป็นชาวนาชาวไร่ ฐานะยากจน ต้องการให้ลูก มีหน้ามีตา เข้ารับราชการ ถึงกับต้องขายที่ขายทาง บางรายแทบจะหมดเนื้อหมดตัว

ชาวคราวในหน้าหนังสือพิมพ์ องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นก่อการทุจริตคอร์รัปชัน มีให้ เห็นอยู่เสมอ ไม่ว่าจะในส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค ผู้บริหารติดคุกติดตะรางมีให้เห็นอยู่ถ่มไป

นี่คือสถานการณ์ที่น่าเศร้าบนผืนแผ่นดินไทย ทำให้เห็นภาพเกือบจะไร้หวังของประชาชนทั้ง แผ่นดิน

เปรียบเทียบกับสังคมในอดีต ครั้งที่ประเทศไทย กำลัง อยู่ในยุคเกษตรกรรม ภาพความ เลวร้ายอย่างนี้เกือบจะไม่มี กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน ทำงานกันอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง การคอร์รัปชัน ไม่แผ้วพานผ่านเข้ามาให้เห็น

ถึงปัจจุบันก็เถอะ ภาพกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน อัน เกิดจากการก่อกำเนิดของรัชกาลที่ ๕ สมเด็จพระปิยมหาราช แห่งจักรีวงศ์ ก็ยังคงความ บริสุทธิ์ผุดผ่องให้เห็น เพราะมีสายการบังคับบัญชา มีกฎหมายหลาย ๆ ฉบับควบคุมอย่างเคร่งครัด กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน จึงยังคงได้รับความไว้วางใจ จากประชาชนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เป็น องค์กรหลักที่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพใน ระดับหนึ่ง ในการรักษาความมั่นคงของชาติ ตราบกระทั่งปัจจุบัน

ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะกรอบแห่งการใช้อำนาจถูก ควบคุมด้วยกฎหมายนับร้อย ๆ ฉบับที่มีพัฒนา การมาอย่างยาวนาน และที่น่าสังเกตก็คือทำงาน โดยไม่มีเงินเป็นเครื่องมือ เว้นแต่ได้รับการเอื้ออา ทรจากส่วนกลางบ้าง แต่ก็ไม่มากนัก นอกจากนี้ จะปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติและ การแก้ไขปัญหาเสียดิตเป็นหลักเท่านั้น

องค์กรกำหนด ผู้ใหญ่บ้าน เมื่อเทียบกับองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว น่าจะต่างกันราวฟ้ากับ เหว แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก็ยังคงตีปีก สยายอำนาจอย่างไม่รู้ตัวว่ากำลังดำดิ่งสู่มหานรก อย่างช้า ๆ

ประชาชนคือเจ้าของแผ่นดินโดยแท้จริง แม้เขาจะไม่มีสิทธิ์มีส่วนในการบริหารประเทศ ตำบล หมู่บ้าน แต่สายหูสายตาของประชาชน ไม่ได้บอดใบ้ โดยเฉพาะทุกวันนี้ การพัฒนา เทคโนโลยีส่งเสริมให้ประชาชนหูตากว้างขวาง โลกไร้พรมแดน ทำให้สามารถรับรู้ข่าวสารเพียง แค่กะพริบตา

ประชาธิปไตยในประเทศไทยของเรากำลัง บอดใบ้ กลุ่มที่ขึ้นไปมีอำนาจหาใช่ตัวแทนอัน แท้จริงของประชาชนไม่ ไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่น หรือระดับชาติก็ตาม

เงินตรากลับเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่ง ที่ทำให้ กลุ่มผลประโยชน์ก้าวขึ้นมามีอำนาจในเครือข่าย การบริหารงานภาครัฐในรูปแบบการปกครองส่วน ท้องถิ่น นี่คือวังวนในอ่างกระทะ ที่ก่อให้เกิดการ ทุจริตคอร์รัปชัน ขยายตัวเบ่งบานไปทั่วแผ่นดิน รอวันเวลาให้ประชาชนได้ชำระล้างให้สะอาด ใน รูปแบบปฏิรูปการปกครองโดยไม่หวังพึ่งพรรค การเมืองอีกต่อไป

ทว่ากลุ่มที่เคลื่อนไหวยังไม่มีความที่ชัดเจน ประทับใจประชาชน บรรยากาศยังคงคลุมเครือ ภาพเบื้องหน้าไม่แจ่มใสในสำนึกที่อยากให้เห็น ประเทศเกิดการเปลี่ยนแปลงในมิติที่เป็นความ หวังใหม่ของประชาชน

ก็ไม่อยากให้ถึงขนาดพลิกแผ่นดิน เพียงขอให้ ประชาชนมีอำนาจในลักษณะถ่วงดุลอย่างแท้จริง องค์กรอิสระ มีอิสระเป็นตัวถ่วงดุลอำนาจรัฐ สามอำนาจหลักของประเทศ ไม่ว่า อำนาจ บริหาร ตุลาการ รัฐสภา ควรคานอำนาจซึ่งกัน และกัน

ประชาชนทั้งแผ่นดินใช้หลักพุทธศาสนาใน การดำรงชีวิต ไม่ตกเป็นทาสระบบทุนนิยมจน เกินกว่าเหตุ

เพียงแค่นี้ การทุจริตคอร์รัปชันจะค่อย ๆ เือดหายไ้จากแผ่นดินอย่างแน่นอน

นี่คือฝันที่เป็นจริงที่ขอฝากไว้.

๒

(ตอนที่ ๒)

ดื่มน้ำมาก ๆ ประมาณ ๓-๕ ลิตรต่อวัน
ตั้งแต่ตื่นนอนจนถึง ๑๗.๐๐ น.
จะช่วยขับเซลล์เม็ดเลือดเสียไปทิ้งอย่างรวดเร็ว

๓. ธาตุลม ๖ ประการ คือ

- อุทฺธงฺฯ หมายถึง ‘ลม’สำหรับพัดขึ้น
เบื้องบนตั้งแต่ปลายเท้าถึงศีรษะหรือ กระทบ
อาหาร ถึงลำคอ คือ เรอ ถ้าเรอเรอมักลิ้นเหมือน
ไวน์ แสดงว่า กระทบการย่อยอาหารสมบูรณ์
สมดุล แต่ถ้าเรอแล้วเหม็นเปรี้ยว แสดงว่า
กระทบการย่อยอาหารที่กระทบอาหารไม่
สมบูรณ์ อาจเกิดจาก ‘กระทบอาหาร’ หรือ
‘ม้าม’ หรือกินอาหารที่ย่อยยาก เช่น เนื้อสัตว์
กินมันเกิน กินหวานเกินไป เราต้องรู้จักสาเหตุ
ที่ทำให้เกิดลมพัดขึ้นเบื้องบนเป็นลำดับ ตั้งแต่เขา
ไปถึงหนัก ต้องรู้ผลกระทบ ของลม ทำให้เกิด
อาการอะไรบ้าง กับอวัยวะใดบ้าง และรู้วิธีแก้ไข
ตั้งแต่เขาไปหาหนัก

- อโรคฺฯ หมายถึง ‘ลม’สำหรับพัดเบื้องล่าง
ตั้งแต่ศีรษะตลอดถึงปลายเท้า ลำไส้ย่อยถึง
ทวารหนัก คือ ทต แสดงถึง การย่อยอาหาร
การทำงานของลำไส้เริ่มแข็งแรงหรือกินอาหาร
ที่มีโปรตีนเกิน ๒-๓ ชนิด ระบบขับถ่ายของเสีย

เพียงบางส่วน ทำให้ของเสียตกค้างอยู่ในลำไส้
และถูกดูดซึมกลับเข้าไปในร่างกายอีกครั้ง

เราต้องเรียนรู้สาเหตุที่ทำให้เกิดลมพัดลงล่าง
ตั้งแต่เขาไปหาหนัก และส่งผลกระทบต่ออวัยวะต่างๆ ใน
ร่างกายอย่างไร และต้องรู้วิธีการรักษาตั้งแต่อาการ
เขาไปหาหนักทำให้เกิดอาการอะไรบ้างเป็นลำดับ

- กุจฉิฯ คือ ‘ลม’พัดในท้องนอกลำไส้
หมายถึง ลมที่เกิดจาก ‘ม้าม’ และ ‘กระทบ
อาหาร’ หรือเกิดจาก ‘อาหาร’ กลุ่มที่ทำให้เกิดลม
นอกลำไส้ เช่น หน่อไม้ น้ำมะพร้าวอ่อน หลังจาก
กินไปไม่นานจะมีอาการเมื่อยเนื้อ-เมื่อยตัวจน
กระทั่งปวดหลัง เหว หรือ ‘อารมณ์’ ที่ทำให้เกิด
ลมนอกลำไส้ ใจร้อน เร่งรีบ วิตกกังวล เช่น ตอน
กำลังจะเข้าห้องสอบ จะมีความรู้สึกปวดฉี่บ่อยๆ
แต่ฉี่ได้นิดหน่อย บางครั้งถึงขั้นปวดอุจจาระเลย
ทำให้เมื่อยตัวง่าย ลมนี้ส่งผลต่อร่างกายส่วนบน
และส่วนล่างอย่างไร ต้นเหตุมาจากอะไร แล้ว
จะแก้ไขด้วยวิธีใดบ้าง

- โกลฐาฯ คือ ‘ลม’พัดในลำไส้ หมายถึง ‘ลม’ที่

เกิดจากน้ำย่อยของ‘ตับ’และ‘ถุงน้ำดี’เมื่อโหระ
ที่เรากินโปรตีนรวมกับคาร์โบไฮเดรตมากเกินไป
ร่างกายจะเกิดแก๊สในลำไส้เพิ่มขึ้นทีละน้อยทำให้
ปวดหัว แสบตา ปวดหลัง นอนหลับยากขึ้น
ปวดกระบอกตา สาเหตุทำให้เกิดลมนี้จากเขา
ไปหาหนัก และ**เกิดอาการ**รูกกลมจากเขาไปหา
หนักอย่างไร

- **อังกะมังกานุสารีวาทะ** คือ ‘ลม’**พัดทั่ว**
กาย (เลือด) เลือดดำและเลือดแดง ถ้ามีเซลล์
เลือดตายจำนวนมากจะทำให้**มีอาการคันที่ผิวหนัง**
และทำให้**มีผด ผื่น ผุดขึ้นได้** คำว่า **เลือดตาย**
หมายถึง**เลือดที่ไม่สามารถถูกส่งไปฟอกที่ปอดได้**
เพราะเม็ดเลือดถูกใช้งานจนหมดอายุ หรือได้
รับอุบัติเหตุ เมื่อมีเซลล์เม็ดเลือดตายถูก
หมุนเวียนในหลอดเลือดจำนวนมาก ก็จะทำให้
แบคทีเรีย สามารถลงมากินเลือดตาย เลือดเสีย
ที่อยู่ใต้ผิวหนัง ตามจุดต่างๆ ที่เลือดวิ่งผ่าน
ทำให้เกิดอาการคันบ่อยๆ ถึงขั้นมี‘ผด’ ผุดเป็น
จุดเป็นจ้ำได้

ต้นเหตุที่ทำให้เม็ดเลือดแตกตั้งแต่จำนวนน้อย
ไปหาจำนวนมาก**มีอาการ**เป็นอย่างไร และ**หาวิธี**
ระงับยับยั้งหรือฟื้นฟูบำรุงได้อย่างไร ควร**เปลี่ยน**
พฤติกรรมใดบ้าง

- **อัสสาสะปัสสาสะฯ** คือ‘ลม’**หายใจเข้าออก**
เราจะหายใจผิดปกติหายใจสั้นหรือหายใจเข้าลึก
แต่หายใจออกน้อย **ควรหายใจเข้าออกให้ยาว**
เท่าๆกัน เมื่อโหระมีการหายใจสั้น อาจจะเป็นการ
เร่งรีบทำงาน หรือเครียดโดยไม่รู้ตัว ก็จะทำให้**มี**
ลมในลำไส้ค่อยๆเพิ่มขึ้นทีละน้อยจนถึงมากเกินไป
ทำให้เส้นดิ่งได้ง่าย ถ้ามีเรื่องให้ต้องกังวลมากๆ
ก็จะมี**ลมนอกลำไส้**เพิ่มขึ้นจากน้อยไปหามาก
เกินไป จะทำให้เราหายใจไม่ทั่วท้อง ทำให้หายใจ
สั้นโดยที่ไม่รู้ตัว หรือรู้ตัวก็ตาม ทำให้เมื่อย่นเนื้อ
เมื่อย่นตัวได้ง่าย ต้อง**สังเกต**รู้ให้ได้ว่า อะไรทำให้
เราต้องหายใจสั้นอยู่บ่อยๆ จะเป็นด้วยอาหาร
อากาศ อารมณ์ อุณหภูมิ ฯลฯ แล้วมันรูกกลม
เป็น**อาการ**ต่างๆเช่นใดจะต้องใช้**วิธีใด**ปรับสมดุล
หรือ**แก้ไข**โดยวิธีใดบ้าง

๕. ธาตุไฟ ๕ ประการ คือ

- **สันตปัทคิ ไฟอุ่นกาย** หมายถึง **เกล็ดเลือด**
แดงที่แล่นไปทั่วร่างกาย เวลาที่เรากินอาหาร
ร่างกายต้องการเลือดจำนวนมากมาหมุนเวียน
พลังที่‘กระเพาะอาหาร’ เพื่อย่อยคาร์โบไฮเดรต-
ไขมัน-โปรตีน ให้เปลี่ยนเป็นพลังงานเลือด
และฮอร์โมนไปซ่อมแซมส่วนต่างๆของร่างกาย

- **ปรัทยัทคิ ไฟร้อนระส่ำระสาย** หมายถึง
เส้นเลือดดำและแดงใหญ่ที่ผ่านหัวใจ ถ้ามี
เลือดดำมาก หรือมีเลือดเสียจำนวนมาก ก็
จะระส่ำระสายง่าย หรือหงุดหงิดง่าย เมื่อโหระเรา
หายใจสั้น เร่งรีบ กังวล ก็จะทำให้หงุดหงิดง่าย
และทำให้จิตใจระส่ำระสายง่าย

- **ชิรณคคิ ไฟเผาให้แก่คร่ำคร่า** หมายถึง
ฮอร์โมนต่างๆที่ไปเลี้ยงสมองน้ำหล่อเลี้ยงไขข้อ
ไขกระดูกต่างๆ น้ำหล่อเลี้ยงตา เมื่อโหระที่เราใช้
อารมณ์รุนแรง เช่น **ซีโมโห ซีน้อยใจ ซีตกใจ ฯลฯ**
ก็จะส่งผลให้ร่างกายผลิต‘ฮอร์โมน’ลดลง และ
‘ไต’ทำงานหนัก เพราะมีจำนวน**เม็ดเลือดเสีย**
และ**ไขมันเสีย**ตกค้างเป็นขยะจำนวนมาก ทำให้
เซลล์ต่างๆตายตกค้างในร่างกายมากขึ้น ฉะนั้น
ใครซีโมโหก็จะแก่เร็ว ผมหงอกเร็ว ส่วนเรื่อง
ของอาหาร อาหารปัจจุบันนี้มีแต่ยาฆ่าแมลง
ยาฆ่าหญ้า ฮอร์โมน ปนเปื้อนจำนวนมาก ส่งผล
ให้เซลล์ในร่างกายถูกทำลาย และทำให้แก่เร็ว
อีกอย่างเรื่องของวิถีชีวิตคนในเมืองมีแต่เร่งรีบ
ทำให้**ดื่ม**น้ำน้อยมากในแต่ละวัน ฉะนั้น การขับ
เซลล์ตายไปทิ้งจึงไม่สมดุล ทำให้เราแก่เร็ว

- **ปรัณามคคิ ไฟย่อยอาหาร** หมายถึง
เอนไซม์ หรือน้ำย่อยต่างๆ ที่ไปย่อยไขมัน
โปรตีน คาร์โบไฮเดรตให้โมเลกุลเล็กๆลง จน
สามารถดูดซึมไปซ่อมแซมส่วนต่างๆของ
ร่างกายได้ ก่อนรับประทานอาหารทุกครั้ง ควร
พิจารณาอาหาร เพื่อทำให้จิตใจสงบ ทำให้ ‘ถุง
น้ำดี’เปิดขยาย เพื่อเตรียมพร้อมเอา‘น้ำดี’
จำนวนมากมาย่อยอาหาร และควรกินอาหาร
ด้วยการเคี้ยวให้ละเอียด **การเคี้ยวอาหารให้**
ละเอียด คือ การเรียกน้ำย่อยออกจากปาก

น้ำย่อยที่เป็นต่างจำนวนมากอันเกิดจากการเคี้ยวอาหาร จะไปสร้างสมดุลกับน้ำย่อยที่กระเพาะอาหารที่เป็นกรด ทำให้ระบบดูดซึมอาหารสมดุล

พฤติกรรมก่อโรค ๔ ประการ

๑. **อาหาร** กินอาหารแปรรูปให้น้อยที่สุด จะป่วยเพราะชอบกินอาหารขยะ ไม่กินอาหารตามฤดูกาล กินอาหารรสจัด กินอาหารดิบๆสุกๆ กินอาหารซ้ำๆมากเกินไป ควรหมั่นเวียนอาหารที่กินบ้าง

กินอาหารไม่สมดุลกับภูมิประเทศ เช่น คนอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตร จะกินอาหารรสจัด เพื่อให้ร่างกายกระตุ้นน้ำย่อยออกมาย่อยได้ดีคนที่อยู่ทางภาคใต้ใกล้เส้นศูนย์สูตร ภูมิปัญญาชาวบ้านตั้งแต่ปู่ย่าตายาย พวกกินอาหารที่เหมาะสมกับสภาพดินฟ้าอากาศ ฤดูทางใต้มี ๒ ฤดู ฝน ๔ แดด ๔ คือ ฤดูฝนกับฤดูร้อน ฉะนั้นคนทางใต้ต้องกิน **พริก+ขมิ้นชัน** อาหารแต่ละชนิดจะมีรสจัดจนทำลายเส้นโลหิตฝอยในทางเดินอาหาร แต่เมื่อมี ‘ขมิ้น’ เข้าไปร่วมด้วยจะช่วยเคลือบลำไส้ เส้นโลหิตฝอยจึงถูกทำลายน้อยลง อากาศทางใต้มีความชื้นมากทำให้เกิด **แก๊สในลำไส้ได้ง่าย** เพราะอากาศที่มีความชื้นมากจะทำให้ ‘ม้าม’ อ่อนแอ วิธีชีวิตต้องอยู่ใกล้น้ำทะเลทำให้มีความชื้นใน ‘ปอด’ มากด้วย ฉะนั้น เมื่อหายใจใกล้ทะเล คนส่วนใหญ่จะหายใจเข้ามาก แต่หายใจออกน้อยโดยไม่รู้ตัว แต่คนในเมืองหลวงจะหายใจสั้น เพราะมีอากาศเสียมาก ฉะนั้น **อาหารแต่ละภาค แต่ละที่ ภูมิปัญญาชาวบ้านจะหาวิธีกินให้เหมาะสมตั้งแต่บรรพบุรุษแล้ว** ใครที่ไม่กินอาหารตามภูมิประเทศ ก็จะมีป่วยได้ง่ายเช่นกัน

ส่วนคนที่อยู่ในเขตหนาว จะกินอาหารรสจัด เพราะกระเพาะของพวกเขา สามารถย่อยอาหารได้ดีอยู่แล้ว เนื่องจากร่างกายต้องเปลี่ยนอาหารให้เป็นพลังงาน เพื่อทำให้ร่างกายสมดุลกับอากาศหนาว

อาหารสุขภาพของประเทศอื่นๆที่จะนำมาใช้จะต้องประยุกต์ให้เหมาะสมกับพื้นที่เสียก่อน

มีอีกหลายคนที่ป่วย เพราะกินอาหารดีมากเกินไป **เข้มข้นเกินไป แต่ดื่มน้ำน้อยมากในแต่ละวัน ทำให้มีอาการผิดปกติเสียสมดุลเกิดขึ้น** เช่น มีอาการร้อนใน เราก็ไปหาสมุนไพรอะไรที่เย็นมาดื่ม เช่น น้ำย่านาง น้ำใบบัวบก น้ำผักปั่น น้ำคลอโรฟิลล์ต่างๆ แต่ชอบดื่มแบบเข้มข้น เพราะจะทำให้เย็นเร็วๆ แต่ปรากฏว่าหลังจากดื่มเข้าไปแล้ว กลายเป็นปากพอง ร้อนในมากขึ้นกว่าเดิม เพราะปริมาณน้ำที่ดื่มเข้าไป จะไปขับเซลล์ตายทิ้งเป็นจำนวนมากและรวดเร็ว แต่มีน้ำจำนวนไม่มากพอ เพื่อจะไปช่วยชำระล้างเซลล์ตายออกอย่างรวดเร็ว ทำให้เซลล์ตายที่ถูกขับออกจากกระแสเลือดมาทิ้งไว้ที่ ‘ระบบทางเดินอาหาร’ ตกค้างอยู่ด้วยพิษของเม็ดเลือดเสีย ถ้าดื่มน้ำมากๆ ประมาณ ๓-๕ ลิตรต่อวัน ตั้งแต่ตื่นนอนจนถึง ๑๗.๐๐ น. จะเป็นการช่วยขับเซลล์เม็ดเลือดเสียทิ้งอย่างรวดเร็ว

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

พฤติกรรมสังคมของชาวอโศก ประกอบขึ้นจากจิตวิญญาณเป็นตัวหลัก ปรากฏเกิดจริงเป็นจริง ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า เพื่อการพัฒนามนุษยชาติ สรุปด้วยคำสั้น ๆ ๔ คำ คือ

ปัญญา น้ำใจ ซื่อสัตย์ อุตสาหะ

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

๑๒ มิ.ย. ๕๗

พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

อำนาจแห่งศรัทธา

● **อำนาจแห่งศรัทธา**
นำพาสัตบุรุษ
คบหาสอนธรรมพุทธ
ที่สุดสุขนิพพาน.

พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ที่ท่ามกลางหมู่สงฆ์ ทรงสอนภิกษุเหล่านั้นว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **กุลบุตรผู้มีศรัทธา** (มีความเชื่อถือ-เชื่อฟัง-เชื่อมั่น) ย่อมได้อานิสงส์ (ผลบุญ = ผลของการชำระกิเลส) ๕ ประการนี้คือ

๑. **สัตบุรุษ** (คนที่มีสัมมาทิฐิ) ทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้สงบในโลก เมื่อจะช่วยเหลือ **ย่อมช่วยเหลือผู้มีศรัทธาก่อนผู้อื่น** ไม่ช่วยเหลือผู้ไร้ศรัทธาก่อน

๒. เมื่อจะเข้าไปหา **ย่อมเข้าไปหาผู้มีศรัทธาก่อนผู้อื่น** ไม่เข้าไปหาผู้ไร้ศรัทธาก่อน

๓. เมื่อจะต้อนรับ **ย่อมต้อนรับผู้มีศรัทธาก่อนผู้อื่น** ไม่ต้อนรับผู้ไร้ศรัทธาก่อน

๔. เมื่อจะแสดงธรรม **ย่อมแสดงธรรมแก่ผู้มีศรัทธาก่อนผู้อื่น** ไม่แสดงธรรมแก่ผู้ไร้ศรัทธาก่อน

๕. กุลบุตรผู้มีศรัทธาเมื่อตายไปแล้ว **ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์** (ทางดำเนินไปดีในโลกของคนจิตใจสูง)

นี้แหละเป็นผลบุญ ๕ ประการของผู้มีศรัทธา ภิกษุทั้งหลาย เปรียบเหมือนต้นไทรใหญ่ที่ทางสี่แพร่ง ซึ่งมีพื้นราบเรียบ ย่อมเป็นที่พึ่งของเหล่าคนทั้งหลายโดยรอบนั้น ฉันทิ กุลบุตรผู้มีศรัทธาก็ฉันทินั้นเหมือนกัน ย่อมเป็นที่พึ่งของชนทั้งหลายเป็นอันมาก คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา”

แล้วได้ตรัสคาถาประพันธ์สรุปไว้ว่า

“ต้นไม้ใหญ่ตั้งอยู่สูงเด่นด้วยกิ่งและใบ มีลำต้นแข็งแรง รากมั่นคง สมบูรณ์ด้วยผล ย่อมเป็นที่พึ่งแก่เหล่าคนทั้งหลาย

ฝูงนกย่อมอาศัยต้นไม้

เป็นที่รื่นรมย์ใจให้เกิดความสุข

ผู้ใดต้องการความร่วมมือ

ย่อมเข้าไปอาศัยร่วมเงาไม้

ผู้ใดต้องการผล ย่อมได้บริโภคผลไม้ ฉันทิ

ท่านผู้ปราศจากราคะ-โทสะ-โมหะ

ไม่มีอาสวะ (กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)

เป็นเพื่อนาบุญของโลก

ย่อมคบหาผู้มีศรัทธาที่สมบูรณ์ด้วยศีล

ประพฤติก่อมนม ไม่กระด้าง

สุภาพ อ่อนโยน ใจมั่นคง ฉันทินั้นเหมือนกัน

ท่านเหล่านั้นย่อมแสดงธรรม

อันเป็นเครื่องบรรเทาทุกข์ทั้งปวงแก่เขา

เขาเข้าใจทั่วถึงธรรมนั้นแล้ว

ย่อมเป็นผู้หมดอาสวะ

เข้าถึงนิพพาน (ความหมดกิเลสสิ้นเกลี้ยง)”

๗

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “ลัทธิฐานสังสสูตร” ข้อ ๓๘)

• ต่อจากฉบับ ๒๘๘

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (คสช.) ได้จัดให้มีการประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติ ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๑๑-๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ณ ศูนย์ประชุมสหประชาชาติกรุงเทพมหานคร เพื่อจัดทำร่างข้อเสนอ/มติในประเด็นนโยบายสาธารณะ มีข้อเสนอด้านการปฏิรูประบบความยุติธรรมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยตัวแทนเครือข่ายและสถาบันการศึกษาอุดมศึกษาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้เสนอให้พิจารณาจัดตั้ง “ศาลแผนกคดีครอบครัวและมรดกมุสลิม” เป็นแผนกหนึ่งในศาลยุติธรรม

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ สภาที่ปรึกษาเสริมสร้างสันติสุข จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สสต.) คณะ

กรรมการยุติธรรม ความเสมอภาคและความมั่นคง ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย ผู้บริหารระดับสูง คอ.บต. ได้เดินทางไปศึกษาดูงานการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศศรีลังกาและประเทศอียิปต์ ระหว่างวันที่ ๑๑-๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ โดยเฉพาะในประเทศศรีลังกาซึ่งเป็นต้นแบบของเมืองพุทธที่มีมุสลิมอยู่ร่วมกันอย่างสันติและมีบริบททางสังคมที่คล้ายคลึงกับประเทศไทย พบว่ามีการจัดทำประมวลกฎหมายที่เรียกว่า Code of Muhammadan Law โดยในขั้นแรกให้ใช้บังคับเฉพาะในโคลัมโบ ในปีค.ศ. ๑๘๐๖ และต่อมาได้ขยายการใช้ออกไปทั่วประเทศในปี ค.ศ. ๑๘๕๒ พร้อมทั้งมีศาลทำหน้าที่พิจารณาคดีตามกฎหมาย

อิสลาม เรียกว่า Quazi (หรือกาซี) และได้มีการก่อตั้งศาลอุทธรณ์พิเศษ (Special Court of Appeal) เพื่อพิจารณาอุทธรณ์คำตัดสินของ Quazi

ภายหลังจากการศึกษาดูงานดังกล่าว ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) ได้จัดโครงการสัมมนาเชิงปฏิบัติการการพัฒนาแนวทางการบังคับใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยครอบครัวและมรดก และกฎหมายที่เกี่ยวข้องอื่นกับชาวไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม ในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๒ ณ หอประชุมสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี โดยได้รับเกียรติจาก ชัยค์ ดร. อาลี ญุมฮอฮ์ มุฮัมมัดอับลวะฮ์ฮาบ ผู้เชี่ยวชาญศาสนาอิสลาม (มุฟตี) ประเทศสาธารณรัฐอาหรับอียิปต์ มาเป็นผู้บรรยายพิเศษ เรื่องการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศอียิปต์ และในวันเดียวกันได้มีการจัดเสวนาการสร้างความรู้เข้าใจและการผลักดันให้มีการบังคับใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย โดยนายชาญเชาว์ ไชยานุกิจ นายอาคิส พิทักษ์คุมพล นายอาซิส เบ็ญหาวัน ดร.อิสมาอีล ลุตฟี จะปะกียา นายอับดุลลอฮ์ ดาโอ๊ะ และ นายเจ๊ะเหล๊ะ แซกพงศ์ ต่อมาในวันที่ ๑๐-๑๑ เมษายน ๒๕๕๒ ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) ได้จัดประชุมเชิงปฏิบัติการบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดชายแดนภาคใต้ขึ้น ณ โรงแรมพาราไดซ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพื่อรับฟังความคิดเห็นตลอดจนหาแนวทางการพัฒนาการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย

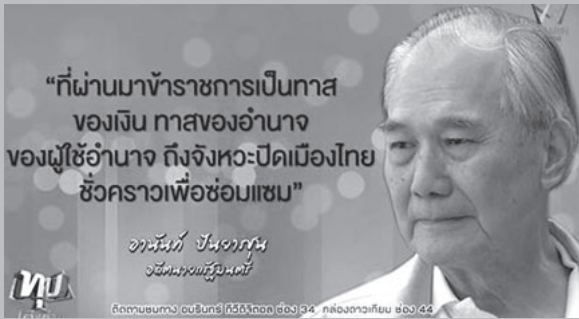
การปรับปรุงและพัฒนาการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทยจึงเป็นประเด็นสำคัญซึ่งอยู่ในความสนใจของสังคมและเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาเนิ่นนาน ปัญหาบางประการคาบเกี่ยวระหว่างหลักกฎหมายอิสลามกับกฎหมายไทยตลอดจนธรรมเนียมประเพณีและบริบททางสังคม ในขณะที่บางประการเป็นปัญหารายละเอียดของกฎหมาย

อิสลามที่มีข้อปลีกย่อยแตกต่างระหว่างมัซฮับ (สำนักคิดทางกฎหมายอิสลาม) ซึ่งยากที่จะหาข้อยุติได้ ในการแก้ปัญหาและปรับปรุงพัฒนาการปรับใช้กฎหมายอิสลามจึงจำเป็นต้องศึกษาทบทวนและเผยแพร่องค์ความรู้ในกฎหมายอิสลามและองค์ความรู้ในกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนกฎหมายของประเทศเพื่อนบ้านเพื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบอันจะนำมาซึ่งข้อสรุปที่เหมาะสม ผู้เขียนได้เล็งเห็นความจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิเคราะห์ในเรื่องดังกล่าวโดยละเอียด เรื่องการปรับใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทยเพื่อศึกษาระบบกฎหมายอิสลามโดยรวมทั้งในส่วนสารบัญญัติและวิธีสบัญญัติ ตลอดจนศึกษาปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข โดยให้องค์กรมุสลิม ผู้พิพากษา นักกฎหมาย ทนายความ นักวิชาการ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้เกี่ยวข้องทั่วไปมีส่วนร่วมในการวิพากษ์และแสดงความคิดเห็นตลอดจนร่วมกำหนดทิศทางการพัฒนาการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทยอันจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญสู่การนำสันติสุขกลับคืนสู่จังหวัดชายแดนภาคใต้และประเทศไทย

๓. การจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกครั้งที่ ๒

นับแต่การจัดทำคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับกระทรวงยุติธรรมเสร็จสิ้นลงในปลาย พ.ศ. ๒๕๔๓ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๕๔๙ มีผลใช้บังคับ คู่มือดังกล่าวถูกนำมาใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีในสถานะเป็นกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกบังคับแทนประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการนั้นในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูลเรื่อยมา โดยมิได้มีการพัฒนาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น หลักกฎหมายอิสลามที่นำมารวบรวมไว้ในคู่มือยังขาดรายละเอียดอีกจำนวนมากดังกล่าวแล้วในบทสรุปข้างต้น **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

ไทย-ไท...มิใช่ทาส

สลาย‘ผ่านฟ้า’เดือด/ครส.ล้อมปราบตาย4
อำมหิต!ฆ่าประชาชน

แฉ2ปียิ่งลักษณะ‘โกง’กว่าเดิม

เพราะเลือดไทยมิใช่เลือดเหล่าทาส
นักการเมืองปล้นชาติอย่ามั่งง่าย
คิดสูมหัวเหือญาติแบบง่ายตาย
ร่วมบริวารวายร้ายหมายครองเมือง
ไม่เคยมีครั้งใดในสยาม
ที่เหตุการณ์ลูกกลมระเบิดเอื่อง
เป็นศูนย์รวมชาวไทยใจซุ่นเคื่อง
ขับคนทรามครองเมืองพันแผ่นดิน
“ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”...มิพิทักษ์
ด้วยประจักษ์ศักดิ์และลัทธิผิดเพี้ยนลึน
ความเป็นธรรมกฎหมายหม่นราคิน
คนโกงกินกอบโกยเต็มบ้านเมือง
นักปกครอง...ครองเมืองเฟื่องฟูยศ
ยอมขบถอดมการณ์ราชการเชื่อง
ยอมตากหน้าฝ่าขวากความซุ่นเคื่อง
ตรา ! ขายชาติแต่รุ่งเรืองเริ่งตำราญ
ประชาไทยสุดทนทานมารปล้นชาติ
จึงรวมญาติรวมมิตรร่วมประสาน
ผนึกพลังหล่อหลอมจิตวิญญาณ
ให้รัฐบาลยอมรับปรับเปลี่ยนแปลง
อัน...อริยสงฆ์ค้ำนึ่งสันติสุข
แจ้งเหตุทุกข์สังขธรรมความขัดแย้ง
ป้องปัญหาเหตุร้ายฉานร้ายรุนแรง
เทศนาแจ้งพุทธธรรมมิ่งมงคล
แต่...ที่สุคติพื้น “รัฐประหาร”
เพราะรัฐบาลหลงอำนาจเงินจ้อฉล
จึงจำต้องยึดคืนประชาชน
นำไทยสู่สากล...“ประชาธิปไตย”

สุขภาพพึ่งตน สายดีท็อกซ์ ฟาร์อินขวัญ

สายเปล่า ไม่มีฝา วาล์ว
(เก็บฝา วาล์ว จากขวดเดิมไว้
เพื่อใช้กับสายเปล่า ประหยัดสุด ๆ)

สายดีท็อกซ์ (Medical Grade)
ฟาร์อินขวัญ
ยาว 135 ซม.
(สายสำรอง เปลี่ยนง่าย ประโยชน์ ประหยัด)
ผลิต : บ้านท่าจีนขวัญ 08-1253-7677
จำหน่าย : บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด
02-733-6670, 02-733-4979

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โกคาพันธุ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินตะ 08-1253-7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

สายใหม่ใส่เองง่าย ๆ กับฝา วาล์ว เดิม

คนเอ๋ยคน

• โอ้คนเอ๋ย... เอ๋ยคน... โอ้คน... (ฮัม).....
 พลาดรักหรือไม่สมใจแหว่งตน
 ก็เศร้า.. โศคน แล้วเก็บไปให้ทรมาน
 แต่พอสมรักหรือสมที่ตนต้องการ
 หวานล้ำหัวใจเบิกบานแสนแอมเปร่มสุชี

แม่นโกรธเคียดแค้นก็ให้ดูร้าย
 เรื่องตายก็เป็นเรื่องเล็กทันที
 แต่พอชอบใจหัวใจก็ช่างดี
 เลิศล้ำปราณี โศคน.. ช่างเปลี่ยนแปลงแปร
 พลาดรักหรือไม่สมใจแหว่งตน
 ก็เศร้า.. โศคน แล้วเก็บไปให้ทรมาน
 แต่พอสมรักหรือสมที่ตนต้องการ
 หวานล้ำหัวใจเบิกบานแสนแอมเปร่มสุชี
 แม่นโกรธเคียดแค้นก็ให้ดูร้าย
 เรื่องตายก็เป็นเรื่องเล็กทันที
 แต่พอชอบใจหัวใจก็ช่างดี
 เลิศล้ำปราณี โศคน.. ช่างเปลี่ยนแปลงแปร... เปลี่ยนแปลง...
 โอ้ คนเอ๋ย ...เอ๋ยคน ... (ฮัม).....โอ้คน

ดาวนโหดเพลง
 “คนเอ๋ยคน” ได้ฟรีที่
www.asoke.info-connect
 to www.bunnaiyom.com

เพลง“คนเอ๋ยคน”นี้ แต่งเสร็จ ๑๘ ก.พ. ๒๕๐๙ ให้นักร้องชาย
 ที่มาประกวดรายการ “ขวัญดาว” ชื่อ สุทธิ พิกุล เป็นผู้ขับร้อง
 อัดแผ่นเสียง ตรา “หัวใจสีชมพู” เป็นคนแรก ต่อมาก็ สาธิตา
 ศิลาเกษ ขับร้อง ในยุคอัลบั้มระบบเทปกลับและแผ่นซีดี จากนั้น
 ก็มีใครต่อใครทั้งนักร้องชายและนักร้องหญิงร้องกันอีกหลายเวอร์ชัน
 เนื้อหาความหมายก็ปลงในความเป็นคนเป็นมนุษย์ที่มีอวิชชาอยู่จริง
 เมื่อพลาดรักพลาดหวังไม่สมใจก็เสียใจ เศร้าโศก เก็บไปทรมาน
 หรือถ้าโกรธแค้นก็ใจร้าย ทำได้ถึงขั้นอาฆาตเบ่นฆ่าคนให้ตาย
 ทำร้ายคนนี้ ทำได้สารพัด แต่พอสมใจก็ชอบใจ ใจดี เบิกบานสำราญ
 เปลี่ยนไป เปลี่ยนมา ไม่จบสิ้น ไม่พ้นทุกข์ขอรหัสสัจได้เลย ก็จะ
 วนเวียนอยู่กับสุขๆ-ทุกข์ๆเช่นนี้ไปวันวัน ตราบที่ยังไม่บรรล
 อาริยธรรมของพระพุทธเจ้าถึงขั้นไม่วนเวียนกับทุกข์กับสุขกันอีก
 ก็ไม่มีวันจะพ้นความวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารอันน่าสังเวชนี้ได้

คนเอ๋ย... มันก็วนอยู่แค่นั้นอย่างนั้นจริงๆ เบื่อหน่ายกันบ้างเกิด “สุข”ที่เป็น“เท็จ”(อลิยะ)แท้ๆในโลกีย์นั้น พระพุทธเจ้ามีทฤษฎี
 ให้ปฏิบัติหลุดพ้นได้ ขอให้ศึกษาให้สัมมาทิฐิเกิด จะได้ไม่ต้องมี “สุขๆ-ทุกข์ๆ”อย่างนั้น “สุข-ทุกข์” อย่างนั้นจะได้
 “ตาย” ไปจากจิตตน “สุข-ทุกข์” จะได้ไม่มี “การเกิด”(ชาติ,ลุมฺภิ)วนเวียนอยู่ในตัวเร่อีก ซึ่งเป็นสังขะแท้ๆที่ทำทนายให้พิสูจน์
 ได้เสมอตราบที่ผู้ใดยังไม่มิจลาทิฐิในพุทธธรรม จิตของเราจะได้เกิดเป็นลุมฺภิเทพ ที่สุดเป็นวิสุทธิตะพจริง(โอบปาติกโยนิ)
 พ้นทุกข์สุขโลกีย์นี้ได้อย่างเด็ดขาดถาวรตลอดกาล. “สมณะโพธิรักษ์” (๓ ก.ค. ๒๕๕๗)